COLECTIA ROMANTIC

Jane Wallace

909

IUBITA POMPIERULUI

A.M

Trimitem colete cu cărţi pentru persoane juridice şi fizice în orice zonă a ţării, fără taxe poştale.

Persoanele juridice pot achiziţiona cărţi şi direct de la sediul firmei noastre din str. Panait Istrati, nr. 62, sector 1, Bucureşti, beneficiind astfel de un rabat avantajos.

Cei interesaţi pot telefona la numerele: 021.223.63.07; 021.224.16.98.

THE BEST

După o copilărie nefericită şi o adolescenţă dominată de un tată sever, frumoasa Amber Riggs duce o viaţă retrasă, suspicioasă faţă de oameni, mai cu seamă faţă de bărbaţi. Întâlnirea, în împrejurări dramatice cu seducătorul Dax McCall, este începutul unei schimbări radicale. Deşi viaţa îi desparte timp de un an, reuşesc să se regăsească, mai ales datorită fiinţei căreia i-au dat viaţă.

PREŢ: 10 LEI

ISBN: 978-973-580-832-7

5948488705060

Titlu original (eng.): Sensation

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
WALLACE, JANE
Iubita pompierului / Jane Wallace
Traducător: Cornelia Alexoi-Shili
Bucureşti: Alcris, 2012.
ISBN 978-973-580-832-7
I. Aurelian Micu (Editor)
II. Alexandra Piripitsis (Redactor)
III. Ioan Drăghici (Lector)
821.111. 31=135.1

Colecția „ ROMANTIC "

JANE WALLACE

Iubita pompierului

Traducerea și adaptarea în limba română de:
CORNELIA ALEXOI-SHILI

ALCRIS

Capitolul 1

Locul unde ajunsese nu era nici pe departe cum își închipuise că ar putea fi, reflectă Amber Riggs, și cu toate că era singură, nu lăsă să i se vadă niciun fel de emoție pe față.

Autocontrolul e foarte important, învățase ea încă de mică.

Nu e posibil să faci niciodată o afacere bună, fără un autocontrol riguros. Și eu ador afacerile încheiate ca la carte.

Gândindu-se la toate acestea, Amber coborî din mașină, fără a verifica dacă nu i se stricase machiajul sau nu i se deranjase părul în timpul drumului.

Nu e nevoie să verific, își spuse ea, plină de încredere în sine.

Știu că arăt perfect pentru o femeie de afaceri. Și nu cred din vanitate, ci din analiză obiectivă. Am învățat să mă îmbrac și să mă pieptăn în așa fel încât toată lumea să mă ia în serios.

Dacă aș fi fost orgolioasă, acum aș fi exultat după cele citite în ziarul de dimineață: „Amber Riggs este una dintre cele mai bune

femei manager, din toată țara"

O declarație care-i prindea foarte bine în carieră, dar laudele nu însemnau mare lucru pentru ea.

Își iubea munca, și ar fi făcut asta chiar dacă n-ar fi fost atât de apreciată cum era în prezent, conchise Amber, ridicând bărbia.

După asta, se uită spre casa veche, care aducea mai mult cu un depozit, și se încruntă.

Cu toate că era foarte bună în profesia ei, nu-i va fi deloc ușor să aducă acea casă la standardele cerute de piața imobiliară actuală, se gândi ea oftând.

În plus, locul acela era destul de departe de oraș.

„Bine măcar, reflectă ea, că proprietarul n-a specificat dacă dorește un cumpărător s-au doar un chiriaș. Asta îmi va da libertatea să am mai multe opțiuni"

Amber intră pe urmă în curte și se îndreptă spre clădirea din capătul aleii, călcând cu atenție pe asfaltul degradat.

După câteva minute însă, se opri din nou și analiză clădirea cu ochi de cunoscător.

Casa era construită din cărămidă și avea două nivele.

Iată un lucru bun, își spuse ea, inspirând adânc. La parter vor putea fi amenajate birouri, iar la etaj camere pentru locuit.

Ridicând însă privirile spre acoperișul deteriorat, oftă din nou, iar când realiză că pereții erau crăpați și că nu existau ferestre, aproape o cuprinse disperarea.

Clientul care o sunase în acea dimineață dorea să facă acolo un mall, iar faptul că acea clădire nu era prevăzută cu ferestre îi va da

multă bătaie de cap.

Să gândesc pozitiv, își spuse ea, scoțând cheia din poșetă și învârtind-o în broasca ușii. Voi rezolva toate problemele. Asta e punctul meu forte. Să transform negativul în pozitiv. Contul gras pe care-l am în bancă poate confirma acest fapt. Pentru o fată care a plecat de acasă doar cu rochia de pe ea, nu e puțin lucru.

Când intră înăuntru, fu izbită imediat de întunericul dens, dar cum era întotdeauna pregătită să facă față unei asemenea situații, scotoci în poșetă până dădu de bricheta cu lanternă, de care nu se despărțea niciodată.

Pe urmă, apăsă butonul pentru a aprinde lumina, după care se deplasă încet spre zona unde fusese odată recepția.

Totuși, nu putu să nu recunoască faptul că începuse să i se facă frică, deoarece lumina slabă a lanternei de la brichetă abia dacă-i lumina calea, restul așezământului rămânând cufundat în întuneric.

Iar cu întunericul, reflectă ea în continuare, nu m-am împăcat niciodată.

Teama aceasta era adânc înrădăcinată în sufletul ei, deoarece în anii copilăriei fusese lăsată prea mult timp singură.

La naiba! își spuse ea. Nu-ți mai plânge de milă, Amber! Ai douăzeci și șapte de ani, acum. Sentimentalismele legate de trecut sunt inacceptabile la această vârstă.

Gândurile acestea îi redară stăpânirea de sine, care era atitudinea ei obișnuită, așa că începu să inspecteze interiorul, plimbând lanterna peste încăperea cufundată într-o liniște mormântală. După ce fasciculul de lumină îi dezvălui că era singura

persoană acolo, Amber răsuflă ușurată, deși palmele continuau să-i transpire.

Apoi își ridică hotărât bărbia, revenind la logica și concentrarea care-i aduseseră faima.

Nu mai sunt fetița de odinioară, se mustră ea în gând. Trebuie să analizez cu atenție acest loc, pentru a putea găsi ceva cu care să momesc potențialul client.

Nu dorea să-l piardă.

Astfel, făcu de trei ori turul încăperii, după care își luă inima-n dinți și urcă la etaj.

Aici, dădu peste o altă sală, la fel de mare și de întunecată, dar în care era un miros extrem de neplăcut.

În momentul următor, avu impresia că de undeva de afară aude o voce de bărbat strigând ceva.

Nu, nu se poate, își spuse Amber cu inima strânsă de teamă, incapabilă să mai facă vreo mișcare. Nu e nimeni, nici în clădire și nici în jurul ei. Sunt singură...

Ca întotdeauna, îi șopti un glas interior.

Apoi, deodată, un zgomot infernal, ca al unui tunet puternic, răsună în toată clădirea.

La naiba, își spuse ea. Nu mai vreau decât să plec de aici!

Nu reuși să sfârșească acest gând și întregul stabiliment începu să se clatine de parcă ar fi fost pe niște valuri uriașe.

Pierzându-și stabilitatea, Amber se trezi aruncată la podea.

Pământul începuse să se miște dintr-odată, ca un monstru trezit din hibernare, se gândi ea înspăimântată, în timp ce i se făcu pielea

de găină.

Apoi, pereții clădirii începură să tosnească din toate încheieturile.

În întunericul ca de sfârșit de lume, apăru curând o explozie de stele și ultimul lucru pe care-l mai auzi Amber fu strigătul ei de groază.

***

Dax McCall adora să conducă mașina, iar modul cum îi sufla vântul în păr îl entuziasma. Îi plăcea, de asemenea, mirosul copacilor la începutul toamnei, ca și cerul de azur.

Îi plăcea viața! Îi plăcea libertatea!

Nu și-ar fi putut dori o zi mai frumoasă ca aceea, pentru drumul pe care-l avea de făcut până la Point Glen.

Mama natură iubea într-adevăr sudul Californiei și în special San Diego country, se gândi el privind cu admirație peisajul care se întindea de o parte și de alta a șoselei.

Era începutul lunii noiembrie, dar soarele strălucea ca în miez de vară, iar pe cer nu se afla niciun nor.

În plus, aerul era proaspăt și revigorant, cum și-ar fi dorit oricine pentru o zi de duminică, singura zi liberă din săptămână.

Nu se plângea că lucra atât de mult. Îi plăcea munca lui și faptul că era considerat unul dintre cei mai buni inspectori din

departamentul pompierilor din oraş, îi ridica şi mai mult moralul.

Dar oricât era de ambiţios, mai avea nevoie din când în când să-şi relaxeze mintea şi trupul. Iar în ultima lună, el şi colegii lui, fuseseră nevoiţi să se lupte cu incendii foarte puternice. În două dintre ele, nu reuşiseră să salveze pe toată lumea şi acest lucru îl marcase în mod deosebit. De multe ori, înainte de a adormi, avea în faţa ochilor feţele familiei celor morţi....

Groază... Durere... Acuzaţie... Dezolare...

Da... Avusese mare nevoie de această zi liberă, pe care s-o poată petrece în afara oraşului.

Poate am nevoie de o vacanţă, reflectă el, după ce îi reveniră din nou în minte incendiile îngrozitoare produse în Montana.

Pe urmă, pentru a alunga gândurile dureroase legate de evenimentele neplăcute la care participase, Dax deschise radioul şi lăsă muzica să-l relaxeze.

Nu după mult însă, auzi telefonul sunând, aşa că dădu muzica mai încet şi răspunse cu nemulţumirea unui copil căruia i se luase jucăria.

– Bună, am să-ţi spun ceva important, se auzi sora lui, Shelley, la capătul celălalt al firului, de parcă ar fi ştiut că-l deranjase.

– Răspunsul e nu, spuse Dax, încruntat.

– Iubitule, aşteaptă să auzi mai întâi ce am de spus.

– Ştiu de ce m-ai chemat, replică el râzând, pentru că îşi iubea sora.

De fapt, le iubea pe toate cele cinci surori ale sale, deşi câteodată îl scoteau din minţi.

– Vrei cu siguranță să-ți fac din nou o favoare pentru vreuna din prietenele tale care e disperată, continuă el. Am dreptate?

– Nu e disperată...

– Bine, dar am mai discutat problema asta, îți amintești? Ți-am cerut să nu mă mai implici în problemele prietenelor tale. Nu mai vreau să mă întâlnesc cu niciuna din ele. Acum, trebuie să închid.

– Nu, Dax! Haide, de ce nu vrei s-o întâlnești pe prietena mea? E mult mai drăguță decât fata de care te-ai despărțit recent și care arăta ca Dolly Parton în dizgrație.

– Hei! Eu n-am vorbit niciodată urât de băieții cu care te-ai întâlnit tu. Acum, chiar trebuie să închid. E foarte proastă legătura.

– Unde ești acum?

– Pe autostrada doi, aproape de vechea moară, la zece mile de oraș. Trebuie să inspectez locul, pentru a mă asigura că nu s-a aciuiat pe aici nimeni și nu există pericolul unui incendiu.

Cum între timp ajunsese mai aproape de clădirea părăsită de ani de zile, nu mică îi fu mirarea când observă lângă scări o mașină.

– Acum, chiar trebuie să închid, Shel.

– Dax McCall!

– Îmi pare rău, Shel, dar nu mai putem continua discuția...

– N-o să-mi închizi telefonul în nas...

Dar Dax închise grăbit telefonul și zâmbi satisfăcut.

S-a enervat, așa că nu mă va mai deranja cel puțin o jumătate de oră, își spuse el, oprind mașina. Timp suficient pentru a inspecta liniștit locul și a afla cine și-a făcut cuib aici.

Văzând apoi că ușa era descuiată zâmbi ușor din colțul gurii.

Așa deci, își spuse... Infractorul are cheia casei, dar, constată imediat că ușa nu fusese forțată.

Poate nu e decât un agent imobiliar, se gândi apoi. Dar se pot găsi clienți pentru hardughia asta dărăpănată? se întrebă el, împingând ușor ușa, dornic să-l cunoască pe nebunul care avusese curajul să intre într-o clădire care se putea prăbuși în orice moment.

Cum dinăuntru nu-i răspunse nimeni după ce bătu, Dax dădu un ocol stabilimentului, strigând cât îl ținură plămânii :

– Ieși afară de acolo, oricine-ai fi! Mă auzi?!... Ieși afară!

Nu primi însă niciun răspuns.

Chiar și pădurea din apropiere îi păru în acele momente lipsită de viață, ceea ce-l făcu să se încrunte și să se întoarcă oftând spre intrarea principală.

Apoi, cercetă cu atenție ușa, iar după ce observă că aceasta abia se ținea în balamalele vechi, se propti în ea cu toată puterea, făcând-o să cadă la pământ.

– Alo! strigă el imediat, în întunericul adânc.

Pe urmă, constată că înăuntru nu era nicio ventilație, ceea ce-l făcu să ajungă la concluzia că aceea era singura intrare.

E mai rău decât mi-am închipuit, îi trecu prin minte lui Dax, în timp ce făcu un pas înăuntru.

Dacă în următorul minut nu-mi va răspunde nimeni, mă duc să iau o lanternă din mașina mea.

– Sunt inspector în departamentul pompierilor, spuse el cu o voce profundă, care răsună în toată încăperea. Te somez să ieși din ascunzătoare. Clădirea este extrem de periculoasă.

Peste câteva minute, undeva în interiorul clădirii se auzi deschizându-se o ușă, așa că Dax strigă din nou:

– Hei!

Cum nu primi niciun răspuns nici de astă dată, se îndreptă spre locul din care venise zgomotul. După ce făcu însă câțiva pași, se împiedică de scările care duceau la etaj și înjură printre dinți.

Uitându-se apoi în sus, observă în întuneric o lumină slabă, ca de la o lanternă foarte mică.

– Așteaptă, spuse Dax cu asprime, începând să urce scările, nervos pe el însuși că nu se gândise să ia și el o lanternă din mașină. Așteaptă, auzi? se răsti din nou și acestea fură ultimele cuvinte pe care mai apucă să le spună înainte de a începe cutremurul.

Născut și crescut în California, Dax se confruntase adeseori cu această experiență. Cu toate acestea, zgomotul pe care-l făcea acum pământul îi umplu sufletul de groază.

„Cred că e un cutremur de șase grade pe scara Richter", se gândi el, lipindu-se de balustrada scărilor care se balansa foarte tare.

„Nu... Trebuie să fie un cutremur de șapte grade", își spuse imediat.

Pe urmă, auzi clădirea trosnind și se lăsă în genunchi, cu mâinile deasupra capului.

„Nu voi mai scăpa cu viață din acest dezastru, iar familia mea habar n-are unde sunt. Aici îmi vor putrezi oasele, reflectă el. Mama va fi distrusă".

Apoi, simți cum se prăbușește în gol. De undeva din partea de

sus a clădirii, auzi un țipăt sfâșietor.

***

Când cutremurul se opri în sfârșit și simți că se află pe o suprafață stabilă, Dax, deși încă foarte confuz, înțelese că se prăbușise cu scările la subsolul depozitului.

„Îmi va fi foarte greu să ies de aici", își spuse el, încercând să se ridice.

Apoi își aminti de strigătul pe care-l auzise în timp ce alunecase în gol.

– Alo! strigă el sprijinindu-se în mâini, dar fu nevoit să închidă repede gura, din cauza prafului ridicat în jurul lui.

Își puse însă mâinile pâlnie la gură și strigă din nou:

– Alo!!

– Aici! se auzi în sfârșit o voce, dintr-un loc aflat deasupra lui.

„O femeie? La naiba!" își spuse în gând și începu să bâjbâie prin întuneric încercând să ajungă la locul din care venise vocea.

– Vin, adăugă el, cățărându-se pe mormanul de fiare și de cărămizi... Unde ești?

– Aici, răspunse ea, exact în momentul când o călcă pe laba piciorului. Oh, spuse ea gemând de durere, retrăgându-și piciorul.

– Ești rănită? întrebă Dax, căutând-o prin întuneric și începând apoi s-o palpeze peste tot trupul, imediat ce o găsi.

În ciuda îngrijorării însă, în timp ce-i controla corpul, nu putu să nu-și spună că era o femeie cu un trup foarte atrăgător.

– Hei! Încetează! se rățoi ea, retrăgându-se și dând din picioare.

Dax simți apoi tocul unui pantof lovindu-i bărbia.

– Nu te teme, n-o să-ți fac niciun rău, replică el pe tonul blând cu care obișnuia să vorbească întotdeauna cu victimele incendiilor. N-ai niciun os rupt, ceea ce e foarte bine.

– Atunci, lasă-mă în pace!

– Imediat, spuse el, cercetându-i încheieturile mâinilor și apoi coastele. Îți poți mișca spatele fără nicio durere?

– Da. Și acum ia-ți labele de pe mine și lasă-mă să-mi caut lanterna, spuse ea, încercând să se ridice.

În momentul următor însă simți o durere atroce în tot trupul și gemu adânc.

– Dă-mi voie să te ajut, spuse Dax cu aceeași blândețe în glas, căutându-i brațul și acordându-i apoi sprijinul lui.

În același timp însă, constată cu uimire că se simțea foarte emoționat la atingerea ei, lucru ciudat, având în vedere faptul că n-o văzuse încă.

Apoi, coborând mâna în josul brațului ei, simți o porțiune umedă.

– Te-ai tăiat! exclamă el cu îngrijorare, deoarece se aflau într-un spațiu cu foarte mult praf.

– Nu e nimic grav, replică ea cu răceală.

Dax însă rupse imediat o bucată din poalele cămășii lui și-i pansă rana.

Nu după mult, Amber începu să tremure.

– Ești sigură că te simți bine? insistă Dax.

– Da, dar vreau să ies de aici, răspunse ea cu aceeași răceală dinainte.

– Ți-e frig? întrebă Dax, observând că tremură din ce în ce mai tare.

Apoi, o strânse cu putere sub brațul lui.

– Ți-am spus că mă simt bine, replică ea, dar calmă de astă dată, fapt care-l surprinse pe Dax imediat.

Surorile lui n-ar fi reușit să-și păstreze calmul într-o asemenea situație, și-și pierdeau stăpânirea de sine doar când își rupeau o unghie.

De altfel, niciuna dintre femeile pe care le cunoscuse până atunci nu avuseseră această tărie de caracter pe care o putea observa deja la tânăra de lângă el.

– Am avut o brichetă cu lanternă, continuă Amber și vreau s-o găsesc.

– Voi încerca să te ajut, replică Dax, surâzând ușor, pentru că tonul ei sunase puțin cam de sus, de parcă ar fi fost o regină, iar el doar unul dintre neînsemnații ei supuși.

Pe urmă se lăsă în genunchi și începu să caute în jur bricheta, înjurând printre dinți când simți din nou praful ridicându-se.

– Obișnuiești să înjuri des? îl întrebă Amber, cu o grimasă de nemulțumire.

– Da, deși încerc să mă stăpânesc cât pot, răspunse Dax și cum dădu chiar atunci de brichetă o strânse cu putere între degete.

Apoi găsi butonul pentru lanternă şi-l apăsă. Lumina licări o clipă în întunericul dens, după care se stinse din nou.

Dax scăpă din nou o înjurătură.

– Îți pierzi foarte uşor controlul! îl mustră ea. Nu e bine deloc.

– Ai dreptate. Nu e bine, continuă el şi încercă să aprindă iar lumina.

După câteva momente, bezna se risipi uşor şi Dax reuşi să observe că scările fuseseră distruse complet, iar în jurul lor se formase un morman de mloz şi de fiare.

„Nu există nicio posibilitate de ieşire de-aici", se gândi el, încruntându-se. „Suntem prinşi efectiv sub dărâmături"

– A căzut toată clădirea, nu? întrebă ea încet, uitându-se cu groază în jur.

În primul moment, Dax vru să-i ascundă adevărul, pentru a o proteja de un nou şoc. Apoi însă îşi spuse că nu era genul de femeie pe care s-o poți îmbrobodi cu minciuni.

– Uită-te în jur şi trage singură concluziile, replică el morocănos.

– Da. Vom muri aici.

„Cu cât calm putuse să rostească aceste cuvinte", îşi spuse Dax. „De parcă ar fi cel mai normal lucru din lume. Totuşi, continuă să tremure, semn că îi este şi ei frică".

– Avem totuşi spațiu deasupra noastră, deci şi oxigen. În plus, avem lanterna.

După câteva momente însă, lumina se stinse din nou şi cei doi oftară simultan.

„Cine ştie cum vor evolua lucrurile?" îşi spuse el din nou... „Şi

cât de puternice vor fi replicile cutremurului"

– Știe cineva unde te afli? o întrebă Dax, încercând în același timp să-și ascundă temerile care-i dădeau tot mai intens târcoale.

– Nu, răspunse ea și Dax îi auzi dinții clănțănind ușor.

„Am mai fost într-o situație asemănătoare?" încercă el să-și amintească. „Face parte din natura meseriei mele să știu să mă salvez și să-l salvez și pe alții. M-am priceput de minune să fac asta, până acum...

Dar, suspină el, se pare că mi-am pus de prea multe ori norocul la încercare... De data asta nu mai întrevăd nicio șansă de supraviețuire"

„Totuși", continuă el să reflecteze, „nu sunt încă pregătit s-o sfârșesc cu viața...

– Hai să plecăm de aici, spuse Dax după câteva momente. Aici, se pare că a fost un hol. E posibil deci să găsim niște camere. Poate nu sunt atât de încărcate de praf ca acest loc și vom putea respira mai normal.

– Locul avea două birouri, o baie și o bucătărioară, replică Amber. Erau toate mobilate. Am lista tuturor lucrurilor de aici, în buzunar.

Dax nu răspunse, dar regretă că n-o analizase pe femeia de lângă el cât timp funcționase lanterna.

Apoi, regretă că nu mâncase mai mult la micul dejun în acea dimineață și că nu avea acum posibilitatea să bea două cești mari cu ciocolată fierbinte.

– O să fie bine, spuse Amber cu o voce joasă și calmă, în ciuda

faptului că nu se oprea din tremurat. Nu trebuie decât să așteptăm să fim găsiți... Ne va salva cineva din acest infern.

Dax decise că era mai bine pentru amândoi s-o lase să fantazeze cât dorea în legătură cu salvarea lor, de vreme ce nu-i putea oferi o altă alternativă, deoarece el nu mai putea în acele momente să-și mai facă niciun fel de iluzii.

Când bucata de acoperiș rămasă deasupra lor se va prăbuși, totul va fi sfârșit.

Dax căută apoi prin întuneric mâna lui Amber și o ajută să se cațere pe grămada de moloz și fiare pentru a ieși împreună din locul unde fuseseră aruncați în timpul cutremurului.

Nu era o treabă ușoară și Dax se așteptă s-o audă scâncind și plângându-se. Spre surprinderea lui, acest lucru nu se întâmplă.

Astfel, peste câteva minute ajunseră într-o cameră care părea într-adevăr să fi fost un birou.

După ce aruncară o privire în jur, descoperiră că încăperea era mobilată cu o canapea, o masă de lucru, două scaune și alte câteva obiecte pe care nu reușiră să le identifice, fiind acoperite de tencuiala căzută.

Următoarea cameră în care intrară era mult mai mică și absolut goală.

Bucătăria fusese foarte afectată de cutremur... Podeaua era crăpată peste tot și plină de obiecte căzute. Frigiderul se răsturnase și el.

După această inspecție, Dax ajunse la concluzia că cel mai sigur loc pentru ei era biroul pe care-l văzuseră prima dată. Astfel, se

îndreptă imediat într-acolo.

Amber îl urmă calm, așa că Dax nu putea să nu se mire din nou de stoicismul ei, întrebându-se în același timp ce experiențe din trecutul ei o făcuseră atât de puternică.

Capitolul 2

Peste câteva minute, un huruit îndepărtat îi făcură pe amândoi să ciulească îngrijorați urechile.

În plus, Amber sări speriată de la locul ei și se lipi de trupul bărbatului care devenise în ultimele ore întregul ei univers.

„Probabil o să regret această lipsă de autocontrol", își spuse ea imediat, „dar numai la autocontrol nu mi-a stat capul când am auzit din nou acel zgomot care ar putea prevesti tot ceea ce e mai rău"

Pământul începu să se miște din nou sub picioarele lor, așa că Dax se grăbi s-o cuprindă cu brațele și să se arunce cu ea la podea.

– Să ne târâm sub masa de scris, spuse el răgușit și începu s-o tragă pe Amber spre locul care părea capabil să le salveze viețile.

Amber acceptă, dar realiză totodată că acest nou cutremur nu mai avea forța celui dintâi.

Totuși, când ajunseră sub masă, Dax o acoperi cu corpul lui masiv, ca o modalitate de protecție suplimentară.

Pentru Amber timpul încetă încă o dată să mai existe. Astfel, închise ochii și nu se mai gândi decât la clipa de față. Astfel, înțelese imediat că bărbatul care o proteja în acele momente se temea de moarte la fel de tare ca ea.

„Da, putem muri amândoi în orice secundă", își spuse ea abia mai respirând de spaimă și așteptând ca tavanul să-i strivească.

Apoi, în suflet îi apăru totuși un licăr de speranță, care o făcu să se ascundă și mai mult sub trupul masiv, care devenise un adevărat scut.

Pe urmă, simți însă că alunecă în gol, pierzând orice legătură cu realitatea.

Își reveni totuși după câteva minute și conștientizând cât de strâns se țineau unul de altul, își spuse, încruntată:

„Dar nu e decât un străin... De ce ne strângem astfel în brațe?"

Gândul acesta o făcu imediat să-l împingă din toate puterile.

Observând că ea dorea să-și schimbe poziția, Dax se rostogoli lângă trupul ei și rămaseră așa, cu ochii ațintiți în tăblia mesei de deasupra lor.

După un timp, cutremurul se opri și în jurul lor se lăsă o liniște mormântală.

– A trecut pericolul, spuse ea încet.

– Da, replică el răsuflând ușurat. Ești incredibilă, știi?

Amber nu răspunse imediat, atât de mult o surprinseră cuvintele lui.

Nimeni, niciodată, nu-i mai spusese asemenea vorbe.

– De ce? întrebă ea într-un târziu.

– Eşti atât de stăpână pe tine... N-ai intrat deloc în panică.

– Nici tu, replică ea.

– Da, dar...

– Eu sunt femeie, nu ?...

– Nu asta am vrut să spun, dar... Poate, da... M-am gândit și la asta. Oricum, nu m-am aşteptat să te comporți cu atâta stoicism.

„Păi, am exercițiu în acest sens", fu ea pe punctul să-i răspundă, dar se opri la timp.

– Îmi place să țin totul sub control, replică ea, mândră că putea fi o femeie rece.

Mama ei, pe care n-o cunoscuse niciodată, fusese sălbatică și necontrolată, aşa cum îi mărturisise tatăl său de atâtea ori, cu un glas prin de dispreț. Cum părintele ei n-o respectase din această cauză, îşi jurase să nu fie niciodată ca ea.

Apoi își aminti cum se străduise toată copilăria să fie pe placul tatălui său, dar acesta n-o lăudase niciodată, pentru nimic. După ce mai crescuse, începuse să se obişnuiască să nu mai aştepte laudele lui și ale nimănui.

„Am munca mea", continuă ea să reflecteze... „Îmi place ceea ce fac și nu-mi doresc nimic altceva".

„Atunci, de ce simt acest regret imens în sufletul meu, acum că moartea pare să fie foarte aproape? De ce mă doare aşa de mult că am lăsat să treacă pe lângă mine pasiunea și dragostea?

Cum ar fi fost dacă ar fi existat în viața ei un bărbat care să se gândească la ea în aceste momente? Care să se întrebe cu îngrijorare de ce nu mai ajunge acasă?... Un soț, poate, care să o fi

iubit din toată inima?. Nu voi ști niciodată cum e să fii iubită", se gândi ea cu inima strânsă.

Nu sfârși bine însă acest gând și simți din nou pământul cutremurându-se.

Înainte însă de a avea vreo reacție, străinul o cuprinse din nou în brațe, acoperindu-i capul cu pieptul lui lat.

De data aceasta, cutremurul fu foarte scurt, dar bărbatul rămase lipit de ea, strângându-i mijlocul cu palmele lui mari și puternice.

Amber constată cu surpriză că-i făcea plăcere să fie în brațele lui și că, în plus, își dorea să-l strângă în brațe, la rândul ei.

„Dumnezeule", își spuse. „Încă puțin și voi ajunge la concluzia că semăn foarte mult cu mama mea...

Nu, nu e posibil, își spuse imediat... Nu vreau să fiu ca ea. Tata mi-a descris-o de prea multe ori ca fiind o târfă...

Ah, numai sentimentul acesta infernal că sunt atât de aproape de moarte mă face să nu mă mai pot controla", continuă să reflecteze, în timp ce sângele începu să-i alerge mai repede în vene...

– E-n regulă, șopti el, cu vocea lui caldă care o făcea să se topească de parcă ar fi fost doar o bucată de unt pusă la încins...

Aerul fu străpuns apoi de un geamăt prelung și Amber realiză oripilată că țâșnise din propiul ei piept.

Îngrozită, se zbătu să iasă din strânsoarea lui.

În clipa următoare însă, de undeva din tavan se auzi un trosnet ciudat, apoi suprafața mesei fu lovită cu putere.

„Murim", se gândi ea, după care încercă să fugă de sub masă.

Bărbatul o acoperi însă și mai mult cu trupul lui.

– Nu te lupta cu mine... Nu îți voi face nimic. Trebuie să rămânem în această poziție și în acest loc până vom fi siguri că nu mai e niciun pericol, îi spuse Dax cu blândețe.

– Nu! strigă ea, în timp ce clădirea se auzi trosnind din toate încheieturile. Am nevoie de aer! Trebuie să ies! continuă să strige, simțind că pericolul venea mai mult dinspre el decât din altă parte.

Chiar nu înțelegea? Autocontrolul ei de care a fost întotdeauna atât de mândră s-a dus pe apa sâmbetei!

– Nu poți ieși de aici, spuse Dax pe un ton plin de regret dar și de determinare totodată. Acoperișul clădirii s-a prăbușit peste masă.

– Oh, Dumnezeule, spuse ea disperată, pentru că era forțată să stea lipită de trupul lui fierbinte cu fiecare părticică a corpului ei, iar întunericul sporea și mai mult senzația de intimitate sufocantă în care se aflau.

Dax o strânse la piept din nou, pentru că urmă o altă replică a cutremurului.

Fu însă cea mai scurtă.

– Ah, a trecut, spuse el lipindu-și obrajii fierbinți de fața ei. În sfârșit, a trecut.

– Atunci, dă-mi drumul.

– Numai dacă promiți că nu vei face niciun act necugetat.

Asta-i bună, se gândi ea.

Dacă ar face un act necugetat cui i-ar păsa? Ce avea de pierdut? Nu realizase nimic în toată viața ei, în afara faptului că pusese o mulțime de bani în bancă, pe care nu-i va mai putea folosi. Tot va

muri acolo, așa că dacă acest lucru se va întâmpla curând, cu atât mai bine. De ce să se mai chinuiască așteptând o salvare care nu va veni ?

– Lasă-mă să mă ridic...

– Nu înainte de a-mi promite că nu vei deranja modul în care sunt așezate acum bucățile din acoperiș peste masa sub care ne aflăm. Poate fi foarte periculos dacă le mișcăm.

Brusc, Amber realiză că bărbatul avea un picior între ale ei și că... nu doar ea fusese afectată de apropierea trupurilor lor...

„Mi se pare de-a dreptul ireal", își spuse ea, zâmbind amuzată. „Viața e absolut incredibilă".

Apoi, cum simți că nu se mai poate împotrivi dorinței teribile care pusese stăpânire pe tot trupul ei, se lipi de el, făcându-și intenția foarte clară.

Bărbatul gemu în întuneric, apoi spuse ceva, ca o rugăciune sau ca un blestem... Amber nu reuși să-și dea seama exact ce anume fusese, dar începu să-l strângă în brațe cu ardoare.

– Cum te cheamă? întrebă el șoptit. Trebuie să-ți știu numele.

– Amber, murmură ea cu respirația întretăiată lipindu-și gura de a lui.

– Daxton McCall... Dax, spuse el și-i cuprinse fața în palme și începu s-o sărute cu o pasiune incredibilă.

Curând, Amber simți din nou că alunecă în gol, dar nu era sigură dacă urma un nou cutremur sau doar reacția ei la senzualitatea lui înnebunitoare.

– Tremuri iar, îl auzi șoptind după un timp...

– Da... Nu mă pot stăpâni.

– Lasă-mă să te încălzesc, murmură el cu vocea lui incredibil de blândă și de plăcută.

Amber nu răspunse și Dax începu să-și plimbe mâinile peste spatele și coapsele ei, încălzindu-I trupul într-un mod care o făcu să-l dorească și mai mult decât înainte.

„Dar e doar un străin", se mustră ea... „Nici măcar nu i-am văzut fața..."

Cu toate acestea, simțea că trebuie să facă dragoste cu el, dacă dorea să nu-și piardă mințile de-a binelea...

Nu pot să resist acestei dorințe... Nu pot!...

Am nevoie disperată să fac dragoste cu el... Am nevoie de această confirmare, că suntem încă în viață!

Și... dacă voi scăpa de aici, voi trăi fiecare clipă a vieții, cu cea mai mare intensitate posibilă, își promise ea.

Dar în momentul următor, foarte aproape de ei se auzi o bubuitură îngrozitoare și Amber tresări cu putere, ca trezită dintr-un vis.

Dax încremeni, ascultând.

Așteptară amândoi să vadă ce se mai întâmplă și fiecare secundă care trecu părea o eternitate.

Nu mai avem nicio șansă, părură să-și spună amândoi, îmbrățișându-se apoi cu disperate... Vom muri...

***

Îngrozită, Amber îl strigă pe străin... Habar n-avea unde era, sau dacă se mai afla în viață, dar simți nevoia să-l cheme pe nume...

– Dax McCall!

– Sunt aici. Foarte aproape, răspunse el și după ce o căută prin întuneric, se trase lângă ea și o lipi de trupul lui.

– E așa de întuneric, gemu ea plângând, oripilată de cât de slabă și de neajutorată se simțea în acele momente.

– Nu ești singură.

– Mi-e frică...

– Și mie...

– Am nevoie...

– Știu... Și eu, replică el și o cuprinse în brațe într-un mod așa de cald și de erotic, încât Amber uită imediat că era întinsă sub o masă, pe dușumeaua unei camere dezmembrate, dintr-o clădire care se prăbușise în întregime peste ei.

Astfel, își lipi fața de gâtul lui fierbinte și inspiră adânc parfumul trupului lui încins.

– Nu vom supraviețui, șopti ea cu buzele lipite de gâtul lui. Vom muri în scurt timp.

Dax scutură din cap cu putere, în sens că nu...

Era drăguț din partea lui că nega acest fapt, încercând astfel s-o încurajeze, se gândi Amber, dar nu era nevoie să-i ascundă realitatea...

– De ce nu recunoști că vom muri nu peste mult? întrebă ea încet.

– Pentru că nu vreau să fie așa... Nu vreau să gândesc negativ.

– Nici eu nu vreau să se sfârşească viaţa noastră acum... Eu nici măcar n-am trăit cu adevărat, până acum, se pomeni ea confesându-se, printre lacrimi.

Dax remarcă desigur schimbarea ei, dar nu făcu nicio remarcă.

De fapt, nu răspunse în niciun fel şi continuă doar s-o mângâie uşor.

– Dax, mă gândesc că...

– Nu te gândi la nimic...

– Dar sunt atâtea...

– Ssst...

– Nu mă pot opri să nu mă gândesc la unele lucruri...

– Iar tremuri, spuse el, cu blândeţea care lipsise din viaţa ei.

„Nici măcar nu mă cunoaşte, dar îi pasă de mine", îşi spuse ea şi gândul acesta îi aduse iar lacrimi în ochi. De data asta însă, de emoţie.

„Cum e posibil ca unui străin să-i pese de mine, când nimeni n-a încercat acest sentiment pentru mine?" se întrebă ea, impresionată.

„Dar numai eu am fost de vină", îşi spuse imediat. „Eu n-am lăsat pe nimeni să-şi facă griji pentru mine... Mă voi schimba... Începând chiar din acest moment".

– Vreau să trăiesc! spuse ea, apăsând cuvintele.

– Nu te mai gândi la nimic! insistă el.

– Nu pot!

– Lasă-mă să te ajut. Vrei?

– Da...

– Să încercăm așa, spuse el, după care îi căută buzele și începu s-o sărute.

Deasupra lor, se auzi din nou o bubuitură, de parcă ar mai fi căzut încă o bucată de acoperiș peste masă.

Amber tresări, îngrozită, dar Dax nu-și dezlipi gura de a ei, continuând s-o sărute cu o tandrețe ieșită din comun.

– Sărută-mă și tu, îi șopti el după un timp.

Cum avea o gură absolut senzațională, lui Amber nu-I fu deloc greu să-I împlinească rugămintea.

Astfel, se lăsă curând pradă dorinței și pasiunii care-i cuprinse trupul, pierzându-se cu totul în brațele lui magice și gemând înfiorată de plăcere.

Dar când acoperișul trosni din nou, ca o fiară înfuriată, Amber se crispă, îngrozită.

– Nu te mai interesa de ce se întâmplă dincolo de acest spațiu magic, îi șopti el, plimbându-și gura peste pielea catifelată a gâtului ei.

Apoi trecu peste ea și începu să-i mângâie sânii cu o tandrețe uimitoare.

– Sărută-mă... Ai uitat, șopti el din nou, cu căldura lui atât de specială.

Și în timp ce în jurul lor se prăbușea întreaga lume, Dax continuă s-o sărute și să-i ceară să-și îndrepte atenția doar spre ei doi:

– Ascultă-ți sângele cum îți curge prin vene, murmură el presându-și buzele pe tâmplele ei... Ascultă sunetul respirației

noastre. Îl auzi?... Spune-mi... Îl auzi? continuă el, străduindu-se din răsputeri să-i alunge groaza care o copleșea, alungându-i gândurile de la dezastrul care se petrecea dincolo de spațiul în care se aflau.

După un timp își dădu seama că reușise, pentru ca Amber gemu din nou de plăcere, arcuindu-se spre el.

– Ascultă-ți trupul cum îl dorește pe al meu, murmură Dax cu vocea lui incredibilă și Amber șopti pierdută :

– Oh, da... Da...

„Pot să aud cum sângele îmi aleargă prin vene, în timp ce mă săruți", își spuse ea... „Aud gemetele tale răgușite de plăcere și când mă gândesc că eu sunt cea care le provoc, mă simt puternică și capabilă să înfrunt orice..."

– Oh, mai spune-mi... Ajută-mă să uit că vom m...

Dax îi acoperi imediat gura cu un sărut pătimaș.

Apoi îi sărută fața, gâtul și pieptul, folosindu-se în același timp de riceperea lui extraordinară de a-și folosi mâinle pentru a aprinde focul în trupul ei.

Bluza îi zburase de multă vreme de pe umeri, așa că buzele lui Dax îi căutară sânii și începu să-i sărute cu senzualitate, până când Amber îi ceru disperată mai mult.

Ceea ce urmă se petrecu cu atâta repeziciune, încât mai târziu Amber își aminti de acele momente doar ca de un vis confuz, voluptuos și obsedant.

Pe urmă, rămaseră amândoi nemișcați, dar cu inimile bătând cu putere în piept.

Peste câteva minute, Dax își ridică însă capul și, ciufulindu-i cu drăgălășenie părul o întrebă :

– Te simți bine?

Amber se analiză câteva clipe, apoi răspunse zâmbind

– Da. Mă simt foarte bine. Ești ?... Vreau să spun...

– Nu, nu sunt căsătorit, răspunse Dax râzând. Dacă aș fi fost, nici nu mi-ar fi trecut prin minte să fac dragoste cu tine.

„Ah, am făcut dragoste cu acest bărbat, Dumnezeule mare", se gândi Amber, de parcă abia acum și-ar fi dat seama cu adevărat de implicațiile acestui fapt în viața lor.

– N-am nimic împotriva căsătoriei, continuă Dax. Mă trag dintr-o familie numeroasă. Am cinci surori foarte iubitoare și doi părinți și mai iubitori. Mai am zece nepoți și zece nepoate. Îți poți imagina deci tonele de scutece întinse în curte la uscat și agitația dinaintea, din timpul cinei și după asta, râse el ușor.

Cum ea trăise doar împreună cu tatăl ei, îi era foarte greu să-și imagineze genul de viață pe care i-l descriese Dax. Totuși, putea înțelege că provenind dintr-o familie atât de mare, simțea nevoia să fie mai mult singur. Ea însăși se simțea mai bine singură, deși din alte motive. Nu-i plăcea să dețină nimeni controlul asupra ei. Cu toate acestea, trăise din plin această experiență: în primul rând cu tatăl ei, care fusese de-a dreptul maniacal în a-i urmări toate acțiunile și toate reacțiile, apoi cu fostul ei logodnic...

Așa că, își spuse ea în continuare, nu voi face niciodată greșeala de a renunța la libertatea mea.

– N-am de gând să mă însor în următorii douăzeci de ani, râse

Dax, asta-i sigur. Sau poate ceva mai repede, când voi împlini patruzeci de ani. Atunci, va fi timpul cel mai potrivit să pun un balansoar dublu pe terasă.

„Dacă voi mai trăi", adăugă el în gând, dar Amber simți imediat la ce se gândise. Totuși, nu spuse nimic.

– Familia mea își face acum griji pentru mine, adăugă el încet. Îmi face rău să mă gândesc la asta.

Amber simți imediat cât de profunde îi erau sentimentele pentru familia lui și se întrebă cum ar fi să fie și ea iubită necondiționat, așa cum îi iubea Dax pe ai lui.

– Tu ești căsătorită, sau logodită? Cui îi este dor de tine?... Există cineva în viața ta?

Amber deschise gura să spună ceva, dar realiză că nu era nimic de declarat.

– Ah, ți-am pus întrebări prea intime? Ei, haide, ce poate fi mai intim decât ce am făcut noi acum? continuă el râzând.

– Nimeni...

– Nimeni... ce?...

– Nu e nimeni în viața mea care să se gândească la mine.

Dax tăcu.

Probabil e consternat, își spuse Amber, mușcându-și buzele.

– Mi-e foarte greu să cred că o femeie ca tine e singură, spuse el după un timp, pe un ton cald.

În alte împrejurări, comentariul lui ar fi amuzat-o pe Amber.

Adevărul era că fusese o plantă de apartament aproape întreaga ei viață. Dar cum devorase toate revistele de modă și de stil, reușise

să se transforme, în aparență, într-o femeie sofisticată, elegantă și distantă.

Și pe Dax l-au înșelat aceste aparențe, își spuse ea acum, gânditoare.

– Amber?

– Am crezut că ți-ai dat seama că n-am un iubit... Am avut... Dar sunt singură de multă vreme, răspunse ea ghemuindu-se și sprijinindu-și bărbia de genunchi.

– Nu e nicio rușine că ești singură, replică el mângâindu-i spatele.

– Nu, desigur... Am fost logodită cu ani în urmă, dar n-a mers, continuă ea, fără însă a adăuga că tatăl ei îi alesese logodnicul și nici că Royhad se folosise de ea pentru a-și asigura cariera militară.

Imediat ce a realizat acest fapt și că de fapt logodnicul ei n-a iubit-o niciodată, Amber a rupt logodna.

Royhad s-a arătat foarte uimit desigur de decizia ei, dar... nici ea nu-l iubise niciodată. Astfel, după ce s-au despărțit, s-a simțit imediat eliberată.

Pe urmă, n-a mai vrut să mai aibă nicio legătură.

– Îmi pare rău că te-ai despărțit de logodnicul tău, spuse Dax retrăgându-și mâna de pe spatele ei.

Amber se îndepărtă brusc.

Îi părea rău că nu era liberă? se întrebă ea, încruntându-se.

– Nu, n-ai înțeles, spuse el trăgând-o din nou mai aproape. Îmi pare rău că ai suferit. Că ai fost rănită... Dar mă bucur că acum n-ai pe nimeni.

Amber tăcu, pentru că nu-i venea în minte niciun răspuns potrivit.

– Să nu regreți ce s-a întâmplat între noi... Eu nu regret deloc, continuă el, îmbrățișând-o.

Amber nu răspunse nici de data asta, dar nici nu avea puterea să plece de lângă el, pentru că îmbrățișarea lui era caldă și tandră. Ca și vocea, de altfel.

Simți din nou cum se trezește în ea dorința, ceea ce o făcu să se întrebe din nou dacă nu cumva semăna cu mama ei mai mult decât crezuse până atunci.

Poate influențată de tatăl meu, am judecat-o prea aspru, se gândi ea, cu părere de rău.

– Amber?

– Nu regret nici eu cele întâmplate între noi și nici nu voi regreta vreodată, răspunse ea, convinsă că vor muri curând și deci n-avea de ce să se ascundă. Ar fi păcat, de altfel, să regretăm un fapt așa de minunat.

– Da, ar fi...

– Nu vreau să mor, șopti ea.

– Suntem protejați de masă...

Da, dar cine știe cât va rezista presiunii tavanului căzut peste ea? se gândi Amber, atentă la zgomotele de deasupra lor.

Apoi, deodată, Dax se încordă, ascultând.

– Ce ...?

– Sss, făcu el punându-i o mână pe gură. Ascultă...

– Ce e? șopti ea după un timp.

– N-auzi?...

– Nu.

– E cineva deasupra dărâmăturilor. Ne caută... Ascultă...

Amber se supuse, apoi, peste câteva momente auzi într-adevăr niște voci.

Ah, vom fi salvați, se gândi ea. Viața ne mai dă o șansă...

***

Trecură totuși multe ore până când fură scoși la lumină de grupul de polițiști porniți în căutarea lor.

Oricât de greu mi-ar fi să cred, își spuse Amber, am scăpat cu viață. Și când mă gândesc că toată lumea și-a continuat treburile în timp ce noi am fost prinși sub dărâmături... Dar nu e mai puțin adevărat că n-a fost ușor ca activitățile zilnice să continue... Sudul Californiei a fost totuși zguduit de un cutremur de șase grade și jumătate pe scara Richter.

După ce se obișnui cu lumina, Amber îl măsură imediat din priviri pe Dax McCall și se cutremură de surpriză la fel de tare cum fusese zgâlțâită de cutremur, pentru că nu se așteptase să fie atât de înalt și de bine clădit. Din cauza prafului cu care era acoperit, nu putea să spună cu certitudine ce culoare avea părul și nici pielea lui, dar concluzia la care ajunse fu fermă: era un bărbat de o frumusețe uluitoare.

Da, era eroul ei minunat, într-o lume în care nu crezuse niciodată în eroi.

În plus, își va aminti întotdeauna cum o sărutase și cum o îmbrățișase, de parcă ar fi fost singura femeie de pe pământ.

„Dar acum totul s-a sfârșit", își spuse ea, făcând eforturi să-și revină în fire.

Probabil el caută deja o modalitate de a scăpa de mine într-un mod politicos.

Nu va fi însă nevoie să se chinuiască prea mult. Știu că n-are niciun rost să-mi fac vise în legătură cu un bărbat atât de incredibil de sexy.

Și, oricum, se gândi Amber inspirând adânc, a avut grijă să mă avetizeze că nu se va căsători în următorii douăzeci de ani.

Ah, da... E extraordinar de tandru și de amabil și în mod sigur aleargă multe femei după el, dar eu nu voi fi una dintre ele. Deci, nu-mi rămâne decât să-mi iau la revedere și să-mi văd de drumul meu.

Îi fu însă foarte greu să ajungă la el, pentru că polițiștii îl înconjuraseră și se angajaseră cu toții într-o discuție foarte serioasă.

Voi aștepta, se gândi ea, până voi prinde un moment prielnic, după care îi voi mulțumi că m-a salvat și voi pleca.

Se răzgândi însă imediat, deoarece începu să se simtă foarte obosită.

Îi voi mulțumi cu altă ocazie. După ce voi face un duș și voi mânca ceva, îl voi căuta.

Apoi se urcă în mașina ei, sigură că procedează înțelept și se

angajă pe drumul spre oraș.

Totuși, în adâncul sufletului simți imediat adevărul: aparent părea foarte rece și de calculată. În sinea ei însă, era fricoasă ca un iepure...

Capitolul 3

Dax își ajută sora însărcinată să iasă din lift, apoi o conduse spre cabinetul medicului ginecolog.

Suzette îl privi cu drăgălășenie, încercând să pară calmă, dar se vedea cât de colo că era foarte emoționată. Sosise sorocul...

– Uită-te pe unde mergi, Suzette, îi spuse el cu blândețe, prinzând-o de braț. Nu vreau să te împiedici și să ți se întâmple ceva. Și nu mai fi așa de emoționată. Voi intra cu tine în sala de nașteri.

– Ah, nu-ți face griji, totul va fi în regulă, răspunse ea surâzând.

– Sper, replică el gânditor, uitându-se la pântecele ei care ajunsese uriaș în ultimul timp.

În plus, avusese deja prilejul să vadă ce însemna o naștere, când o dată, după un incendiu, ajutase o femeie să aducă pe lume un copil.

A fost o experiență pe care n-a putut s-o uite... Absolut

terifiantă...

– Ah, relaxează-te, îi spuse Suzette râzând. Mă simt bine. Totul va fi perfect.

– Eh, cum să mă relaxez în aceste momente?

– Dar mă simt minunat, insistă Suzette. Doar că am contracții la fiecare două minute, adăugă apoi cu același zâmbet candid.

Dax o privi îngrozit.

– Ah, te iubesc așa de mult, Dax, continuă ea râzând și cuprinzându-l cu brațele după gât.

Dax își căută batista în buzunar, deoarece știa din experiențele trecute că efuziunile ei de acest gen erau urmate de plâns.

Și nu se înșelase.

– Ah, Suzette, spuse el ștergându-i lacrimile de pe obraji.

– Sunt bine, nu te îngrijora. Dar te iubesc așa de mult și uneori îmi vine în minte cum era cât pe-aci să te pierdem când a fost cutremurul. Dacă n-ai fi vorbit cu Shelly înainte să-i spui că ești aproape de acea clădire îngrozitoare, n-am fi știut unde să te căutăm și ai fi murit sub dărâmături.

– Lasă, nu te mai gândi la asta, spuse Dax, încercând la rândul lui să-și alunge din minte cele întâmplate, pentru că de fiecare dată se gândea la Amber...

Suferise foarte mult că fugise de el, dar acum, după un an, durerea începuse să se estompeze cât de cât.

– Ești fratele meu preferat, continuă Suzette. Ce m-aș fi făcut fără tine?

– Păi, sunt singurul tău frate, replică el, amuzat. Haide, nu mai

plânge.

Suzette își șterse ochii cu dosul palmelor și îi zâmbi din nou.

– Îți mulțumesc că m-ai condus, Dax.

– De vreme ce Alan era ocupat, era normal să te aduc cu mașina mea, nu? spuse el cu blândețe.

– Poate nu peste mult timp o vei conduce pe soția ta spre sala de nașteri a acestui spital.

– Ah, vor mai trece mulți ani până atunci, replică el râzând.

– Eu cred că nu va mai trece chiar așa de mult. Simt că vei întâlni curând o femeie care te va face să uiți că îți place să fii singur.

Gândul lui Dax zbură imediat la Amber și la cele petrecute sub masa din casa părăsită.

Nu reușise să-i vadă bine fața după ce ieșiră la lumina zilei, deoarece ca și el, era acoperită de praful alb acumulat sub dărâmături.

Se întrebase însă de multe ori în ultimul an, dacă avea o față la fel de sexy cum îi era vocea.

Nu avusese nici măcar prilejul s-o privească în ochi, pentru a vedea dacă într-adevăr legătura dintre ei fusese cum simțise când făcuseră dragoste: puternică, unică și senzațională. Nu mai avusese cu nimeni uniunea perfectă pe care o avusese cu ea. Ceea ce se întâmplase între ei fusese de-a dreptul incredibil și modul cum explodase în brațele lui nu-l va uita niciodată. Fusese ca și cum ar fi fost scuturați din nou de cutremur, și așa ceva nu se putea uita.

Și totuși, se pare că ea a uitat imediat, își spuse el, de vreme ce a ales să fugă de lângă mine fără să-mi spună măcar la revedere.

El o căutase mult timp după aceea, dar fără rezultat.

Atât cât reușise s-o zărească după ce fuseseră salvați, putuse să observe că nu avea nimic din femeile de care fusese atras până atunci.

Lui îi plăcuseră blondele cu părul lung, iar ea avea părul negru și doar până la umeri. În plus, preferase întotdeauna femeile înalte, iar ea era destul de scundă. Cu toate acestea, își spusese că nu mai văzuse niciodată o femeie așa de frumoasă ca ea.

Dar o căutase în primul rând pentru că era foarte posibil să fi rămas însărcinată. Nu luaseră nicio măsură de protecție.

„Asta pentru că", reflectă el în continuare, „niciunul din noi nu am mai sperat că vom scăpa cu viață".

Nu-i știa numele de familie, dar reușise totuși să găsească agenția pentru care lucrase. Acolo însă, i s-a spus că renunțase la slujba pe care o avusese înainte și nu lăsase nicio adresă pentru un eventual contact ulterior.

„Da, își spuse el acum", oftând. „E foarte clar... Amber n-a mai vrut să-și mai amintească de mine, iar eu am fost pur și simplu devastat că n-am reușit s-o găsesc".

Acum însă, își revenise și se gândea doar la viața lui, care consta în munca lui, în întâlnirile cu diverse femei și în distracții.

„Nu mai vreau să privesc înapoi!..."

***

Ceasul deşteptător nu sunase în acea dimineaţă, aşa că Amber se trezise târziu, iar acum avea dificultăţi cu traficul.

„Ah, ce zi îngrozitoare", îşi spuse ea, dar inspiră adânc, pentru a nu-şi pierde autocontrolul.

„Nu ştiu însă de ce-mi fac atâtea probleme, de vreme ce nu mai sunt interesată de părerea celorlalţi despre mine..."

Modul ei de a privi viaţa se schimbase radical după cele petrecute în ziua cutremurului, iar acum tot ce mai conta pentru ea era Taylor, copilul ei, cu care mergea acum la vizita medicală de rutină, efectuată o dată la trei luni.

Nu putea însă să nu se gândească la faptul că în ultimul timp nu mai reuşea să facă faţă tuturor problemelor.

„Poate am nevoie de o vacanţă" îşi spuse oftând, dar apoi întoarse capul spre fetiţa care privea pe fereastră, cu ochii ei mari, albaştri, plini de curiozitate.

Amber nu-şi dorise niciodată să fie mamă, dar acum era convinsă că nimic n-ar fi făcut-o mai fericită.

– Eşti cea mai dulce fetiţă care a existat pe lume, spuse ea copilei care-i zâmbi vesel. Te iubesc. Eşti tot ceea ce am mai de preţ.

Încercase să-l găsească pe Dax, pentru a-i mulţumi că o salvase, dar abia după câteva săptămâni de la cutremur.

Ştiind că era inspector în departamentul pompierilor şi cunoscându-i numele întreg, nu-i fusese greu să dea de el. Dar când ajunsese în faţa biroului spre care fusese îndrumată, îl văzuse prin uşa întredeschisă râzând cu mare poftă cu o femeie... Probabil o colegă, se gândi ea atunci, însă modul cum flirta cu ea o făcuse pe

Amber să se răsucească pe călcâie și să fugă din nou de el.

Apoi, la scurt timp, realizase că e însărcinată...

– Vino, iubita mea, îi spuse fetiței, după ce opri mașina în fața spitalului.

Apoi o luă în brațe și coborî grăbită.

La câteva zile de la descoperirea sarcinii, Amber simțise din nou nevoia să vorbească cu Dax și sunase la biroul lui, dar secretara îi spusese că era plecat în Montana, unde se produseseră incendii foarte mari.

Amber îi lăsase atunci numărul de telefon și adresa la care putea fi găsită, dar Dax n-o căutase.

Astfel, înțelesese că nu mai dorește s-o vadă și se mutase din oraș.

„Îl voi căuta din nou", își spuse în timp ce aștepta liftul din clădirea spitalului. „Trebuie să-i mulțumesc că m-a salvat. Pe urmă, vreau să știe și de existența copilului. Acum că locuiesc din nou în oraș, îmi voi face timp să mă duc la serviciul lui„, continuă să reflecteze intrând în lift și sărutându-și în același timp fetița pe obraji.

Când liftul se opri și ușile se deschiseră, Amber păși repede în sala de așteptare, plină cu mămici care-și țineau ca și ea copiii în brațe, și cu femei însărcinate.

Amber se opri o clipă locului și-și plimbă ochii peste mulțime, încercând să găsească un loc gol.

În brațele ei, fetița începu să gângurească vesel.

– Ah, ce bucuroasă ești când vezi lume multă, îi spuse Amber,

sărutându-i din nou obrajii.

Apoi, cum în apropierea locului unde se oprise se eliberă un scaun, se așeză, răsuflând ușurată și punându-și copila pe genunchi.

Când își ridică însă din nou privirile spre sală, observă un bărbat care-și făcea loc prin mulțime pentru a se îndrepta spre ea.

Și nu era orice bărbat, ci singurul bărbat din lume capabil să-i facă inima să-i bată nebunește la vederea lui: Dax McCall.

„Doamne, ce mă fac?" se pomeni ea întrebându-se.

Tot autocontrolul ei disipăru brusc.

„Sigur, aș putea s-o rup din nou la fugă dacă m-ar ajuta picioarele, dar ar fi un gest absolut lipsit de demnitate.

Să-l mint, cu privire la copil? Nu... N-ar fi bine. Nu mi-a plăcut niciodată să mint, așa că m-ar urmări toată viața acest păcat.

Eu m-am vârât în situația în care mă aflu, așa că sunt datoare să-i fac față, deși știu că e mai ușor de spus decât de făcut..."

O secundă, i se păru că Dax nu se îndreaptă de fapt spre ea și că n-a recunoscut-o.

La urma urmei, ultima dată când a văzut-o era acoperită de praf și moloz.

El era exact așa cum îl păstrase în memoria ei: foarte înalt și emanând o forță incredibilă.

Amber îl privea ca vrăjită... Blugii deschiși la culoare îi puneau în evidență coapsele lungi și puternice, iar puloverul cu guler în V, tras pentru un tricou negru, simplu, îi scotea în relief pieptul lat și brațele musculoase.

Haine simple, își spuse Amber, deși nu e deloc un om simplu.

„Şi când mă gândesc că am atins cu mâinile mele fiecare centimetru din trupul magnific care se ascunde sub aceste veşminte nepretenţioase", reflectă ea. „Mi-am plimbat degetele peste pieptul lui puternic, peste abdomenul plat, peste coapsele lui pline de forţă şi..."

Câteva clipe, Amber se simţi din nou în braţele lui, sub masa din vechea clădire, arzând de dorinţă şi gemând de plăcere.

Dacă îşi amintea bine – şi putea spune cu mâna pe inimă că îşi amintea în cele mai mici detalii ce se întâmplase atunci între ei – ea îl rugase să facă dragoste... Îl implorase chiar...

Amber roşi violent la această aducere aminte şi se bucură că nimeni nu-i putea citi gândurile.

Dax se opri în faţa ei, părând că nu observă nicio altă femeie din sală, deşi toate îşi întorseseră capul spre el, cu admiraţie.

Amber simţi apoi nevoia să se ridice de pe scaun şi să-l cuprindă cu mâinile după gât, realizând abia atunci cu adevărat cât de mult îi lipsise în anul care trecuse de când fugise de el.

Fetiţa începu din nou să gângurească în braţele lui Amber, aşa că Dax îşi coborî privirile spre ea...

– E... fetiţa ta? întrebă el imediat, privind-o atent pe Amber.

„Ah, vocea lui fantastică", se gândi Amber, inspirând adânc, pentru că inima începuse să-i bată ca o tobă.

Apoi încuviinţă, zâmbind.

Dax se lăsă într-un genunchi şi mângâie cu delicateţe obrazul fetiţei.

Amber închise ochii. Dax îngenuncheat în faţa copilului lui era

o imagine care nu putea să nu-i stoarcă lacrimi.

„Doamne, de ce nu l-am mai căutat?" Cum putuse să fie atât de iresponsabilă?... Avusese tot dreptul să afle că e tată!

– Câte luni are? o întrebă el, ridicându-și sprâncenele.

– Trei, Dax...

– Ah, cel puțin nu mi-ai uitat numele, zâmbi el scurt.

– Nu l-am uitat niciodată, răspunse Amber, făcând eforturi să-și recapete autocontrolul.

Îl pierduse cu totul o dată în prezența lui, dar nu se va mai întâmpla.

– Probabil mi-ai uitat numele de familie, altfel îmi închipui că ai fi încercat să mă contactezi.

– Ți-am reținut numele întreg și te-am și căutat... Tu nu m-ai căutat pe mine.

– Cum să nu te caut? Chiar ți-ai închipuit că nu te-am căutat, Amber?

Apoi, Dax se uită din nou la fetiță și o studie cu și mai multă atenție.

– Ai spus că fetița are trei luni?... Dumnezeule! adăugă el, cu ochii pe fața fetiței. E a mea!

Durerea din vocea lui era profundă și sinceră.

Amber simți că nu mai regretase niciodată ceva atât de mult ca faptul că nu-l anunțase de existența copilului.

– Dax, spuse ea încet, pe un ton implorator dar și plin de compasiune în același timp.

– De ce nu m-ai anunțat? Te-am rănit cu ceva atât de rău încât ai

vrut să-ţi iei revanşa în acest fel?

– Nu, Dax, nu, răspunse ea îndurerată, căci tonul lui îi vârî un cuţit în inimă.

Unde ţi-e sângele-rece? îi şopti o voce interioară. Tatăl tău n-ar fi lăsat niciodată să i se vadă pe faţă niciun sentiment.

„Probabil n-am fost puternică niciodată, nici măcar o singură clipă în viaţa mea. Roy, fostul meu logodnic, era asemenea tatălui meu. Şi dacă i-aş fi rănit de moarte, n-ar fi lăsat să se vadă cât suferă".

Când văzuse că Dax n-o caută la telefon, deşi dăduse secretarei numărul cu rugămintea de a-i transmite că e o problema urgentă, îşi spusese că era nesimţitor ca toţi bărbaţii pe care-i întâlnise în viaţa ei.

Dar acum putea observa cu uşurinţă că era sensibil şi cald.

Chiar modul cum îşi privea acum fiica, demonstra asta.

Fetiţa avea aceeaşi culoare a ochilor, de un albastru-pal şi acelaşi păr castaniu.

Dar nu aceste trăsături fizice atât de asemănătoare o impresionau acum pe Amber, ci modul cum se uitau unul la celălalt.

– Cum o cheamă? şopti Dax, fără să-şi desprindă privirile de la fetiţă, care se uita la el fără să clipească.

– Dax... Trebuie....

– Cum se numeşte fetiţa, Amber?

– Taylor Anne.

– Numele de familie... Cred că e normal să te întreb.

– Riggs... Numele ei de familie e Riggs, răspunse Amber cu un calm desăvârșit. Dar ești trecut și tu la numele tatălui, în certificatul de naștere. Am o copie a acestuia, pentru tine.

– Ah... Deci nu te-ai așteptat să neg...

– Nu. E fiica ta, Dax... N-am fost niciodată mai sigură de ceva în viața mea.

– Afurisito! Cum te-a lăsat inima să nu mă anunți și pe mine?

– Păi, am vrut... Te-am sunat la serviciu, dar nu erai în birou.

Dax înjură încet printre dinți, apoi își trecu nervos mâinile prin păr.

– Și nu te-ai gândit să mai suni o dată?

– Am lăsat un mesaj pentru tine.

– N-aș fi crezut niciodată că poți să fii așa de crudă, Amber... Niciodată, replică el privind-o cu ochi de gheață.

– Oh, Dax, n-am vrut să fiu crudă cu tine, dar m-am gândit că n-ai fi deloc fericit să afli că ești tată.

Dax o privi atât de uimit și de îndurerat totodată, încât Amber nu mai putu să suporte și întoarse capul.

– Înseamnă că n-ai înțeles nimic din sufletul meu, dacă ai gândit asemenea lucruri despre mine.

– Îmi pare rău, Dax.

Cuvintele ei erau o slabă consolare și Amber simți imediat acest lucru.

– Am vrut să te sun din nou, continuă ea... Dar m-am mutat din oraș și... Abia acum m-am întors... Și...

„Și mai bine ai încerca să-ți vii în fire, îi șopti vocea interioară.

– Eu te-am căutat ca un nebun. Am vrut să te văd... Mi-ai lipsit... N-am reușit însă să dau de tine.

– Am plecat în Mexic...

– Singură?

– Da.

– De ce nu te-ai dus la familia ta? întrebă el, jucându-se cu degetele fetiței.

Amber se gândi imediat la tatăl ei și la modul cum reacționase acesta când i-a spus de sarcină.

Fusese incredibil de șocat. Apoi, începuse să blesteme amintirea mamei ei și să-i spună că n-o mai considera fiica lui.

– Nu mai vreau să știu că exiști! țipase el ca apucat.

Dar nu putea să-i relateze acest fapt acum lui Dax...

– Nu m-am gândit să mă duc la familia mea.

– Nu?... Mă rog... Cel mai bine ar fi fost să vii la mine și să-mi spui că ești însărcinată, adăugă el în șoaptă... Mi-ai făcut un mare rău că nu m-ai anunțat și i-ai făcut un mare rău propriei tale fiice. Aș fi fost lângă voi tot timpul, am fi făcut actele lui Taylor așa cum era normal...

– Am crezut că...

– N-aveai dreptul să iei nicio decizie fără mine în privința copilului, indiferent ce ai crezut.

Amber știa foarte bine, de aceea se și simțea așa de vinovată.

– Dax? se auzi o voce subțire în spatele lui.

Dax se ridică repede în picioare, uitându-se la femeia care-l privea confuză.

Dax îi zâmbi, însă se observa foarte clar efortul pe care îl făcea ca să-și revină.

– Trebuie să stai așezată în timp ce aștepți să intri în cabinet, Suzette.

– Ce e cu tine, Dax? întrebă Suzette, scrutându-l atent.

– Nimic, sunt foarte bine.

– Nu-i adevărat, replică tânăra femeie.

– Suzette...

Tonul vocii lui o îngrijoră de-a binelea pe Suzette, care se uită lung la Amber. Aceasta făcu la fel.

A lăsat încă o femeie însărcinată? se gândi ea mușcându-și buzele.

– Eu sunt Suzette, spuse tânăra femeie întinzând o mână fermă spre Amber.

Amber îi întinse mâna la rândul ei, dar în inimă simți o săgeată ascuțită.

Ar fi fost mult mai bine dacă nu s-ar fi întors din Mexic. Sau să fi fost în orice alt loc din lume, dar nu acolo!

– Suzette, am plăcerea să ți-o prezint pe Amber Riggs, spuse Dax, văzând că Amber nu poate rosti niciun cuvânt și ghicind imediat la ce se gândise.

– Oh, ești una din prietenele lui Dax? întrebă Suzette.

– Păi... spuse ea, apoi se uită la Dax, ridicându-și sprâncenele.

Acesta tăcu, privind-o la rândul lui cu o expresie întrebătoare.

– Păi, spuse el într-un târziu, ne-am cunoscut...

– Anul trecut, adăugă Amber, surâzând... Dar nu ne-am mai

întâlnit de atunci...

– Ce interesant că v-ați întâlnit aici, replică Suzette măsurându-i din priviri pe amândoi.

Simțind parcă agitația celor mari, Taylor începu să plângă.

Amber începu s-o legene, încercând s-o liniștească.

– Dă-mi voie să mă ocup eu de ea, spuse Dax, luând fetița din brațele lui Amber.

Văzându-se în brațele străinului, Taylor scoase un țipăt de protest.

– Ce e, scumpo? spuse Dax, sărutând copila pe obraji.

– Îi e foame, interveni Amber. Am la mine sticluța cu laptele ei.

– Păi... n-o hrănești cu lapte matern? întrebă Dax, contrariat.

– Ba da, dar când suntem afară, îi dau lapte cu sticla.

– Oh, înțeleg, replică Dax privindu-și lung fiica plin de compasiune.

În momentul următor, Suzette se auzi strigată și spuse, cu emoție în glas:

– Ah, e timpul...

– Da, răspunse Dax, apoi își îndreptă privirile spre bărbatul care tocmai ieșise din lift. Uite-l pe Alan! Te va conduce el acasă.

– Dar... făcu Suzette, uitându-se în ochii lui.

– La revedere, continuă Dax, sărutând-o pe obraji și împingând-o ușor spre Alex. Vorbim mai târziu...

– Da, făcu Suzette, uitându-se la Amber cu ochi întrebători.

Apoi se apropie de soțul ei, cu pași înceți. Când ajunse însă lângă el, se mai întoarse o dată și o privi pe Amber cu o expresie

ciudată.

Se așteptase desigur ca Dax să-i dea mai multe amănunte în legătură cu femeia pentru care o abandonase...

– E drăguță, spuse Amber urmărind-o pe Suzette cu privirea. Va naște astăzi?

– Nu, peste vreo săptămână.

Taylor își puse degetele pe pieptul lui, gângurind acum vesel.

Dax îi mângâie fața și-i surâse, amuzat.

Privindu-i, Amber simți că o podidesc lacrimile, de duioșie.

– N-ar trebui să mergi și tu cu Suzette? întrebă ea, după o ezitare.

– Nu, răspunse el, privindu-și sora. Va fi totul în regulă. Dar spune-mi... Ți-a trecut cumva prin minte că Suzette a făcut copilul cu mine?

Amber își ridică bărbia, dar nu răspunse.

– Ah, da... Așa crezi, continuă el râzând. Suzette e sora mea, Amber... Alan e soțul ei.

– Oh, făcu Amber rușinată.

– Da...

Amber se înroși până-n vârful urechilor, dar nu-și coborî bărbia.

– Eu nu m-am îndoit nicio clipă că această fetiță e a mea... M-am gândit și eu că a fost foarte posibil să rămâi însărcinată, pentru că nu ne-am luat nicio măsură de protecție și ne-am dăruit unul altuia ca doi nebuni. Săptămâni întregi m-am gândit după aceea cât de înfometată ai fost, adăugă el zâmbind senzual.

– Încetează, spuse Amber plecând ochii.

– Îți amintești cum mi-ai strigat numele, printre gemetele de plăcere?

– Încetează, Dax, spuse ea din nou, apăsând cuvintele.

– Da, ai dreptate, nu-i deloc amuzant să ne amintim acele lucruri în aceste împrejurări, replică el, strângându-și fiica la piept cu o naturalețe atât de uimitoare, ca și cum ar fi făcut acest lucru de sute de ori până atunci.

Nu după mult, numele fetiței fu strigat din pragul cabinetului pentru consultații.

– Trebuie să merg cu ea înăuntru, spuse Amber, pregătindu-se s-o ia pe Taylor din brațele lui Dax.

– Vin și eu cu voi, spuse Dax, strângând fetița la piept. După aceea, vom merge împreună undeva, să punem lucrurile la punct.

Hotărârea din tonul lui o făcu să-și aducă aminte cât suferise după reacția tatălui ei. De aceea își spusese că niciun bărbat nu-i va mai dirija viața, niciodată. Nici măcar tatăl copilului ei.

– Să punem lucrurile la punct? întrebă ea, zâmbind cu ironie. Ce vrei să spui?

– Vei afla atunci.

– Taylor, spuse asistenta din nou și Dax intră grăbit cu fetița în cabinet.

Amber îl urmă surprinsă, dar totodată enervată de atitudinea lui.

Dorea să-i ia fetița? Așa cum făcuse tatăl ei, care o declarase pe mama sa mamă denaturată pentru ca legea să-i permită să crească singur copilul?... Gândul acesta o făcu pe Amber să simtă că i se înmoaie genunchii de spaimă. Nu avea încredere în ea?...

La rândul lui, Dax era complet bulversat...

„Am un copil..."

„Sunt tată", își spuse el în gând de nenumărate ori, de la aflarea veștii și încă nu se obișnuise cu ideea.

În plus, faptul că o regăsise pe Amber, pe care o considera cea mai atractivă femeie pe care o întâlnise vreodată, îl făcea să se simtă extraordinar de emoționat.

Iar fetița lor era cel mai frumos și mai dulce copil pe care-l văzuse în viața lui, își spuse el, în timp ce asistenta dezbrăcă fetița și începu să-i examineze trupul robust.

E o adevărată McCall, se gândi el cu mândrie.

Asistenta duse apoi fetița în camera alăturată, unde o aștepta medicul...

„Doamne! Sunt tată!... Sunt tată!" își spuse Dax în gând, neștiind dacă să danseze sau să plângă de bucurie.

Pe urmă, se apropie de Amber și-i șopti la ureche;

– Încă nu reușesc să înțeleg cum ai putut să nu mă anunți că sunt tată.

– Nu mai contează care a fost motivul pentru care n-am făcut-o.

– Nu?

– Bine, șopti ea... Să fim sinceri. Niciunul din noi n-a vrut ca legătura noastră să continue după cele întâmplate în timpul cutremurului.

Dax o privi cu o expresie îndurerată.

– Ce-ar fi să vorbești doar în numele tău?

– Am încercat să-ți spun... Ți-am lăsat un mesaj la secretariat,

prin care te rugam să mă contactezi la numărul meu de telefon.

– N-am primit niciun mesaj din partea ta!

– Îmi pare rău. Ştiu că ar fi trebuit să mai încerc să iau legătura cu tine, dar... Mă rog.... N-am nicio scuză... Am greşit. Am fost obişnuită să fiu singură, aşa că mi-a părut absolut normal să continui să fiu singură, chiar dacă eram însărcinată. N-am simţit nevoia să împart problemele cu nimeni.

– Va trebui, de acum înainte, să-ţi schimbi această obişnuinţă...

– Îmi place să fiu singură, continuă ea după o ezitare.

– Cu atât mai rău pentru tine. Nu vreau să te supăr... Eşti mama copilului meu, dar va trebui să discutăm foarte serios această problemă.

– Ştiu, răspunse ea cu răceală. Sper însă că nu te vei lupta cu mine pentru custodie.

– Ce-ai spus? întrebă el, înroşindu-se la faţă.

– Simt că ai de gând să-mi iei fetiţa, răspunse Amber printre dinţi. E adevărat?

Dax o privi şocat.

– Am spus eu ceva, de când te-am reîntâlnit, care te-a dus cu gândul la o asemenea monstruozitate ca cea pe care mi-ai spus-o acum? întrebă el rar, privind-o în ochi.

– Trebuie să admiţi că o persoană cu funcţia ta ar putea lua în considerare acest fapt, replică ea fără să-l privească.

Dax fu fulgerat imediat de o durere care-i traversă capul.

„Mi s-a ridicat tensiunea", îşi spuse el alarmat, „deşi n-am avut niciodată asemenea probleme".

– Cred că ai lucrat prea mulți ani în afaceri dubioase, replică el încruntat. Altfel nu ți-ar fi trecut prin minte asemenea gânduri.

Amber nu răspunse, dar îl țintui cu o privire de gheață.

– Nu, nu intenționez să te dau în judecată, continuă el.

– Dar?... Continuă. Am simțit că mai vrei să spui ceva.

Dax pufni exasperat și-și masă încet tâmplele.

– Dar... La naiba! Nu știu... Încă nu-mi vine să cred că sunt cu tine aici și discut aceste lucruri.

Discuția lor fu însă întreruptă de sora care aduse fetița și începu s-o îmbrace.

– E totul în regulă, le spuse ea apoi, vrând să-i dea lui Amber copila.

Aceasta însă începu să gângurească vesel și să-și agite mânuțele spre Dax, semn că dorea să meargă în brațele lui.

Amber surâse ușor, impresionată.

Deși încă vădit marcat de discuția dinainte, Dax luă fetița în brațe și-i sărută degetele.

Asistenta se amuză și ea, apoi își luară la revedere.

A.M

Capitolul 4

Câteva ore mai târziu, în apartamentul lui Amber, după ce Dax schimbă fetița de scutecele ude, sub privirile amuzate ale mamei acesteia, se liniștiră toți, în sfârșit.

– Hai să punem lucrurile la punct, cum ai spus tu, zise Amber, ducând fetița în pătuțul ei. Ce vrei, de fapt? continuă ea întorcându-se în sufragerie, unde o aștepta Dax.

– Ce vreau? întrebă el, așezându-se în fotoliul aflat lângă scaunul pe care-l ocupase Amber. Iată o întrebare interesantă.

– Aștept să-mi răspunzi.

– Ce-ar fi să te căsătorești cu mine, Amber?...

Amber rămase efectiv cu gura căscată, din cauza șocului, dar își reveni repede și spuse, pe tonul ei rece, obișnuit:

– Nu fi caraghios!

– Da sau nu?

– Pur și simplu nu e posibil așa ceva.

– E foarte simplu. Nu trebuie decât să spui... da...

Amber îl privi lung și expresia feței ei deveni foarte gravă.

– Dacă ne vom căsători, continuă el, niciunul din noi nu va trebui să stea departe de Taylor. Mi se pare foarte logic.

Amber izbucni în râs.

– Logic?

– Căsătoria e absolut necesară în cazul nostru, Amber. Nu vreau să mai stau departe de fiica mea, acum că știu de existența ei. Și... din multe motive, nici de tine...

– Nu vreau să-ți fiu o povară, Dax.

– Nu, nu vei fi o povară pentru mine, în niciun caz, zâmbi el senzual, pentru că tocmai îi trecură prin fața ochilor tot ce se petrecuse între ei în timpul cutremurului.

– Dax, spuse Amber cu o voce profundă, iar el o privi cu respirația întretăiată, pentru că simți clar între ei flacăra pasiunii care-i făcuse să se unească așa de vijelios sub masa din clădirea părăsită...

În mod ciudat însă, sentimentul acesta îl părăsi.

„Dacă aș fi total corect cu mine, ar trebui să spun că mă sperie", se gândi el măsurând-o din cap până-n picioare.

– Haide, e simplu, spuse el totuși: da sau nu?

– Tu chiar vorbești serios, replică ea inspirând adânc... Nu... Răspunsul meu e nu. Nu mă voi mărita niciodată, sub niciun motiv, decât din...

Amber nu mai continuă fraza, deoarece constată surprinsă că mâinile i se încleștară cu putere în poală.

– Nu mă pot căsători cu un străin, adăugă ea apoi.

– Am încetat să mai fim străini în ziua cutremurului, când am petrecut atâtea ore îmbrățișați, așteptând să murim...

– Nu știu de ce am reacționat așa atunci... De obicei nu mă pierd cu firea, simți ea nevoia să se confeseze.

Dax realiză că lui Amber îi era acum rușine că făcuseră dragoste în acel mod și în acele condiții, dar preferă să nu comenteze.

– Ascultă... Acum suntem părinți... Nu mai putem fi străini nici dacă am vrea.

– Răspunsul e totuși... nu.

– Am înțeles. Nu vrei să te căsătorești, spuse Dax, refuzând să-și arate dezamăgirea, în primul rând pentru că nu-i venea să creadă că simțise așa ceva.

În același timp însă, nici nu putea ignora faptul că, în ciuda calmului pe care dorea să-l afișeze, Amber se temea de el.

– Vreau să fiu un tată bun... vreau să stau și eu cu fiica mea... Suntem adulți... va trebui să ne înțelegem și... să mi-o dai și mie uneori, câte o perioadă.

– Vrei s-o împărțim?! spuse ea, ridicând sprâncenele și privindu-l cu asprime.

– Da... vreau s-o împărțim, răspunse el, cu aceeași răceală.

– Sper că nu vrei să ne judecăm pentru custodie.

– Și eu sper că nu va fi nevoie.

Amber se înroși de furie... Nu se așteptase ca el să vrea să stea cu Tayler.

Dar va ști cum să câștige această luptă!

– Vreau ca Tayler să locuiască permanent la mine, replică ea, uitându-se pe fereastră și încercând să-și recapete calmul.

– Da. Va sta cu tine. Jumătate din timp, răspunse el cu un zâmbet rece ca oțelul.

Amber își simți stomacul răsucindu-se.

– Dar...

– Încetează să mi te opui, spuse el cu vocea aceea catifelată care o făcea pe Amber să-l dorească din tot sufletul.

Pe urmă, Dax se apropie încet de ea și o cuprinse în brațe.

Amber își aminti din nou pasiunea cu care se îmbrățișaseră în ziua cutremurului, așa că închise o clipă ochii, încercând să alunge din minte acele imagini.

– Uită-te la mine, îi ceru el.

Șocată de tonul lui autoritar, Amber se supuse și-l privi drept în ochi.

– Înțeleg de ce simți că suntem străini, spuse el îmblânzindu-și tonul. Dar nu te voi dădăci acum... Vom încerca împreună să schimbăm această situație, adăugă el, plimbându-și degetele peste brațele ei.

– Nu te voi răni în niciun fel, Amber. Cred că tu te temi de mine... Te temi că-ți voi face rău... Nici prin cap nu-mi trece acest lucru, fii convinsă. Îmi dau seama că ai fost foarte rănită în viața ta, așa că acum ești speriată. Nu trebuie să te temi de mine, Amber, insistă el. Nu sunt ca el... Ca fostul tău logodnic, sau ca cei care te-au făcut să suferi.

Amber își mută privirile undeva deasupra lui, dar nu răspunse.

Totuși, fu foarte surprinsă că își amintea atâtea lucruri despre ea.

– Dar, continuă el ridicându-i cu un deget bărbia și forțând-o să-l privească, acest copil este și al meu. Vreau să fiu un tată bun. Întotdeauna mi-am spus că voi fi un tată bun. Trebuie să găsim o soluție la problema noastră... Împreună...

„Doamne, vocea asta are efectul unei magii asupra mea", își spuse Amber, mușcându-și buzele. „Mă face să mă simt atât de în siguranță lângă el... Și... să-l doresc așa de mult.... Îl doresc ca în ziua în care i-am cerut să facem dragoste.

– Vei avea nevoie de ajutorul meu, Amber. Va fi foarte greu să crești copilul de una singură. Nu va fi mai bine să fii ajutată de cineva care iubește acest copil la fel de mult ca tine?...

Amber simți că-i reînvie în suflet o speranță pe care o crezuse moartă de multă vreme.

Avea oare puterea s-o ierte pentru ce-i făcuse?...

Poate pentru că dorea să fie lângă Taylor la fel de mult cum dorea ea. Va avea grijă de ea tot așa cum va avea grijă de fetița lor?... Asta însemna că va putea cu timpul s-o iubească așa cum n-o iubise nimeni, niciodată.

Amber închise din nou ochii și visă la această posibilitate.

– Va trebui să facem un plan, spuse el, luându-i mâinile într-ale lui.

– Un plan?

– Da.

– Ce fel de plan?

– Cu privire la modul cum o vom împărți pe Taylor, replică el

zâmbind.

– Cum... s-o împărțim? întrebă ea încet, simțind din nou cum i se zvârcolește stomacul de furie și de teamă.

– Nu vreau să fiu doar un tată de weekend. Vreau să stăm amândoi cu ea, în egală măsură.

„Dar la ce te-ai fi așteptat, Amber?" auzi ea imediat o voce interioară. Te-a cerut de soție, dar o vrea pe fiica lui, nu pe mama ei".

Amber își ridică bărbia, pentru că indiferent ce urma el să-i spună, ea era o femeie independentă. Nu avea nevoie de nimeni.

– Și... cum vezi tu această... împărțire?

– Ți-am spus. O vom împărți pe Taylor în mod egal.

– Bun.

„Oh, Doamne... I-am dat-o pe Taylor atât de ușor!" își spuse însă imediat, cuprinsă de disperare.

– Mă bucur că ne-am înțeles, replică el surâzând.

– Acum, trebuie să pleci. Sunt de acord s-o împart pe Taylor cu tine, dar de mâine. Astăzi, vreau să fiu singură cu ea.

– Ah, văd că ți-e greu să accepți acest plan.

– Da.

– De ce?

– Așa... Și să știi că în afară de faptul că vom împărți copilul, nu voi avea niciun alt gen de relație cu tine.

– Ah, te referi la faptul că nu vei da curs atracției care există evident între noi? întrebă el privind-o scrutător.

– Nu e niciun fel de atracție între noi. Absolut niciuna!

– Pe cine încerci să convingi că ai dreptate?

– Ăsta-i adevărul. Nu e nicio atracție între noi.

– Poți să spui cu mâna pe inimă că te uiți la mine și nu simți nimic?

– Da.

– Nu-ți amintești cum am făcut dragoste? Ce explozie a fost între noi?

– Au fost împrejurări speciale... Doar atât. Și sunt convinsă că nici tu nu poți simți atracție pentru mine, după ce ți-am făcut... Am... fugit atunci de tine... Ai uitat?

– Nu, n-am uitat, răspunse el, mângâindu-i obrajii.

Amber scoase un geamăt înăbușit fără voia ei.

– Încă mai ai curajul să susții că nu simți nimic pentru mine?...

– Eu...

Nu mai putu să continue, pentru că în ochii lui apăru imediat un licăr de triumf care o scoase brusc din sărite.

– La revedere, Dax...

– Voi veni s-o iau pe Taylor la mine mâine dimineață, spuse el, după ce o privi cu un surâs ironic în colțul gurii.

Amber nu răspunse, dar după plecarea lui se simți dintr-odată îngrozitor de singură...

„Din nou singură", se gândi îndurerată.

„Întotdeauna singură..."

***

A doua zi dimineață, stabiliră că Dax o va lua la el pe Taylor în fiecare marți și joi, și în weekend o dată la două săptămâni.

Un aranjament care ar fi mulțumit pe oricare tată, dar nu pe Dax, care în cea de-a treia săptămână decretă că vrea să stea mai mult cu fiica lui.

„Cum pot oare alți tați să se mulțumească să-și vadă copiii doar o dată la câteva zile, nu înțeleg", își spuse el oftând.

De asemenea, ajunse la concluzia surprinzătoare că o iertase pe Amber...

Chiar dacă n-o iertase complet, cel puțin reușise s-o înțeleagă. Lucru care nu-i plăcu deloc...

O altă problemă care apăru fu următoarea: în zilele în care o lua la el pe Taylor, trebuia să-și ia liber de la serviciu.

Învățase deci că nu era tocmai ușor pentru doi părinți care lucrau să aibă grijă de un copil.

Familia lui deja o adora pe Taylor și oricare dintre membrii ei ar fi făcut cu mare plăcere pe doica, dar Dax nu avea deocamdată încredere să-și lase fiica pe alte mâini.

Astfel, începu s-o ia cu el la serviciu, iar colegii lui se arătară la rândul lor foarte încântați de o asemenea companie, mai ales că în prima parte a zilei fetița dormea liniștită în căruciorul ei.

După-amiază însă, Dax nu-și mai putea îndeplini obligațiile de serviciu, când își lua fiica la birou.

Taylor îi solicita tot timpul atenția, iar când nu i-o acorda, plângea de mama focului.

Abia după ce venea din nou ora mesei și Taylor înghițea cu poftă

o sticlă întreagă de lapte în încăpere se lăsa liniștea, căci fetița adormea întotdeauna când era sătulă.

Dar era deja prea târziu, deoarece Dax era extenuat la rândul lui și adormea cu capul pe birou.

După un timp, era trezit întotdeauna de plânsul fiicei lui.

Astfel, se ridica buimac în picioare și se ducea s-o ia în brațe. Apoi o legăna și-i vorbea cu blândețe, ca s-o liniștească.

Și se întâmpla, întotdeauna.

Dar nu ușor.

Mai întâi, fetița plângea până se înroșea toată, timp în care Dax îi cânta, dansa cu ea în brațe și pe urmă o mângâia, implorând-o să tacă.

Tot acest spectacol strângea o mulțime de privitori în ușa biroului lui și Dax se simțea de multe ori prost, însă încerca de fiecare dată să treacă peste asta, de dragul fiicei lui.

Copila se liniștea un timp și atunci o punea în căruciorul ei, dar nu dura mult și începea din nou să plângă, exact când Dax dădea cele mai importante telefoane.

Când țipetele lui Taylor deranjau toată clădirea, Dax o chema în sfârșit pe Amber.

– Nu mai știu ce să-i fac, îi spunea el la telefon, printre strigătele disperate ale micuței... Sunt...

– Vin acolo imediat, răspundea amuzată Amber.

Până la sosirea mamei fetiței, Dax continua s-o legene, încercând de fiecare dată procedee noi.

Degeaba. Copila se liniștea doar când auzea vocea mamei.

Apoi, Amber o lua în brațe și Dax își săruta fiica pe frunte.

Micuța se repezea imediat cu gurița la sânii mamei ei.

– E flămândă! exclama invariabil Amber.

– Dar a mâncat tot laptele din sticlă.

– Asta n-o satură niciodată.

– Ah, vrea lapte matern... Doamne, cum poate o fetiță așa de mică și de dulce să facă atâta gălăgie? întreba el, oferindu-i lui Amber un scaun.

Amber se așeza pe scaun și începea să-și descheie nasturii bluzei, dar se oprea imediat, uitându-se cu subînțeles la Dax.

– Nu pot s-o fac dacă te uiți la noi.

Dax se ridica în picioare, frustrat, și se ducea la birou, unde se așeza cu spatele la ele, bând un pahar cu apă rece, pentru a-și reveni...

„Un duș rece m-ar ajuta mai mult", se gândea el întotdeauna.

„Deja o iubesc", avu el curajul să recunoască într-una din zile...

„Însă deși am iertat-o pentru ce mi-a făcut, nu pot să uit..."

***

Într-o seară, când Dax n-o mai chemă să ia fetița de la birou ci i-o aduse el în stația de autobus, Amber se arătă îngrijorată.

Nu dori însă să-i arate acest lucru lui Dax, așa că abia dacă se uită la el când îl salută, după care își luă fetița în brațe și o sărută cu

foc...

Îi lipsise enorm...

– Totul a fost în regulă, îi spuse Dax.

– Sunt sigură, îi aruncă ea peste umăr, vrând să se îndepărteze. Ești un tată bun.

– Este un compliment, Amber?

Amber simți un fior pe șira spinării.

– Nu, o constatare. Știu că Taylor e foarte plângăreață. Trebuie să ai răbdare cu ea.

– Nu mă mir. E și fiica ta, nu?

Amber îi aruncă o privire furioasă, dar nu-i răspunse. Apoi își așeză mai bine copila în brațe și o sărută din nou.

– L-ai torturat pe tatăl tău și astăzi, iubito? o întrebă ea, râzând amuzată. Spune-mi că ai făcut-o.

Pentru Dax însă, comportamentul rece al lui Amber era o tortură, deoarece o dorea tot mai mult, cu fiecare zi care trecea.

Apoi, ochii îi alunecară spre picioarele lui Amber, care era îmbrăcată foarte elegant și în acea zi și nu putu să nu se întrebe dacă ciorapii fini pe care-i purta sfârșeau cu o bandă dantelată, cum fuseseră cei pe care-I avusese în ziua cutremurului.

„Probabil nu-mi va mai fi dat niciodată să ating aceste picioare superbe", se gândi el oftând.

– Oricum, spuse ea, fetița arată foarte bine astăzi.

– Și tu, murmură el, privind-o lung.

Amber avu un șoc auzindu-l, dar Dax continuă s-o privească zâmbind.

– Nu e cazul să-mi faci asemenea declarații, spuse ea, cu răceală.

– Poate că nu. Dar e un adevăr.

– N-ar trebui să te uiți așa la mine, adăugă ea pe un ton de repros.

– De ce?

– Mă îmbrac special astfel, ca bărbații să mă privească plini de respect... Tu mă privești acum într-un mod... care îmi displace... De altfel, în afară de tine, nimeni nu m-a mai măsurat cu o asemenea privire...

– Atunci, înseamnă că sunt orbi. Ești foarte frumoasă, Amber.

Amber îl privi în ochi.

O tachina, desigur...

– Doar privindu-te iau foc, surâse el și nu pot să nu mă gândesc la sărutări și îmbrățișări fierbinți.

Amberroși până-n vârful urechilor.

– Oh, iartă-mă... N-ar fi trebuit să-ți vorbesc așa, nu? spuse el, măsurând-o din cap până-n picioare, cu ochi pofticioși.

– Nu mă mai privi așa!

– Cum?...

– De parcă ai fi flamând... sau așa ceva, replică ea, plecând ochii.

Oh, da... Era flămând... Îi venea s-o mănânce toată...

Cât timp îi lua oare în mod obișnuit unui bărbat s-o descopere pe adevărata Amber sub masca ei de gheață?...

– De ce te uiți așa la mine? întrebă ea.

„De ce? Pentru că ești un puzzle căruia nu reușesc să-i dau de

capăt", se gândi el.

– Mă rog, adăugă apoi, grăbită. Acum, trebuie să plec. Sunt nevoită să alerg la magazin să cumpăr detergenți, iar apoi să spăl și să termin un raport pentru mâine. Dar... nu știu de ce ți-am spus toate astea. Nu sunt lucruri care să te privească pe tine.

– Pentru că ești obosită și ți-ai pierdut controlul obișnuit, dar nu mai ești singură acum, Amber... Suntem doi... Ce-ai spune dacă aș lua-o din nou pe Taylor cu mine la birou? Toți o iubesc, acolo. Tu ți-ai face liniștită treburile, iar eu aș veni să ți-o aduc pe Taylor mai târziu.

– Ah, nu...

– De ce? o întrebă el mângâindu-i obrajii.

Amber însă se retrase imediat.

– De ce te-ai ferit?

– Pentru că nu-mi place să fiu atinsă.

– Ți– a plăcut... Atunci când...

– Nu se va mai întâmpla...

– Crezi că e un lucru rău, ce am făcut atunci?...

Amber îl privi fără să-i răspundă.

– Sau că nu te respect, dacă te ating din nou?...

Amber nu găsi niciun răspuns, așa că rămase tăcută.

– Ceea ce s-a întâmplat între noi... atunci, a fost spontan, da... Dar a fost necesar...

– Nu, n-a fost deloc necesar...

– Știi... Mie mi-a fost foarte dor de tine după aceea, se confesă el... Am vrut tare mult să te mai văd...

– Te cred... M-am culcat cu tine la nici două ore după ce te-am întâlnit.

– Adică... ai făcut dragoste cu mine...

– Sex... Am făcut doar sex, replică ea printre dinți.

– Eu am crezut că am făcut dragoste... Așa am simțit...

– M-am comportat ca o femeie ușoară. Nu mai vreau să-mi amintesc de acele momente.

– Ca o femeie ușoară? întrebă el, nevenindu-i parcă să creadă că o auzise vorbind astfel. Mie nici prin cap nu mi-a trecut că ar fi fost așa. Doamne, Amber... am reacționat amândoi în modul cel mai normal cu putință, în acele momente. Eram speriați... Niciunul dintre noi n-a crezut că vom scăpa cu viață. Adu-ți aminte. Am avut nevoie amândoi să simțim că suntem încă vii... Asta a fost...

Amber vru din nou să plece.

– Nu! Stai! Nu trebuie să te condamni pentru cele petrecute atunci între noi. A fost absolut normal.

– Nu mă condamn pentru cele întâmplate, deoarece... mi-au dat-o pe Taylor...

– Ne-au dat-o pe Taylor, accentuă el. Nu uita niciodată asta. Și... în seara asta o voi lua din nou pe Taylor cu mine, iar mai târziu, când ți-o voi aduce, voi aduce și cina pentru noi doi.

– De ce?

– Ah, această neîncredere a ta e deplasată.

– Am încredere în oameni...

– Nu, n-ai. Sub aspectul tău sofisticat se ascunde o mare neîncredere în oameni, Amber.

– Nu înțeleg pur și simplu de ce trebuie să aduci tu cina pentru noi.

– Pentru că o să-mi fie foame. Și eu mănânc mult.

– Oh... Bine, atunci, răspunse ea, temându-se că nu va avea destulă mâncare în frigider pentru pofta lui.

– Bun, spuse el și începu să spere că dacă vor cina împreună în fiecare seară când i-o va aduce pe Taylor, relația lor se va strânge și vor face din nou dragoste, în mai puțin de trei luni.

– Acum du-te, îi spuse el luându-i fetița din brațe. Ne vedem mai târziu.

După ce Amber se îndepărtă cu pași ezitanți, Dax strânse fetița la piept și o sărută pe obraji.

– Nu mai concep viața fără tine, îi șopti el cu tandrețe și fetița scoase un gângurit vesel... Și nici fără mama ta, adăugă el, urmărind-o pe Amber cu privirea până n-o mai văzu.

Capitolul 5

Dax ajunse la apartamentul lui Amber la ora șapte și șapte minute, cu Taylor într-o mână și cu pachetul pentru cină în cealaltă.

Amber îi așteptase cu sufletul la gură, urmărind ceasul încă de la ora șase...

Astfel, imediat ce auzi soneria, alergă să deschidă ușa de la intrare, apoi o luă în brațe pe Taylor și o sărută pe obraji, pe frunte și pe năsuc, de parcă s-ar fi temut că s-ar fi putut să n-o mai vadă niciodată.

– Și eu vreau unul, spuse Dax râzând.

– Ce anume?... făcu Amber, întorcându-se spre el.

– Un sărut.

Amber nu răspunse, așa că Dax o sărută repede pe gură, surprinzând-o.

În același timp însă, fu nevoită să recunoască în sinea ei că i se aprinse sângele instantaneu și nu de furie, cum s-ar fi așteptat, ci de

plăcere... Îl dorea...

– Ți-e foame? întrebă el, arătându-i pachetul cu mâncarea de la restaurantul lui preferat.

– Trebuie mai întâi să-l sun pe tatăl meu. E ziua lui de naștere și vreau să-l felicit.

– Spune-i să vină să cineze cu noi.

Amber tăcu și se îndreptă cu fetița spre camera ei, unde o puse cu grijă în pătuț.

Pe urmă, se întoarse în hol și se duse la telefon.

– Bună, tată, spuse ea imediat ce auzi vocea de la celălalt capăt al firului, încercând să pară cât mai calmă. Te-am sunat să-ți spun „La mulți ani!"... Și vreau de asemenea să vii să iei cina cu nepoata ta...

– Nu mă interesează fiica unei târfe, se auzi vocea gâjâită a bătrânului.

Dax se apropie cu pași repezi de ea și vru să-i smulgă receptorul din mâini, dar Amber strânse telefonul la piept și continuă:

– Îmi pare rău că ești supărat pe mine... Dar crede-mă, n-ai dreptate. Nu sunt ca mama... Nu semăn deloc cu ea.

– Te-ai căsătorit cu tatăl copilului? se auzi vocea răstită la capătul celălalt al firului.

– Dacă m-am... căsătorit? întrebă ea, uitându-se la Dax, care o fixa cu cea mai mare seriozitate. Ah, nu...

Amber îi făcu apoi semn lui Dax să treacă în sufragerie. El însă se apropie și mai mult de ea.

– Pleacă de aici, șopti Amber. Nu pot să vorbesc cu el dacă ești

de față.

– Cred că e cazul să-l invit eu pe tatăl tău să ia cina cu noi, murmură el, apoi îi smulse telefonul din mână.

– Dă-mi-l înapoi, șopti Amber, enervată.

– Încă nu, răspunse el mutând telefonul într-o mână și petrecându-și-o pe cealaltă peste umerii lui Amber atât de strâns, încât nu mai era în stare să se miște.

Spre surprinderea ei însă, cum Dax începu să-i mângâie un sân, în loc să se supere pe el, începu să respire sacadat.

Respirația lui Dax se acceleră.

– Dă-mi telefonul, spuse ea încet, deși ochii i se tulbură când îl privi.

– Nu.

– Acum...

– Bună seara, spuse el în receptor, cu vocea lui caldă și profundă. Sunt Daxton McCall. Tatăl lui Taylor. Îmi asum toată responsabilitatea pentru existența copilului. Aveți vreo întrebare?...

Amber dădu ochii peste cap, convinsă că n-o să iasă nimic bun din conversația lor.

– Ne-ar face mare plăcere să luați cina cu noi, astă-seară. Ah, nu puteți?... îmi pare rău. Atunci, vreți să luăm prânzul împreună, mâine?... Bine... Mă puteți găsi la departamentul central al pompierilor. Da... Vă voi aștepta... Și veți putea să vă exprimați regretul și dezamăgirea pentru existența copilului față de mine, nu față de Amber. E în ordine?... Bun. Ne vedem mâine, o seară bună

și la mulți ani.

Dax puse receptorul în furcă, sub privirile întrebătoare ale lui Amber.

– S-a făcut! spuse el, zâmbind larg.

– Nu-mi vine să cred că a acceptat să te întâlnească! exclamă ea.

– Ah, cred că ar fi preferat să fi fost acum lângă mine și să-mi ardă una în nas, dar și-a păstrat calmul.

– A... fost drăguț? întrebă ea, surprinsă.

– Politicos. Cred că e foarte curios să vadă cu cine ai făcut copilul.

Amber îl privi cu ochii măriți de uimire. În nici două minute, Dax reușise să-l cucerească pe tatăl ei, cu care ea s-a războit o viață întreagă, se gândi ea, înfuriată.

– Amber?...

Furia ei era ilogică, știa asta foarte bine, dar pur și simplu nu se putea stăpâni.

– Aș vrea să pleci, acum.

– Cum? întrebă el, uimit... De ce să plec?

– Cred că nu ești obișnuit să fii alungat, dar ia-o ca pe o lecție pe care a trebuit să ți-o însușești.

– Amber... Nu trebuie să-ți pese ce gândește el despre tine...

– Nici nu-mi pasă.

– Ba da... Și nu spun că nu e normal... De aceea mă și întâlnesc cu el... vreau să-i dau niște explicații, în locul tău... Tu te-ai fi stresat prea mult dacă ai fi fost pusă în situația să i le oferi...

„Dar de ce nu vede că simpla lui prezență în viața mea îmi

provoacă o stare de stres permanentă?... De ce nu vede că trebuie să plece acum, să n-o aducă în stare să facă o prostie?... Să... plângă pe umărul lui ca o ființă neajutorată. Am fost singură până acum și vreau să rămân singură..."

– Mă simt obosită, spuse ea încet.

– Oh, iubita mea, spuse el cu sinceră compasiune, acoperindu-i obrajii cu sărutări...

– De ce... vrei să fii bun cu mine?...

– Pentru că e mai relaxant decât să te răzbuni, spuse el sărutându-i obrazul. Încearcă și tu, adăugă apoi, întinzându-i buzele. Pune un sărut aici...

– Dar...

– Amber, n-ai obosit să te lupți cu asta?...

– Cu ce?...

– Cu asta, replică el atingându-i sânii dureroși... Și... cu asta, continuă el, luându-i pulsul.

– Nu înțeleg ce vrei să spui...

– Nu? întrebă el mângâindu-i sânii cu sfârcurile întărite vizibile prin bluza de mătase. Te dau de gol... Degeaba spui că nu simți nimic în prezența mea...

– Nu le pot controla reacția, răspunse ea, încrucișându-și brațele peste piept.

– Mă bucur... Mă bucur că nu poți controla atracția extraordinară care există între noi. E singura modalitate de a afla ce simți de fapt pentru mine.

„La naiba cu politețea! La naiba cu conduita perfectă! Trebuie

să-l scot afară, înainte să-mi scot hainele de pe mine și apoi pe ale lui!"

Astfel, se duse la ușa de la intrare și o deschise larg:

– Noapte bună, Dax. Nu e nimic personal, îl asigură ea, numai că îmi ajunge câți bărbați au încercat să pună stăpânire pe viața mea, să mă manipuleze și să încerce să mă domine, pentru ca apoi să-mi spună ce cred ei că e bine să fac și ce nu. Îmi ajunge!

– Și crezi că și eu vreau să fac la fel?...

– Bineînțeles... Ai vrut s-o împarți pe Taylor cu mine...

– Dar e și a mea, Amber! Ți-a trecut vreodată prin minte? o întrebă el, ridicându-i bărbia pentru a întâlni privirea lui intensă.

Atingerea lui o făcu pe Amber să-și simtă genunchii înmuindu-se. Apoi, cum ochii îi căzură pe buzele lui, se întrebă dacă urma s-o sărute, și dacă se va topi în brațele lui, cum se întâmplase cu un an în urmă.

Probabil că da..

Sigur...

Un alt motiv pentru a se grăbi să-l scoată cât mai repede din casa ei.

Dar cum să se lupte cu trupul lui masiv?

– Sper că n-ai de gând să rupi legtura cu mine, spuse el, privind-o cu seriozitate.

Amber fu foarte impresionată de durerea pe care o văzu în ochii lui.

E chiar așa de sensibil? se întrebă ea, dar când vorbi, vocea îi sună glacial :

– Nu simt nevoia să te mai văd, ăsta-i adevărul.

Dax își lăsă mâna să alunece încet pe brațul ei, apoi îi luă pulsul.

– Mincinoaso, replică el printre dinți.

– Noapte bună, Dax.

El o privi lung înainte să iasă.

O voce interioară îi spuse că Dax avea dreptate. Era o mincinoasă.

De fapt, își dorise din tot sufletul să rămână în noaptea aceea la ea și s-o seducă.

Dar probabil ea ar fi fost cea care l-ar fi sedus!

E îngrozitor cât de repede mă aprind... Semăn cu mama, probabil".

– O să mă visezi, mai spuse Dax, oprindu-se o clipă pe scări și privind-o peste umăr.

Amber știa că așa va fi, dar trânti ușa cu putere în urma lui și puse zăvorul.

Apoi însă, se lipi de ușă și începu s-o mângâie, de parcă ar fi fost trupul bine legat al lui Dax.

Nu, își spuse ea dezmeticindu-se... O mamă n-are voie să se piardă astfel cu firea.

Pe urmă, alergă la bucătărie și începu să mănânce cu pofta pe care o mai avusese doar când fusese însărcinată și refuzând să se simtă vinovată că mâncase și porția lui Dax.

Mai târziu, după ce o pregăti pe Taylor de culcare, se duse în camera ei, se întinse în pat și încercă să uite cât o supărase Dax vorbind cu tatăl ei.

Apoi își aminti cât de bine se simțise când, timp de câteva minute, cineva avusese grijă de ea...

„Ah, la naiba!" Dax avusese dreptate... „Nu mă pot controla să nu visez la el..."

***

Când se trezi, realiză că era încă obosită și bântuită de imaginea unui Dax înfometat.

Îi mâncase mâncarea, se gândi ea, dar surâse imediat, amuzată.

E un bărbat descurcăreț. Sigur a mai găsit un restaurant deschis de unde să-și cumpere ceva pentru cină.

Pe urmă, se dădu jos din pat și se duse să vadă ce face Taylor.

Fetița dormea încă adânc.

Mulțumită că se putea ocupa puțin și de ea însăși, Amber se duse în baie și se pregăti pentru duș.

După ce se dezbrăcă însă, se opri în fața oglinzii.

Nu mai avusese de mult timp să se analizeze.

Pierduse mult din kilogramele acumulate în timpul sarcinii, dar coapsele îi erau încă pline.

Pântecele nu era încă tocmai cum fusese înainte, dar asta nu însemna că i se deformase mult silueta. Sânii i se măriseră totuși cu două numere...

Ce părere ar avea oare Dax, văzându-mă goală acum?...

Dar numai gândindu-se la asta, Amber se înroși până-n vârful urechilor, deși era convinsă că i-ar plăcea corpul ei, pentru că-l surprinsese de multe ori privind-o plin de dorință. Acest lucru o făcuse și pe ea să-l dorească imediat, cu intensitatea cu care-l dorise în ziua cutremurului.

Bineînțeles, se prefăcuse întotdeauna că nu observase privirile lui, dar noaptea, în patul ei, se gândise mereu la ce se întâmplase între ei.

„Ah, m-am comportat urât cu el seara trecută... Chiar foarte urât. M-am lăsat dominată de frustrările acumulate de-a lungul timpului, când tatăl meu îmi cerea să fiu perfectă și mă certa îngrozitor când nu reușeam să mă ridic la înălțimea standardelor cerute de el...

Se pare însă că Dax și-a dat seama ce se ascunde în sufletul meu..."

După ce făcu duș, Amber se îmbrăcă, îi dădu lui Taylor să mănânce, o schimbă și o duse în apartamentul vecin, la doamna Champman, care era dădaca ei.

Deși avea șaizeci și cinci de ani, doamna Champman era de o energie uluitoare, ca o femeie cu jumătate din vârsta sa. În plus, o iubea foarte mult pe Taylor, ceea ce era foarte important pentru Amber.

În timp ce conducea apoi mașina spre biroul lui Dax, Amber încercă toate tehnicile de respirație pe care le cunoștea, pentru relaxare, deoarece se simțea teribil de emoționată. Astfel, încercă să-și aducă în minte imagini care s-o calmeze, dar nu reuși decât să

vadă frânturi din ziua cutremurului, când stătuse atâta timp lângă Dax.

Făcuse tot ce-i stătuse în putință s-o protejeze în ziua aceea, iar ea îl răsplătise ascunzându-I faptul că adusese pe lume copilul lui.

Va trebui să repare această greșeală, dăruindu-I la rândul ei, ceva... Poate pe ea însăși... Nu-i era ușor, dar va încerca...

În timp ce urcă însă scările clădirii în care se afla biroul lui Dax, repetând în gând scuzele pe care se gândise să i le adreseze pentru comportamentul ei din seara precedentă, acesta apăru dintr-odată în fața ei, ținând de braț două tinere și părând foarte încântat de compania lor.

Fetele, la rândul lor, păreau să se simtă foarte bine cu el.

Amber uită imediat intenția de a-și prezenta scuze și tot ceea ce-și mai dorea era să se deschidă pământul și s-o înghită, pentru că era prea târziu s-o rupă la fugă.

Și când se gândea că-și făcuse griji pentru el din cauza cinei pierdute!

Dar cum nu se putea dizolva în aer, va trebui să facă față situației, se gândi ea, apropiindu-se de cei trei.

– Bună, Dax, îl salută Amber, mândră că reușise să adopte tonul cel mai rece.

Spera ca el să nu observe cum i se înroșiseră urechile.

– Amber! exclamă Dax întorcându-se uimit spre ea. Bună!

Amber observă imediat cât de îngrijorată îi era expresia.

– Se pare că ești foarte ocupat în dimineața asta, comentă ea cu un surâs ironic.

Dax se îndepărtă brusc de cele două tinere și întrebă, ridicând sprâncenele:

– Nu s-a întâmplat nimic cu Taylor, nu?

– Taylor e foarte bine, răspunse Amber, dar cum nu mai putea să-și prezinte scuze, trebuia să găsească o altă explicație a prezenței sale acolo.

Astfel, căută repede ceva în minte, dar... nu găsi decât:

– Am ieșit la plimbare și cum am trecut pe aici, m-am gândit să intru să te salut... Deci... Bună, spuse ea apăsând ultimul cuvânt.

Pe urmă, se răsuci pe călcâie și coborî în grabă scările.

– Stai! Așteaptă!

Amber însă nu se opri... Nu putea...

– Amber!

Dar Amber își continuă drumul și nu peste mult îl auzi pe Dax înjurând.

– Amber, așteaptă, n-auzi?...

În momentul următor, Dax reuși s-o ajungă și o trase cu putere de braț.

– Spui că ai ieșit să te plimbi?... Doar pentru atât? Sper că nu te aștepți să te cred. Haide, spune-mi adevăratul motiv pentru care ai venit la mine.

– Ți-am spus motivul! replică ea cu răceală.

Dax aruncă repede o privire spre tocurile pantofilor ei fini:

– Ai plecat să te plimbi încălțată așa?

– Pantofii mei sunt o problemă pentru tine? replică ea, cu un calm aparent.

– Nu, răspunse el cu un zâmbet malițios. Mie îmi plac foarte mult.

– Mulțumesc.

– Și fusta scurtă pe care o porți poate să devină favorita mea, dar îmi închipui că e destul de incomodă și nu-ți permite să faci o plimbare relaxantă.

– Fustele mele sunt toate așa și nu m-au împiedicat niciodată.

Dax o privi lung și zâmbetul lui deveni ușor amuzat:

– Totuși, acest loc se află departe de casa ta.

– Da. Sunt într-o formă extraordinară, găsi ea repede răspunsul, uitându-se în același timp la cele două tinere care-l așteptau pe Dax, pentru o femeie care a născut nu de mult.

– Ah, aici ai perfectă dreptate, fu de acord Dax, mângâindu-i un obraz. Arăți extraordinar de bine pentru cineva care a venit pe jos atâtea mile, continuă el surâzând din colțul gurii. Dar mă întreb cum Dumnezeu a ajuns mașina ta în parcarea de lângă sediul nostru?... întrebă el uitându-se la automobilul elegant. Să nu-mi spui că ai împins-o până aici!

– Ah, ce amuzant, replică Amber, cu un zâmbet fals.

Dax izbucni în râs.

– Mă bucur că sunt o sursă de amuzament pentru tine, replică ea. Acum, trebuie să plec. O să vorbim mai târziu, când nu vei mai fi atât de... ocupat, continuă ea, uitându-se cu ironie la blondele de pe scări.

– Pentru tine nu sunt niciodată ocupat, spuse el privind-o în ochi. Care e problema, Amber?... Îmi poți spune? adăugă el,

luând-o de mijloc.

Dar lui Amber îi era foarte greu să se concentreze pentru a găsi un răspuns, deoarece atingerea lui o făcea să-și piardă răsuflarea. Îi plăceau prea mult mâinile lui calde și modul special în care se simțea în prezența lui.

Dar în același timp, tendința de a se lăsa dominată de căldura și de forța lui, o speria îngrozitor.

– Ai mai vizitat-o pe sora ta? întrebă ea pentru a schimba subiectul.

– Nu, răspunse el, cu o expresie vinovată.

– Foarte rău, replică ea, pe un ton mustrător. Acum, chiar trebuie să plec, continuă ea, și de data asta reuși să se îndepărteze de el.

– Așteaptă! spuse Dax, apoi se uită la cele două tinere care-i făceau semne să se întoarcă la ele.

Dax se uită apoi spre Amber și decise că trebuie să alerge după ea.

O prinse exact în momentul în care se pregătea să se urce în mașină.

– Amber!

Ea îi aruncă o privire peste umăr.

– Haide, iubito...

– Nu sunt iubita ta! răspunse ea, încruntându-se. Du-te la cele două blonde care văd că te așteaptă încă pe scări. Sunt sigură că măcar una din ele va fi fericită să-i spui „iubito"

– Amber... Ascultă-mă puțin...

– Sunt grăbită.

Dax o prinse de braț, pentru că știa ce efect aveau asupra ei atingerile lui.

– Cu privire la cele două tinere...

– Nu mă interesează ce e cu ele...

– Știu ce crezi despre mine acum, pentru că m-ai văzut în compania lor.

– Dax, nu mă interesează dacă te întâlnești sau nu cu femei.

– Nu mă întâlnesc cu nicio femeie.

În acel moment, cele două tinere, plictisite de atâta așteptare, hotărâră să coboare scările și să vină spre ei.

– L-am câștigat pe Dax în urma unui pariu, spuse una din ele când se apropiară. Trebuie să stea cu noi tot restul zilei.

– Așa e, confirmă cealaltă. A fost de acord să facem tot ce dorim astăzi cu el, adăugă apoi, umezindu-și buzele.

Spre surpriza tuturor și a lui însuși, Dax se înroși până-n vârful urechilor.

– Pariul a fost făcut cu mult timp în urmă, explică el, uitându-se la Amber, dar am fost prea ocupat ca să-l pot onora. Trebuie să colectăm împreună niște bani cu care să modernizăm departamentul pompierilor. Toți băieții au făcut asta până acum, în afară de mine.

– Da, e adevărat, dar tu ai donat niște bani, așa că...

– Adevărat? întrebă Amber surâzând bănuitor.

– Bine, domnișoarelor, spuse Dax, luându-le pe cele două de braț și îndemnându-le să se îndepărteze. Voi fi al vostru în câteva

minute.

După plecarea lor, Dax rămase în fața lui Amber cu capul plecat, neștiind ce să spună.

Amber scoase din poșetă o pereche de ochelari, și-i puse la ochi și intră în mașină.

– Am înțeles că toată afacerea cu cele două domnișoare va dura doar o zi... Ne vom vedea altă dată. Nu-ți face probleme pentru mine și pentru Taylor. Ne vom descurca o zi fără tine, iar tu sunt sigur că nu ne vei simți lipsa.

***

R.M.

Dar Dax reuși să se debaraseze de Ginger și de Cici imediat după prânz, așa că se urcă în mașina lui și porni țintă spre spre biroul lui Amber.

Tot ce dorea, era să fie cu aceasta și cu fetița lor.

Când intră însă în biroul în care lucra Amber și întrebă de ea, secretara îl informă că era într-o ședință și n-o putea deranja.

Dax îi răspunse că va aștepta și se așeză pe un scaun, dar când secretara începu să vorbească la telefon, se ridică brusc și deschise ușa biroului lui Amber.

– Hei! strigă secretara, punând o mână pe receptor. Nu puteți intra așa...

Dax însă n-o luă în seamă și intră.

Amber era așezată la masa de lucru, citind ceva foarte concentrată, cu o pereche de ochelari de vedere foarte moderni pe vârful nasului, cu stiloul în gură și cu receptorul la ureche.

Era însă foarte elegantă, machiată și pieptănată impecabil.

Totuși, dincolo de rigoarea cu care era îmbrăcată, se simțea imediat că era o femeie pasională, exact așa cum și-o amintea.

Amber nu întrerupse convorbirea și nici nu păru surprinsă că-l vede.

Astfel, abia după ce închise telefonul lăsă stiloul și puse în același timp ochelarii pe masă.

– Ți-ai terminat treburile așa de repede? îl întrebă ea, fără să zâmbească. Am crezut că Barbie și Sunshine te vor ține ocupat până diseară.

– Ginger și Cici, o corectă el. Au fost foarte insistente, e adevărat, dar am reușit să scap.

– Sunt convinsă, replică ea, întorcându-se la treburile ei.

– Tu ce-ai făcut de când nu ne-am văzut? întrebă el, în timp ce se așeză neinvitat pe scaunul din fața ei.

– Am muncit. Am fost foarte ocupată și încă mai sunt, replică ea fără să-l privească și întorcând încet una din paginile dosarului din fața ei.

– Nu ți-a fost dor de mine? întrebă el pe un ton insinuant.

– Deloc.

Dax izbucni în râs.

Ochii lui Amber se ridicară încet și-l priviră lung :

– Dacă nu te superi... Aș vrea să pleci. N-am timp de stat la

taifas...

– Amber, de ce nu recunoști că ești geloasă? Haide, admite că ești geloasă, Amber.

– Ai băut?...

– Nu beau niciodată alcool.

– Atunci, îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc. Nu sunt geloasă. N-am fost niciodată și nici n-aș putea fi din cauza unui prost care se bucură să se întâlnească cu două aiurite.

– Ceea ce mi-ai spus acum, nu face decât să nu demonstreze că am dreptate: ești geloasă.

Amber bătu ușor în masă cu degetele ei frumoase, cu unghii îngrijite, și spuse:

– Te rog să ieși imediat din biroul meu!

– Ah, ți-ai pierdut cumva autocontrolul tău faimos? replică el, ridicându-se de pe scaun și mergând lângă ea. Mă fascinează temperamentul tău, Amber. De fapt, mă fascinează totul la tine.

– Nu înțeleg ce dorești de la mine, spuse ea, după o ezitare în care se observă imediat confuzia din sufletul ei.

– Ah, vreau multe de la tine, dar voi începe cu asta, spuse Dax și, după ce o luă repede în brațe, îi depuse pe buze un sărut lung, apăsat.

Amber rămase ca o stană de piatră.

Luând acest fapt drept o acceptare, Dax o sărută din nou, de data asta mult mai posesiv.

– Ah, asta am așteptat toată ziua, murmură el, cu respirația întretăiată.

Amber își ridică brațele și-l cuprinse după gât, lipindu-se de trupul lui fierbinte ș, răspunzându-i la sărut cu aceeași pasiune.

După ce se sărutară câteva minute, Dax își apropie gura de urechea ei și șopti:

– Femeile alea nu înseamnă nimic pentru mine. A fost vorba doar de o promisiune pe care am făcut-o cu mult timp în urmă. O obligație profesională, Amber. Atât și nimic mai mult. Acum, sărută-l din nou pe prostul tău, iubito, și nu mai fi supărată pe el.

– Nu sunt supărată, replică ea, așezându-se din nou pe scaun. Numai că am foarte mult de lucru.

– Am înțeles, răspunse Dax, după care o sărută cu tandrețe pe păr și se îndreptă spre ușă.

– Să știi că n-am fost geloasă, insistă Amber, dar îi surâse cu dulceață.

– Ba da. Ai fost, răspunse el peste umăr, râzând amuzat, pentru că surâsul ei îl făcu să simtă că scăpase de o imensă povară.

Capitolul 6

Amber intră în apartamentul ei, cu Taylor pe un braț și cu o mulțime de pachete – printre care și cina pentru ele două – pe celălalt.

Picioarele o dureau îngrozitor din cauza tocurilor și capul îi vâjâia de numeroasele probleme din viața ei, cărora nu mai reușea să le facă față.

„A fost bine că m-am întors la lucru", se gândi ea, „pentru că mi-a crescut din nou stima pentru mine însămi și banii pe care-i câștig îmi erau foarte necesari, având în vedere faptul că anul trecut mi-am cheltuit aproape toate economiile, dar e foarte greu să-mi pot îndeplini și obligațiile de serviciu și pe cele de mamă".

Nici nu închise bine ușa după ea și sună telefonul. Lăsă repede pachetele pe măsuța din hol și ridică receptorul.

– Hai s-o luăm de la capăt...

Vocea incredibil de sexy de la capătul celălalt al firului îi taie

respirația.

– Poftim? făcu ea, după ce își reveni.

– Vreau s-o luăm de la capăt, spuse Dax, apăsând cuvintele.

– Adică?... De unde? întrebă ea fixând receptorul între ureche și umăr și scoțându-și pantofii.

– Eu doresc s-o luăm de la începutul începutului, dar m-aș mulțumi și dacă am relua totul doar din noaptea în care m-ai alungat de la tine, înainte de cină. Ce spui?

Amber puse fetița în leagănul din camera ei, apoi răspunse:

– Cred că ar trebui să-mi cer scuze pentru seara, când te-am scos afară înainte de cină, deși tu ai cumpărat mâncarea. Am mâncat-o eu pe toată. A fost foarte bună.

– Mă bucur, răspunse el râzând. Îmi plac femeile cu apetit sănătos.

– Cum a fost prânzul cu tatăl meu? schimbă ea subiectul. N-am apucat să te întreb până acum.

– Tatăl tău e un om care nu-și poate schimba părerile. E la fel de încăpățânat ca fiica lui.

– M-ai sunat ca să mă jignești? întrebă ea, așezându-se pe scaun și începând să miște ușor leagănul.

– Nu, dacă vrei vorbim doar despre părțile tale bune. Am o memorie extraordinară, adăugă el pe un ton insinuant.

– Eu cred că ar fi mult mai bine să uiți acele lucruri.

– Ah, n-o să le uit niciodată.

– Te gândești prea mult la sex.

– Am sânge în vene, nu?

– Mda...

– Dar n-a fost doar sex, și dacă vrei, o să-ți demonstrez.

– De ce m-ai sunat, Dax? întrebă ea trecând la bucătărie, pentru a-și pregăti un ceai.

– Să vorbim.

– Despre?...

– Avem multe de discutat.

„M-a sunat într-adevăr doar pentru a sta de vorbă cu mine?" se întrebă Amber, bănuitor.

– Să începem cu discuția avută cu tatăl tău, continuă el.

Amber simți un nod în stomac, de emoție.

– Dorește s-o vadă și el, câteodată, pe Taylor. I-am răspuns că depinde numai de tine.

– Dar i-am propus chiar eu acest lucru, cu ceva timp în urmă, răspunse Amber.

– Nu era pregătit atunci pentru o asemenea întâlnire. Acum, este.

– Cred că ești fericit că l-ai convins tu, nu eu, nu-i așa?

– Eu am crezut că tu vei fi fericită că l-am determinat să-și dorească s-o vadă pe Taylor.

Era, desigur, și fericită și mulțumită, dar în același timp nu putea să nu se întristeze că ea încercase mult timp să-l facă pe tatăl ei să dorească să-și vadă nepoata, iar Dax îl convinsese în câteva minute.

– O să mă gândesc la asta.

– Mi se pare corect, replică el râzând. Și aș mai vrea să-mi faci o favoare... Aș vrea să vii cu Taylor, mâine-seară, la un grătar, la

părinții mei.

– De ce? întrebă ea după o ezitare.

– Nu știu... Poate pentru că ești mama copilului meu.

Amber nu răspunse.

– Nu ți-am spus că vei fi condamnată la moarte, Amber... De ce taci? Nu trebuie decât să vii să-i cunoști, să vorbești politicos și să surâzi. Nu va fi o problemă să surâzi, nu?

– Nu, replică ea așezându-se pe scaun și începând să-și bea ceaiul. Dar ce se va întâmpla dacă tu vei spune ceva cu care eu nu voi fi de acord?

– Ce vrei să spui?

– Tu aștepți întotdeauna ca eu să fac și să spun numai ceea ce dorești tu.

– De fapt sunt adeptul principiului „a da și a primi"

– Vrei să cred că vei fi de acord să spun ceea ce cred?

– Amber, știu că am un temperament impulsiv, dar n-am făcut niciodată lucruri care te-ar fi putut răni. Deci, aș vrea să ai încredere în mine că nu te voi contrazice în fața părinților mei. Ar fi trebuit să avem această discuție între patru ochi, dar nu pot să stau lângă tine fără să te ating, iar când te ating sau te sărut, tu lași garda jos. Am vrut deci să vorbim fără ca tu să ai vreo problemă care să te împiedice să fii absolut lucidă.

– Da, e adevărat că de multe ori nu știu ce să-ți răspund, când suntem față-n față.

– Îți cer doar să ai deplină încredere în mine și în noi.

– Nu se pune problema să vorbim despre...noi...

– Noi, ca părinți ai fetiței noastre...

– Da, dar doar atât...

– Asta e cel mai important. Voi fi lângă voi tot timpul, Amber. Îți promit.

Amber oftă adânc... Nimeni nu-și ținuse promisiunile față de ea, niciodată.

– Ce spui, Amber?... Pot să vin mâine seară pe la șase și jumătate să vă iau – pe tine și pe Taylor – să mergem la părinții mei? O să fie foarte frumos...

– Altă promisiune?

– Da.

Amber se întoarse în camera fetiței și o privi cu duioșie... Aceasta dormea adânc, cu o expresie fericită...

– Da. Te așteptăm mâine-seară, spuse ea și închise telefonul înainte ca Dax să mai apuce să spună ceva.

Pe urmă inspiră adânc, pentru a-și liniști bătăile inimii, și se duse la bucătărie. Cea mai bună formă de a alunga stresul era, pentru ea, să mănânce pe săturate.

***

În seara următoare, înainte de ora șase cu câteva minute, îmbrăcată în bikini și în sutien, Amber se uită lung în oglindă.

Căutase timp de o oră în garderoba ei o ținută potrivită pentru

acea seară, dar nu se putuse hotărî încă ce să îmbrace.

– Mergem la un grătar, murmură ea... Ce naiba se îmbracă la un asemenea eveniment?

Dacă își punea blugi, ar da impresia că nu-i păsa de impresia pe care o face.

Dar îi păsa. Și încă foarte mult.

Totuși, își puse o pereche de blugi noi și se uită în oglindă.

Erau prea strâmți, dar alții care să arate la fel de bine nu avea.

Bun... Deci nu mă voi îmbrăca în blugi, hotărî ea.

Apoi, aruncă din nou o privire peste hainele scoase din dulap și aruncate pe pat.

N-am decât să mă îmbrac cu o pereche de pantaloni de stofă, își spuse, trăgând din grămada de haine niște pantaloni de costum foarte eleganți.

„Dar e o petrecere de familie, nu pot să mă îmbrac pretențios", își spuse ea, aruncând pantalonii peste umăr.

În momentul acela, se auzi soneria de la intrare.

– Oh, Dumnezeule, ce mă fac? murmură ea panicată, după care luă din dulap o cămașă de denim, și o îmbrăcă peste blugi.

„Probabil va trebui să mă duc îmbrăcată astfel", își spuse ea, uitându-se în oglindă.

Cum nu-și prinsese încă părul, găsi că arăta ca o puștoaică, ceea ce nu-i convenea.

„Și cămașa... Nu trebuie să pot o cămașă albă... Îmi scoate prea mult în evidență sânii care s-au mărit cu două numere după ce am născut..."

Soneria de la intrare se auzi din nou, așa că Amber își puse repede în picioare o pereche de pantofi sport și alergă să deschidă.

– Sunt calmă, sunt calmă, murmură ea, pentru a-și recăpăta atitudinea obișnuită, rece și distantă.

Apoi, inspiră adânc și deschise în sfârșit ușa.

Dar când dădu cu ochii de Dax, se simți din nou pierdută.... În acea seară, alesese să se îmbrace la fel ca ea, însă cămașa era albastră ca ochii lui, fapt care-l făcea teribil de atractiv.

Dax îi zâmbi lung și, prinzând-o cu mâinile de mijloc, se aplecă spre gura ei.

„Nu", își spuse Amber. „Fără săruturi, seara asta. Sunt și așa îngrozitor de emoționată. Un sărut mi-ar mai lipsi ca să mă prăbușesc la podea".

De aceea, întoarse imediat capul.

– Hei! făcu Dax, pe un ton mustrător. De ce nu vrei să mă săruți?

„Sărută-mă tu", își spuse ea, cu inima bătând să-i spargă pieptul. „Te rog..."

Ca și cum i-ar fi citit gândul, Dax îi prinse fața în mâini și începu să-i sărute lung și apăsat, buzele care se întredeschiseră imediat, flămânde.

„Da, da, sărută-mă", se gândi ea din nou. „Te doresc cu fiecare fibră a ființei mele".

Buzele lui Dax coborâră apoi pe gâtul ei.

– M-am temut să nu te răzgândești, șopti el printre săruturi.

– Nu. Sunt gata de plecare. S-o iau doar pe Taylor.

– Ești fericită că mă vezi, sau mi se pare? întrebă el cu un zâmbet

care-i dezveli șiragul dinților albi perfecți.

– A, râse Amber cu ironie, n-am de ce să fiu așa de fericită cum crezi.

– Minți. Ai vrut să te sărut. Am simțit asta.

– Poate doar în visele tale.

– Adevărul e că ești prezentă în toate visele mele, replică el cu o voce atât de senzuală, încât Amber simți că se topește.

– Mă duc s-o aduc pe Taylor.

Dax își coborî privirile de-a lungul trupului ei.

„Nu m-a mai privit nimeni așa, de parcă aș fi complet goală", își spuse Amber și se sprijini o clipă de ușă, pentru a fi sigură că nu se prăbușește.

– Până acum, te-am văzut îmbrăcată doar foarte elegant... Îmi place cum îți stă în această ținută lejeră.

Amber își încheie repede cămașa până la ultimul nasture.

– Am început să știu să-ți citesc ochii, comentă el râzând. Sunt foarte expresivi, te dau de gol.

Ah, observase că se simțea inconfortabil în hainele pe care le îmbrăcase?...

– Arăți foarte bine și astăzi, Amber, o asigură el.

Da, a observat, se gândi ea.

– Vorbesc serios, continuă el, observându-i expresia suspicioasă și, fără să știe nici ea de ce, Amber îl crezu.

Casa familiei McCall o impresionă pe Amber în primul rând pentru că era plină de râsete, de schimburi vesele de cuvinte și de zâmbete.

Voi avea probabil o seară amuzantă, se gândi Amber când auzi și câinii lătrând în cer.

Cu toate acestea, nu reușea să se relaxeze, cu toate că Dax o ajută foarte mult la treburile legate de fetița lor. În plus, i-o luă imediat din brațe și modul tandru în care se purtă cu ea o determină să nu i-o ceară înapoi.

– Toți cei prezenți fac parte din familia ta? întrebă Amber, observând casa plină de oameni.

– Nu. Sunt și niște prieteni. Dar ți-am spus deja că am o familie numeroasă, zâmbi el.

Dax privi apoi mâna ei care se așezase instinctiv în zona stomacului, care i se zbătea de emoție.

– Te vor iubi cu toții, Amber. Să n-ai nicio îndoială în această privință.

Ideea că niște străini o vor putea iubi i se păru lui Amber ridicolă, ca și faptul că era prezentă acolo.

– Te vor iubi, insistă Dax, ca și cum i-ar fi citit din nou gândurile. Ești gata să te prezint?

– Nu. Da... Nu știu, îngăimă Amber, derutată.

Suntem în secolul douăzeci și unu, e adevărat, dar asta nu înseamnă că e o mândrie să ai un copil în afara căsătoriei, se gândi ea.

– Pot doar să bănuiesc ce-ți trece prin minte, spuse Dax, dar te asigur că nu vei fi privită cu ochi răi.

– Vom vedea.

– O să fie amuzant, Amber. Încearcă să te relaxezi.

În momentul următor, cu Taylor într-o mână și ținând-o pe Amber după umeri, Dax intră în sufragerie.

Fură înconjurați imediat de o mulțime de persoane.

– Dax, spuse Suzette, dă-mi mie fetița! Ah, ce frumoasă e, adăugă ea apoi, luând fetița în brațe și uitându-se la Amber. Mă bucur să te revăd. Ne bucurăm cu toții că ai putut să vii, Dax ne-a spus totul despre tine.

Amber se uită la Dax, întrebându-se ce le spusese despre ea.

Dax îi făcu cu ochiul, dar nu spuse nimic.

– Sper să am și eu un copil așa de frumos, spuse din nou Suzette. Voi naște peste două săptămâni.

După o clipă, o altă femeie se apropie de ei și Amber fu foarte uimită să constate că era copia Suzettei.

– Hei, Dax, spuse ea îmbrățișându-și fratele, după care se duse și o sărută pe Taylor pe nas... Dulceață mică ce ești, comentă ea, ciupind ușor copila de obraji.

Taylor scoase strigătele ei obișnuite de fericire, de parcă ar fi vrut să spună: „hei, îmi place, mai vreau"...

Toată lumea izbucni în râs, auzind-o.

– Dă-mi-o mie, Suzette, spuse tânăra care o ciupise pe Taylor, vezi că mă place mai mult decât pe tine.

– Ea e Shelley, spuse Dax, uitându-se la Amber. Sora mea cea mai mare. Ea e șefa, aici.

– Dax, se pare că nu mai știi cum merg lucrurile în familia ta, interveni o altă femeie, apropiindu-se de ei. Eu sunt șefa.

– Ea e Amy, Amber. Cea mai mică dintre surori, dar cea mai

plină de ea, spuse Dax, lăsându-se îmbrățișat de Amy, care-l sărută cu zgomot pe obraji.

– Cea mai mică dintre surori, dar mezinul familiei ești tu, comentă Amy, după care-și mută atenția asupra lui Taylor, sărutând-o cu foc și luând-o din brațele lui Shelley. Bine ai venit în familia noastră, Amber...

Amber îi surâse ușor, incapabilă să scoată un cuvânt.

– Dați-mi și mie voie să-i sărut, spuse o femeie înaltă și voinică, al cărui păr fusese de asemenea blond, înainte de a fi acum aproape tot cărunt. Dați-mi comoara, spuse ea, luând-o pe Taylor în brațele ei și sărutând-o pe obraji, cu o expresie fericită.

– „Comoara" a început să miroasă îngrozitor, interveni Dax râzând, și trebuie să fie schimbată.

– O schimbă bunica, replică femeia sărutând-o pe Taylor pe năsuc.

– Nu, nu e nevoie, spuse Dax... O schimbăm noi. Eu și cu Amber.

– De ce? replică doamna McCall. Eu n-am mai schimbat scutece? Pe tine cine te-a schimbat când ai fost ca această fetiță?

– N-am vrut să te pun acum la treabă, mamă, râse Dax. Hei! Comoară mică! adăugă el sărutând-o pe Taylor la rândul lui, uite câtă atenție ți se dă...

Apoi, mama lui Dax se întoarse spre Amber, cu un zâmbet cald.

– Amber, interveni Dax, aceasta e mama mea, Emily McCall, și după cum vezi este...

– Fericită să te întâlnească, îl întrerupse Emily. Doamne! Ce

frumoasă ești! Și atât de subțire, de parcă n-ai fi făcut un copil cu doar puțin timp în urmă... Mănânci destul? întrebă ea apoi, îngrijorată. Thomas! strigă ea, întorcându-se spre fereastra deschisă, prin care se vedea un bărbat brunet, de o frumusețe neobișnuită, care se ocupa de grătar. Vino s-o cunoști pe nepoțica ta și adu și un platou mare cu carne pentru mama ei.

– Ah, nu, nu e nevoie. N-aș putea, reuși Amber să îngaime.

– Trebuie să te hrănești, o întrerupse Emily.

Thomas apăru curând lângă ele, cu un zâmbet foarte fericit și cu un platou mare cu fripturi în mâini.

– Bună, spuse el, uitându-se în ochii lui Amber.

Aceasta înclină ușor din cap.

– Bine ai venit, spuse Thomas, cu o voce la fel de caldă ca a fiului său. Ți-am adus...

– Mănâncă, mănâncă, interveni Emily, ignorând panica apărută pe fața lui Amber. Sper că alăptezi, fetița, continuă ea plimbându-și ochii peste pieptul lui Amber.

Aceasta se făcu roșie ca focul, de jenă.

– Mamă, mi-ai promis, interveni Dax...

– Da, dar nu m-am putut abține să nu întreb, răspunse Emily. E important, pentru ca fetița să fie sănătoasă... Vino cu mine, scumpo, adăugă ea luând-o pe Amber de braț. Lasă-l puțin pe Dax cu Thomas.

Amber se gândi imediat că admirase întotdeauna forța tatălui ei, dar când îl vedea pe Thomas lăsându-se condus de soția lui și fiind chiar foarte fericit că o face, se întrebă dacă de fapt nu el era mai

puternic.

Dax era o persoană la fel de puternică precum era tatăl său, dar nu forța pe nimeni să i se supună, exact cum făcea acesta.

Da, erau doi bărbați puternici, dar și foarte inteligenți și iubitori. Probabil adevărata putere constă în faptul să poți permite tuturor membrilor familiei să fie egali între ei.

Emily o luă de braț și o conduse în bucătărie.

– Bei la fiecare oră un pahar cu apă?

– Oh, eu...

– Poate muncești prea mult. Dormi destul? Un copil poate să te extenueze.

– Ți-am spus că am o mamă foarte vorbăreață, interveni Dax, intrând în bucătărie.

– Ah, de ce ne deranjezi? spuse Emily râzând, după care puse fetița în brațele fiului ei. Vino cu mine, scumpo, adăugă femeia, luând-o pe Amber de mână.

Aceasta se supuse, dar îi aruncă lui Dax o privire prin care-i cerea ajutor.

Dax însă ridică din umeri, râzând ușor, după care se întoarse cu Taylor în sufragerie, lăsând-o pe Amber în grija stăpânei casei.

Capitolul 7

În drum spre apartamentul ei, Amber fu foarte tăcută, gândindu-se la cele petrecute în acea seară și cât de diferită era familia lui Dax față de a ei, ca și de toate familiile pe care le cunoscuse până atunci.

Dax se jucase cu nepoatele și cu nepoții lui, se comportase protector față de surori și foarte iubitor și cald cu părinții.

Cu ea, fusese de asemenea foarte cald, iar de câteva ori o trăsese în hol, unde o sărutase cu atâta pasiune încât fusese cât pe ce să leșine de emoție și de plăcere.

„Cine e acest bărbat, de fapt?" se întrebă ea acum privindu-l cu coada ochiului. „Trece cu atâta ușurință de la o conversație banală la o atitudine atât de senzuală... Suntem așa de diferiți..."

După ce intrară în apartamentul ei, Amber o puse pe Taylor în leagăn și aprinse focul în șemineuri.

Dax așteptă să-și termine treburile, apoi o prinse de mijloc și o

strânse la piept.

– Hei... Sunt și eu pe aici, șopti el.

Amber încercă să se retragă din brațele lui, pentru că niciodată nu mai putea gândi normal când îi simțea trupul lipit de al ėi.

– Amber, vreau să vorbim, o anunță el, strângând-o și mai tare.

– Despre ce?

– Despre tine.

Modul cum rostise aceste ultime cuvinte, de parcă ar fi fost cea mai importantă ființă din viața lui, îi tăie lui Amber răsuflarea.

– Am observat că ești foarte apropiat de familia ta, spuse ea încet.

– Da, așa e...

– Ai râs tot timpul, ai glumit, te-ai jucat...

– Dragostea face pe oricine să fie astfel. Știu că tatăl tău a fost rece cu tine, Amber, și îmi pare foarte rău...

– Nici mama mea n-a fost ca mama ta...

– Nu prea mi-ai vorbit despre ea, răspunse el trecând mâinile peste părul ei.

De fapt, Dax nu stătea niciodată în preajma ei fără s-o mângâie sau s-o atingă.

– Păi, n-am ce să-ți spun despre mama mea... M-a părăsit imediat după ce m-a născut, spuse ea calm, pentru că faptul n-o mai durea acum...

„Sau cel puțin", se gândi ea, „n-ar trebui să mă mai îndurereze".

– Ah, deci a pierdut șansa s-o vadă crescând pe fetița ei așa de minunată, răspunse Dax, sărutându-i obrajii.

– Am fost bine și fără ea, răspunse Amber, cu răceală.

– Poate, dar cu ea ți-ar fi fost mai bine. Ar fi trebuit s-o ai lângă tine, să vorbiți, să vă îmbrățișați și să vă iubiți.

– Dragostea n-a fost prioritară în familia mea.

– O rușine, dar nu e vina ta. Uneori am impresia că te simți vinovată pentru că părinții tăi s-au despărțit. Nu trebuie să te simți vinovată din cauza acestui fapt, Amber.

– Nu, nu m-am simțit vinovată. Tatăl meu nu m-a bătut niciodată și nici nu mi-a spus că ar fi pierdut-o pe mama din cauza mea. A avut grijă de mine.

– Dar un părinte înseamnă mai mult decât o persoană care îți asigură mâncarea și un acoperiș deasupra capului. De fapt, n-a fost foarte apropiat de tine. Și nici logodnicul tău. Și într-un fel, și eu te-am neglijat, pentru că n-am fost lângă tine când ai avut cel mai mult nevoie de mine. La nașterea lui Taylor.

– Dar n-ai avut cum să știi că voi naște un copil... Nu te-am anunțat.

– Da, da... dar nu te voi mai neglija niciodată.

– Nu vreau să te simți responsabil față de mine. S-ar putea să ai mai târziu resentimente.

– Te rog să ai încredere în mine, Amber. Nu e vorba doar de responsabilitate. E mult mai mult, spuse el, trecând un deget peste buzele ei.

Când Amber scoase un geamăt involuntar, ochii lui se întunecară imediat.

– Deci, continuă el, ai fost toată viața singură, alături de un om

care nu știe să-și exteriorizeze emoțiile. Ai devenit astfel foarte asemănătoare cu el. Dar ai idee câtă pasiune se ascunde în spatele măștii pe care o afișezi?

Amber izbucni în râs, dar se opri imediat când observă cu câtă seriozitate o privea Dax.

– Nu sunt o fire pasională.

– Ba da, ești.

– Îmi place să cred că nu-mi conduc viața după dispozițiile emoționale.

– Tatăl tău mi-a mărturisit că te consideră foarte asemănătoare cu mama ta și că n-a scăpat de ceea ce s-a temut toată viața. Că va avea probleme cu tine, din cauza temperamentului tău pasional.

– Ah, așadar m-ați bârfit.

– Nu. Ai apărut în discuție doar de două sau de trei ori.

Amber făcu un pas înapoi.

– Trebuie să stau departe de tine când discutăm, Dax, altfel nu mă pot concentra.

– Nu ești ca mama ta, Amber. N-ai putea niciodată să fii ca ea.

Amber se retrase și mai departe de el și spuse, încruntată:

– Nu, nu sunt ca ea, pentru că sunt foarte atentă. Totuși, cu tine n-am reușit să-mi păstrez rezerva. Stilul tău m-a făcut să-mi pierd autocontrolul.

– Într-adevăr? E interesant ce spui, replică el apropiindu-se de ea și mângâindu-i pieptul. Reușești să tecontrolezi tot timpul, dar nu cu mine, adăugă el, zâmbind.

Amber se înfioră.

– Asta înseamnă că ai pentru mine sentimente, pe care nu le nutrești pentru nimeni.

– Dax, spuse ea, cu respirația întretăiată...

Acesta o strânse la pieptul lui.

– Poatenu simți mare lucru pentru mine, spuse el cu o voce joasă, senzuală, dar știi ce sentimente am eu pentru tine?

„Oh, da, cum să nu simt?" se gândi Amber mușcându-și buzele, în timp ce pulsul ei se accelera.

– Simți, Amber?

– Ăăă... Da.

– Astăzi, văd că te sperie, răspunse el, privind-o într-un mod din care să înțeleagă că dorea un răspuns onest.

– Da... Puțin. De fapt mă sperii tu cu temperamentul tău atât de pasional.

– Nu știi ce să faci cu mine, nu-i așa, Amber... Și nu știi la ce te-ai putea aștepta de la mine.

– Așa e...

– Asta te sperie de fapt, nu?

– Da, răspunse Amber, privindu-l cu insistență.

– Ce se va întâmpla între noi va depinde numai de tine, replică el, punând stăpânire pe gura ei și sărutând-o apăsat.

Amber îi răspunse, dar curând îl împinse ușor.

– Nu sunt pregătită încă să...

– Nicio problemă. Pot să aștept. Dar propun să nu mai ignorăm atracția care există între noi și să vedem unde ne va duce.

– Cred că aș vrea să mă ducă într-o direcție fără complicații.

– Ai nevoie de o hartă? glumi el.

– Da. Am nevoie de un plan.

– Eu am învățat că nu poți impune inimii un plan. Și tu ești cel mai bun exemplu în acest sens.

Amber își ridică ochii ei mari căprui spre ochii lui de culoarea cerului.

Doreau amândoi același lucru...

Apoi, Amber închise strâns ochii.

– Nu, Amber, nu te ascunde, șopti el. Uită-te în ochii mei.

– Dax, zise ea, respirând greu.

– Spune-mi doar ce dorești....

Amber își coborî ochii spre buzele lui...

– Cu cuvinte, replică el râzând.

– Bine... Sărută-mă...

– Dacă insiști, murmură el amuzat, însă după ce se sărutară cu pasiune câteva minute, simțiră amândoi că nu era de-ajuns.

– Vreau mai mult, șopti el mângâindu-i spatele.

– Cât de mult? replică ea, cu respirația întretăiată.

– Știi foarte bine cât de mult te vreau eu, așa că aștept să-mi spui cât de mult mă vrei tu...

Amber îl cuprinse cu o mână după gât, iar cu cealaltă îi descheie cămașa, îi mângâindu-i pieptul.

Dax gemu adânc și o privi cu ochii încețoșați de dorință.

– Vreau să aud... Spune-mi în cuvinte cât de mult mă vrei.

– Te doresc, șopti ea, dar nu știu ce să fac...

– Data trecută ai știut perfect cum să faci totul, replică el râzând.

El o dorea nu numai cu trupul, ci și cu tot sufletul lui.

Amber se lipi mai tare de el, de parcă ar fi vrut să devină una cu el.

Dax îi cuprinse fața în mâini și puse stăpânire pe buzele ei.

Amber își lăsă degetele să treacă peste spatele lui.

În momentul acela, Dax se opri.

– C-ce e? îl întrebă ea, uimită.

– Vreau să mă asigur că dorești să mergem mai departe. Știu cât de important e pentru tine...

– Cred că e în regulă, spuse ea, privindu-l în ochi.

– Mm, făcu el grăbindu-se s-o sărute. Ești sigură că vrei să continuăm?

– Da, te rog, șopti ea pe un ton atât de timid încât Dax izbucni în râs.

Nu mai râsese niciodată în timp ce se pregătea să facă dragoste cu o femeie, dar îi plăcea acastă schimbare.

– Nu ți-ai pierdut încă autocontolul, murmură el...

– Ești foarte frumos, Dax, spuse ea , privindu-i trupul bine clădit.

– Nu sunt nici pe departe atât de frumos cum ești tu, replică el, începând s-o dezbrace.

Dax se întinse pe covorul din fața șemineului, după care își desfăcu brațele spre ea.

– Te doresc, Dax.

O clipă, Dax se gândi că i-ar fi plăcut mai mult dacă i-ar fi spus că are nevoie de el, nu doar că-l dorește.

Mai târziu, Amber fu cea care se dezmetici prima.

Dax era întins lângă ea, respirând rar, profund.

Amber savură câteva minute plăcerea de a se simți în siguranță alături de trupul lui masiv și cald.

„Nu mă pot amăgi", își spuse ea. „Tot pe mine va trebui să mă bazez și de acum încolo. Oricât de mult mi-ar spune Dax că vrea să fie cu mine și cu Taylor, se vede foarte clar teama în ochii lui, când pomenește de acest fapt".

O frică la fel de mare ca a ei.

„Dar a avut dreptate", reflectă ea. „Nu pot exista planuri pentru dorințele inimii. Ajută-mă Doamne... Mă simt pierdută"

***

A doua zi dimineață, când se trezi, Dax fu foarte uimit constatând că ținea o femeie goală în brațe.

– O să vreau să mă trezesc tot timpul cu tine în brațe, murmură el, lipind-o pe Amber de trupul lui.

Erau acum în patul din dormitorul ei, unde o dusese chiar el la un moment dat, în timpul celei mai senzuale nopți de care avusese parte în viața lui.

Amber scoase un murmur somnoros și-l sărută pe gură.

– Ești foarte sexy, îi spuse el, cu buzele foarte aproape de ale ei, mângâindu-i părul răvășit.

Amber zâmbi ușor, apoi se sărutară din nou.

– Mmm, spuse el... Ai un gust mai bun decât micul dejun pe care-l iau de obicei dimineața, și după care trebuie să știi că sunt înnebunit.

Amber închise ochii și-i oferi buzele.

Dax o sărută scurt pe gură.

– Dax?

– Sunt aici, murmură el.

– Nu visez? murmură ea.

„Ah, ce adorabilă e", se gândi el, coborându-și gura spre sânii ei.

– Nu, nu visezi.

Amber gemu încet.

– Regrete? o întrebă el șoptit.

– Nu, dar nu pot să spun că mă simt confortabil în acest gen de relație.

– Te-ai simțit foarte confortabil în timpul nopții, murmură el. De trei ori...

– Cinci, răspunse ea roșind.

– De ce n-am face-o de încă vreo zece ori? întrebă el râzând, dar Amber îi puse o mână în piept, oprindu-l.

– Eu am nevoie de timp, să meditez.

– Nu. Ai nevoie de timp ca să-ți controlezi din nou emoțiile și să te îndepărtezi din nou de mine. Nu înțeleg cum poți fi așa.

– Și eu nu înțeleg cum reușești să mă citești atât de bine.

– Da, ai dreptate. Te citesc imediat... Poate într-o bună zi vei putea să faci și tu același lucru cu mine.

Amber deschise gura să spună ceva, dar Taylor se auzi chiar atunci strigând de mama focului.

– Ceasul meu deșteptător, spuse Amber râzând. Trebuie s-o schimb pe Taylor și s-o hrănesc, continuă ea dându-se jos din pat. Îmi pare rău, Dax, dar...

– Și mie îmi pare rău. Aș fi dorit să continuăm...

***

Într-una din zilele următoare, Amber se afla la o cafenea de lângă clădirea în care se afla biroul ei.

Sper să am o zi mai bună, își spuse ea, sorbind gânditoare din cafeaua fierbinte și aromată.

În ultima vreme, clienții îi făceau o curte asiduă și o enerva îngrozitor faptul că de teamă să nu-i piardă, trebuia să le explice pe cel mai calm ton că nu obișnuia să amestece afacerile cu plăcerea.

– Ești foarte frumoasă, îi spuse Dax la ureche, apărând ca prin minune lângă ea. Știi că toți bărbații din acest local sunt cu ochii pe tine? continuă el, așezându-se pe scaunul din fața ei.

– Unde e Taylor? replică Amber, îngrijorată.

– La mama. A fost de acord bineînțeles să stea cu ea, ca să putem să ne petrecem astăzi timpul împreună.

– N-ar fi fost mai bine să te duci la serviciu, dacă tot ai lăsat-o pe Taylor cu mama ta?

– Nu, pentru că vreau s-o iau pe Taylor la un picnic și să vii și tu cu noi.

– Vrei să duci un copil atât de mic la picnic? replică Amber râzând. O să mănânce toate insectele din iarbă și...

– De fapt, vreau să merg doar cu tine la picnic, dar nu știam cum să-ți spun...

– Eu trebuie să mă întorc la lucru, spuse ea și se ridică.

– Amber, așteaptă.

Amber însă grăbi pasul.

Dax o ajunse curând, dar nu vorbiră, iar când intră în biroul ei, Amber vru să închidă repede ușa, însă el o blocă imediat cu piciorul.

Amber trecu atunci la masa ei de lucru și se așeză pe scaun.

– Ți-am permis să intri aici doar pentru că secretara mea se uita la noi, spuse ea, dându-și jos jacheta și punând-o pe marginea scaunului.

Amber se îmbrăcase în acea zi cu o jachetă roșie, la care asortase o cămașă albă din mătase foarte strânsă pe corp, din cauza kilogramelor în plus pe care le avea acum.

Văzându-i pieptul bogat, Dax îl fixă vrăjit.

O sărutase pe tot corpul de atâtea ori și știa cum arată fiecare centimetru al trupului ei, dar frumusețea ei îl uimea de fiecare dată.

Observându-i privirile, Amber își încrucișă mâinile peste piept.

– Iartă-mă că te privesc așa, dar ești extraordinar de frumoasă, spuse el.

Dax se apropie apoi de ea și începu să-i mângâie cu delicatețe

părul:

– N-ar fi trebuit să vin acum aici, știu..

– Îmi pare rău...

– De ce? Pentru că mă atragi așa de mult, sau pentru că eu te atrag așa de mult?...

– Îmi pare rău că ești supărat pe mine, pentru că nu sunt de acord cu modul tău de a privi relația noastră.

– Ești sigură că știi cum privesc eu relația noastră?

– Da. Vrei doar o aventură.

– De ce nu accepți să te căsătorești cu mine? Atunci, vei ști foarte clar ce vreau.

Amber îl privi, surprinsă.

După ce refuzase prima oară cererea lui în căsătorie, fusese convinsă că nu va mai aborda niciodată acest subiect.

Dar probabil nu-i ajungea să fie tată cu jumătate de normă.

La rândul lui, Dax se gândi că era tot mai sigur de sentimentele pe care le avea pentru Amber. O dorea pentru totdeauna.

Și ea îl dorea la fel, doar că nu voia deocamdată să recunoască acest lucru. Va trebui s-o determine să fie sinceră cu el.

– Ai spus că...? Ai spus...? îl întrebă ea, fără însă să-și poată duce fraza la bun sfârșit...

– Da. Te-am cerut de nevastă pentru a doua oară. Dar trebuie să-ți spun că privirea pe care mi-ai aruncat-o nu e cea la care m-aș fi așteptat.

– Ți-am mai spus... Suntem prea diferiți... N-am face bine dacă ne-am căsători, replică ea, îmblânzindu-și expresia.

– Răspunde-mi cu da sau nu, Amber. Un da o să mă facă să-ți îndeplinesc cele mai fantastice vise... Un nu, o să mă facă să-ți frngă inima.

– Ah, ai devenit imposibil.

– Da, am stabilit deja că sunt un om temperamental, sălbatic și sensibil. Nu pot să-mi controlez stările emoționale. Și chiar dacă aparent sunt imposibil, doresc să mă căsătoresc cu tine. Vreau să fim o familie, așa că răspunde-mi mai repede la întrebare.

Amber nu răspunse.

– E greu să-mi răspunzi? continuă el, cu un surâs în colțul gurii.

– N-am avut o relație convențională...Trebuie să-mi dai timp să mă gândesc, răspunse ea, pe un ton prin care-i cerea să fie rezonabil.

Dar Dax numai să fie rezonabil n-avea chef acum.

– E drept că ne-am întâlnit în circumstanțe extraordinare, replică el, dar am făcut lucruri pe care alții nu le-ar fi făcut în situația noastră. Nimic nu s-ar fi întâmplat din tot ceea ce am trăit împreună dacă n-ar fi fost acel cutremur și nimic n-a mai fost la fel ca înainte, pentru mine, după ce te-am întâlnit. N-am regretat niciodată cele întâmplate între noi, Amber, adăugă el apropiindu-se de ea și mângâindu-i obrajii. Tu și cu Taylor sunteți toată viața mea.

Amber își căută batista în buzunarul jachetei, apoi, după ce-și șterse ochii, se întoarse spre el și-i spuse, cu un nod în gât:

– Mă sperii, Dax.

– Te-ai gândit vreodată că și tu mă sperii pe mine?

– De fapt, n-am folosit cuvântul potrivit... Nu mă sperii... Mă

îngrozești.

Dax trecu în spatele ei și o cuprinse cu mâinile după umeri.

Amber începu să tremure.

– De ce te îngrozesc?

– Propunerea ta mă îngrozește de fapt, răspunse ea răsucind cu două degete unul din nasturii cămășii.

Ținând-o atât de strâns, Dax îi simțea atât bătăile inimii, cât și mirosul fin al pielii și al părului, fapt care-l făcu s-o sărute pe gât.

Apoi, dându-și seama că tremură, realiză că dorește din toată inima s-o protejeze.

– Amber, spuse el, coborându-și mâinile spre sânii ei.

– Te rog, replică ea, încercând să-l îndepărteze. Ți-am mai spus că nu-mi pot aduna gândurile când stai aproape de mine. Îmi pierd controlul. Dacă te voi lăsa să mă săruți, cine știe ce se va întâmpla pe urmă...

– Ce s-ar putea întâmpla? o întrebă el râzând, pentru că declarația ei îi făcuse mare plăcere.

– Știi foarte bine ce...

– Vreau să mi-o spui.

Amber își dădu ochii peste cap.

– Știi că nu pot să mă concentrez când mă îmbrățișezi. Nici măcar nu mai pot să respir, atunci.

– Poate te concentrezi prea mult să nu-ți pierzi controlul, de aceea nu mai poți să respiri.

– Ei, da... Un obicei vechi. Acum te rog să mă eliberezi. Am nevoie de aer...

– Ca să te gândești la propunerea mea?

– Da.

Dax se retrase pe colțul mesei și Amber inspiră adânc, ca și cum i s-ar fi luat o piatră de pe inimă.

În momentul următor, Nancy, secretara, intră în birou și puse un teanc de hârtii în fața lui Amber.

– Trebuie să le semnați, spuse zâmbind tânăra, după care ieși din încăpere.

Deși reuși să-i zâmbească secretarei la rândul ei, după ce aceasta se retrase, pe chipul lui Amber trecu o umbră de disperare, care fu imediat observată de Dax.

– Lasă totul aici și hai să plecăm, spuse el, atingând-o pe braț.

După câteva minute, Nancy își vârî capul pe ușă.

– Domnul și doamna Garrison doresc să vadă din nou proprietatea de care s-au arătat interesați.

– Grozav, răspunse Amber surâzând.

– Astăzi...

– Dar au văzut-o de cinci ori, săptămâna asta.

– Știu, dar vor s-o vadă iarăși astăzi și vor să mergeți cu ei acolo.

Amber inspiră adânc, așa că Dax realiză încă o dată cât era de obosită.

Știa foarte bine cât de mult muncea și mai știa cât de greu era să-i facă față lui Taylor.

– Atunci, spune-le că ne vom întâlni la...

– Spune-le că pot vedea afurisita aia de proprietate și singuri! o întrerupse Dax, uitându-se încruntatla Nancy.

Amber și Nancy îl priviră uimite.

– Domnișoara Riggs își ia liber astăzi, continuă el fulgerând-o pe secretară cu o privire tăioasă ca oțelul. Se va întoarce la serviciu mâine dimineață.

– Mă voi întoarce astăzi, spuse Amber, zâmbind spre tânăra ei subalternă. Am nevoie doar să ies puțin la aer.

– Vei ieși la aer, răspunse Dax cu cel mai fermecător surâs al lui, dar nu te vei întoarce astăzi aici.

Apoi o prinse de mână cu putere și o ridică de pe scaun.

Amber încercă să se opună, dar el o împinse spre ușă.

– Dax, vrei să încetezi cu atitudinea asta? spuse ea când ajunseră în hol. Am foarte mult de lucru astăzi, așa că va trebui să mă întorc la birou.

– Ba nu te vei întoarce! Și nu uita că aștept să-mi răspunzi la întrebarea pe care ți-am pus-o.

– Știu, dar...

– Ai nevoie de aer, iar eu am nevoie ca de aer să-mi răspunzi la întrebare.

Amber nu mai spuse nimic, până când ieșiră din clădire.

Era o zi californiană superbă, cu un cer senin și luminos, iar razele soarelui străluceau cu blândețe.

Dax se uită mulțumit spre cer, sperând ca femeia de lângă el să aibă puterea să se bucure la rândul ei de această zi minunată.

Amber însă se întoarse și porni în direcția opusă, cu pași repezi și nervoși.

– Vin cu tine, îi spuse Dax, urmând-o.

– Cum dorești. Oricum nu ții cont niciodată de ceea ce vreau eu.

Dax începu să meargă alături de ea, cu mâinile vârâte adânc în buzunare, privindu-i cu admirație părul alintat de vânt.

Trei blocuri mai încolo, ajunseră într-un parc.

Un loc perfect pentru a-i cere unei femei, pentru a treia oară, să devină soția ta, se gândi Dax privind cu admirație în jur.

Copacii îi ascundeau de privirile indiscrete ale trecătorilor de pe stradă, ciripitul păsărelelor acopereau zgomotul traficului.

Erau singuri , înconjurați de o frumusețe paradiziacă.

– Ei, bine, rupse el tăcerea peste un timp.

– Ei, bine...? întrebă Amber, privindu-l nedumerită, iar Dax se întrebă dacă era într-adevăr posibil să fie atât de ireversibil îndrăgostit, așa cum credea.

Apoi observă ochii ei roșii de plâns și genele încărcate de lacrimi.

„La naiba!" își spuse el, încruntându-se ușor.

– M-am gândit la ce mi-ai spus, începu Amber cu o voce răgușită.

– Adică, la cum ar fi să-ți petreci tot restul vieții cu mine? replică el cu un surâs. De aceea plângi?

Amber întoarse capul într-o parte și spuse:

– E foarte dificil să fii crescut doar de un singur părinte. Să ai doar câțiva prieteni din această cauză și să nu beneficiezi de suportul unei familii. Avându-te în viața mea, luându-ți și tu diverse responsabilități pentru creșterea lui Taylor, e un adevărat dar...

– Atunci?

– Nu pot, totuși, accepta propunera ta, răspunse Amber,

privindu-l în ochi.

– De ce?... Dacă îmi permiți să te întreb...

– Pentru că nu cred că suntem potriviți.

– Eu, dimpotrivă, cred că suntem foarte potriviți. Și știi și tu foarte bine acest lucru, Amber. Deci, te rog să nu te mai ascunzi de mine și să-mi spui adevărul... De ce nu vrei să te căsătorești cu mine?

– Adevărul e că nu sunt făcută pentru căsătorie. Și tu iubești prea mult femeile pentru a-mi fi fidel doar pentru că avem un copil împreună.

– Atunci, trebuie să te anunț că am încetat să mă mai văd sau să mă mai gândesc la vreo femeie, din momentul în care ai intrat în viața mea.

– Și când ai considerat că am intrat în viața ta?

– De când am făcut dragoste cu tine, răspunse el, surâzând.

– Nu putem să ne căsătorim doar pentru că s-a întâmplat să facem... sex.

– Dragoste, o corectă el. Avem o fetiță, Amber și dacă ne vom căsători nu vom mai fi nevoiți s-o împărțim. Va fi tot timpul cu amândoi... Și căsătoria va rezolva și o altă problemă foarte importantă.

– Care?

– Te doresc lângă mine, Amber... Te doresc în fiecare clipă, tot mai mult. Abia aștept să facem dragoste din nou...

– Dar abia am făcut și nu doar o singură dată, răspunse ea, plecând ochii.

– Amber, eu nu mă satur de tine niciodată... N-am mai spus asta niciunei femei, până acum. Dar nu vreau doar atât... Vreau să fim împreună, să vorbim, să ne îmbrățișăm, să ne facem planuri împreună...

– N-am fi fericiți împreună dacă ne-am căsători, Dax.

– De ce opui atâta rezistență, Amber?

– Pentru că... Pentru că... Dax, căsătoria nu mi-e de-ajuns! Îmi pare rău, dar pentru mine e mai importantă iubirea. Știu că poate să pară absurd, dar vreau să fiu iubită! Vreau dragoste, Dax...

– Dragoste...

– Da, dragoste.

– Păi nu-i nicio problemă, pentru că eu sunt îndrăgostit nebunește de tine.

– Cum? întrebă ea, privindu-l de parcă tocmai i-ar fi spus că este extraterestru. Am auzit bine?...

– Da, ai auzit bine, replică el punând mâinile pe umerii ei și privind-o în ochi.

– N-am mai auzit niciodată înainte astfel de cuvinte, îi răspunse ea ca hipnotizată. Vrei să repeți ce-ai spus?

– Te iubesc, replică el, apăsând cuvintele.

– Nu e adevărat!

– De ce? Ai tot ce trebuie, pentru a putea fi iubită.

– Oh, spuse Amber, ducându-și mâinile la piept și simțind că-și pierde respirația. Mi se face rău... Mi-am pierdut răsuflarea!

– Foarte bine. Și eu, pentru că n-am mai spus asta în viața mea niciunei femei, Amber.

– Greșești, spuse ea tremurând. Sunt sigură că greșești... Nu e posibil să fii îndrăgostit de mine.

– Nu greșesc...

– Păi... Eu n-am lăsat niciodată pe nimeni să-mi pătrundă în suflet și...

– Amber... Eu te-am iubit din prima zi...

– Dar eu nu știu cum să răspund iubirii tale și...

– Vei învăța.

Amber clătină din cap.

– Vei învăța împreună cu mine, Amber.

– Nu. Nu sunt pregătită pentru așa ceva. Am nevoie de timp...

– De cât timp?

– Nu știu...

Pentru că Amber continua să tremure, Dax o lipi de trupul lui și începu să-i mângâie ușor părul.

– Îmi pare rău, șopti ea la pieptul lui, trecându-și brațele după gâtul lui.

– Nu face nimic... Am timp să aștept, murmură el, pentru că modul în care Amber îl strângea în beațe îi dădea speranță pentru viitorul lor împreună.

Capitolul 8

În noaptea aceea, Dax rămase cu ochii deschiși, privind în tavan până târziu.

Spre dimineață, când pleoapele începeau să-i cadă, sună telefonul.

Știu cine e, înainte de a ridica receptorul.

– Alo?...

– Ai vorbit serios? se auzi vocea nesigură și profund nefericită a lui Amber.

– Foarte serios. E adevărat. Și așa va fi mereu.

– O altă promisiune?

– Da, o altă promisiune.

Urmă o pauză lungă la capătul celălalt al firului și Dax fu sigur că Amber reflectează la cele spuse de el.

– Te-am șocat din nou, Amber? continuă el cu blândețe.

– Nu. Trebuie să închid.

– Bine. Noapte bună, Amber, șopti el.

A doua zi, Dax o găsi din nou la localul de lângă clădirea biroului ei, luându-și prânzul frugal, format din iaurt și căpșuni.

– Îmi permiți să te privesc mâncând? o întrebă el, așezându-se pe scaunul din fața ei.

Amber încetă să mănânce, dar nu-i răspunse.

– Observ că te-ai îmbrăcat foarte sobru astăzi, comentă el analizându-i costumul cu jacheta închisă până la gât.

– Da, am avut o presimțire că te voi întâlni astăzi.

– Da? răspunse el bucuros, însă cu ochii minții o văzu goală, sub duș, gândindu-se la el.

– Da, așa că mi-am pus armura.

– De ce?

Amber învârti încet lingurița în iaurt.

– Uneori, mă privești într-un mod care mă sperie.

Dax o privi cu ochi pofticioși.

– Da, asta e una din privirile despre care vorbeam.

– Și... te simți speriată?

– Puțin.

– Să știi că privirile mele nu depind de hainele pe care le îmbraci, pentru că eu te dezbrac întotdeauna cu ochii minții. Așa că nu-ți servesc la nimic armurile...

Amber roși, iar Dax zâmbi larg.

– Am mult de lucru astăzi, trebuie să plec, spuse ea, vrând să se ridice.

– Trebuie să crezi mai mult în tine, Amber, replică el,

punându-i o mână pe braț. Și să crezi mai mult și în mine.

– Încerc, Dax, răspunse ea, ridicându-se în picioare.

Dax se ridică și el.

– Știu că până acum te-ai putut bizui doar pe tine însăți. Acum însă, mă ai și pe mine. Gândește-te la asta.

Amber se întoarse la biroul ei, unde o aștepta un munte de hârtii la semnat.

Dar nici nu se așeză bine la masa de lucru, că simți că totul se învârte cu ea.

Până să realizeze însă ce se întâmplase, totul trecu...

Da, cutremur, își spuse ea. Unul foarte scurt, din fericire. Au fost multe, în ultimul timp.

Își amintea de fiecare în parte, pentru că îi aduceau în suflet o panică de nedescris, pe care nu putea să și-o stăpânească.

O reacție normală, pentru cine trecuse prin ce trăise ea, se gândi, prinzându-se de marginea mesei, gata să treacă dedesubt, dacă era cazul.

– E în regulă acum, murmură ea pentru a-și face curaj. Doar o replică. După un cutremur mare, asemenea replici pot fi numeroase.

Totuși, panica o făcu să rămână încordată un timp, privind în gol și așteptând să vadă ce se va întâmpla în continuare.

Palmele i se umeziseră de spaimă, iar inima îi bătea neregulat.

Așa o găsi Dax, când intră mai târziu în biroul ei.

– Am venit după ce am simțit cea de-a doua replică, spuse el cercetând-o atent. Ești bine? o întrebă el apropiindu-se de ea și

îmbrățișând-o.

– Bineînțeles, replică ea, străduindu-se să-și recapete calmul, dar lipindu-se fericită de trupul lui masiv. Sunt bine.

– Amber, șopti el sărutându-i părul. Cu mine nu trebuie să faci pe puternica... N-ai de ce să ascunzi că ți-a fost teamă. Și mie mi-a fost.

– A fost doar o replică, răspunse ea retrăgându-se din brațele lui. Una puternică, dar o replică.

– Da...

– Taylor! exclamă ea, alarmată. Trebuie să dau un telefon să văd ce e cu ea...

– Da, vom suna imediat ce îmi voi aminti numărul de telefon al mamei mele, surâse el, îmbrățișând-o. Vom merge împreună, astăzi, s-o luăm pe Taylor acasă, dar acum strânge-mă puțin în brațe. Numai puțin.

„Vom merge împreună s-o luăm acasă", repetă ea în gând cuvintele lui...

Împreună...

Deși nu știa nici ea de ce, aceste cuvinte o impresionaseră mai mult decât orice altă declarație.

Îl privi cu căldură și-i spuse, zâmbind:

– Nu te teme. Avem aici o masă foarte mare.

Dax izbucni în râs și cum tonul ei avusese o căldură pe care nu i-o mai simțise până atunci, o strânse cu putere la piept.

– Tremurăm amândoi ca niște frunze-n vânt, comentă el. Urăsc cutremurele.

– Atunci, cine trebuie să aibă grijă de cine?

– Nu știu, spuse el surâzând. Dar știu sigur că vreau să nu pleci de lângă mine.

– Nu plec, răspunse ea, strângându-l cu putere de mijloc.

La început, îmbrățișarea lor nu avu nimic erotic, dar după un timp, Dax începu să-i descheie încet nasturii sacoului și să-i mângâie sânii, prin mătasea fină a bluzei.

Amber își ridică ochii spre el și-l privi atât de intens, încât Dax nu mai rezistă și își apropie buzele de ale ei.

Simțind că-l dorește cu toată ființa ei, Amber îi răspunse imediat, sărutându-l cu fervoare.

Dax închise ochii și gemu adânc.

– Amber, șopti el cu o voce senzuală care o făcu pe Amber să-l dorească și mai mult.

Începură să se sărute și să se îmbrățișeze cu atâta foc, încât în scurt timp ajunseră pe podea, sub masa ei de lucru, unde continuară să se mângâie și să se sărute nebunește.

Peste câteva minute, ușa biroului se deschise brusc și Nancy spuse, șocată:

– Oh, vă rog să mă iertați...

Amber suspină lung, după care își reluă poziția pe scaun și începu să-și aranjeze ținuta.

– Ah, făcu Dax, apariția secretarei tale te-a șocat mai mult decât cutremurul.

– Da, pentru că am depus eforturi foarte mari ca toată lumea de aici să mă respecte și acum, în mai puțin de o secundă, am dărâmat

totul. Imaginea mea nu va mai fi niciodată cea de dinainte.

– Exagerezi, Amber, răspunse el ieșind de sub masă și cuprinzându-i umerii.

– Ție ți-e ușor să vorbești... Ești bărbat... Nu ești judecat după aparențe sau după... persoana cu care te culci...

– Nici tu nu ești judecată astfel, Amber.

– În compania asta, nu e ca în a ta... Aici, e o competiție extraordinară. O singură bârfă te poate distruge complet.

– Înțeleg... Și faptul că ai fost găsită în brațele mele va umple compania de bârfe pe seama noastră. Mă simt flatat, răspunse el cu răceală.

– N-am vrut să te insult, Dax.

– Știu, răspunse el pe același ton. Asta e partea cea mai gravă. Că ai spus aceste lucruri cu toată sinceritatea...

***

În seara aceea, când o aduse pe Taylor, Dax refuză să intre înăuntru și chiar să stea de vorbă cu Amber. O îmbrățișă doar pe fetiță, cu ochii închiși, de parcă ar fi vrut să-și ia la revedere de la ea pentru totdeauna.

– Te iubesc, micuțo, spuse el apoi, sărutându-i obrajii pufoși.

Ca și cum ar fi înțeles cuvintele lui, copila gânguri vesel, punându-și mânuțele pe pieptul lui.

Emoționată de această manifestare plină de duioșie, Amber îi zâmbi lung lui Dax și-i spuse cu cea mai dulce voce:

– Nu vrei să intri?...

Dax clătină din cap, deși abia se abținea să n-o atingă și să n-o sărute.

Amber simți că i se strânge inima de durere.

Știa că urma să participe la o acțiune de stingere a unui mare incendiu care cuprinsese un întreg bloc din centrul orașului. Auzise la știri despre asta și nu se îndoia că va trebui să participe și el la stingerea focului.

Dar mai știa de asemenea că atitudinea lui rezervată nu era legată de acest fapt, ci de ultima discuție pe care o avuseseră.

– Ai grijă, spuse ea, privindu-l în ochi. Te rog...

– Am grijă întotdeauna, spuse el cu aceeași răceală, chiar dacă făcu un pas mic spre ea, dornic s-o îmbrățișeze...

Se abținu însă și se grăbi să coboare scările.

– Dax! exclamă ea, îngrijorată.

Se întoarse încet spre ea, dar Amber nu știu ce să-i spună și cum să-l facă să înțeleagă ce se petrece în sufletul ei.

Ce să-i spun, când știu foarte bine că nu mă poate înțelege, se gândi ea, uitându-se în ochii lui cu nespusă tristețe.

– Nimic, șopti Amber plecând ochii și strângând-o pe Taylor la piept.

Dax le mai privi câteva clipe pe amândouă, ca și cum ar fi vrut să-și întipărească în minte imaginea lor, apoi își văzu de drum.

Amber făcu tot posibilul să-și țină mintea ocupată tot restul serii.

Astfel, îi făcu baie lui Taylor, îi dădu să mănânce, apoi se așeză cu ea într-un fotoliu din sufragerie și începu să-i citească, deși fetița se arătă mult mai interesată să rupă paginile cărții, decât să asculte povestea.

După un timp, o așeză în pătuțul ei și făcu ordine prin casă.

Gândul îi zbura însă tot timpul la Dax.

Cum nu mai știu ce să facă, peste o oră deschise televizorul, dar ceea ce văzu o îngrozi.

Pompierii din oraș nu reușiseră să facă față situației, așa că focul se întinsese foarte mult, înspăimântând tot orașul....

Se așteptau acum ajutoare de la orașele vecine.

Amber simți că i se înmoaie genunchii de spaimă, deoarece știa foarte bine că Dax nu stătea niciodată pe margine, să dea ordine, ci se implica întotdeauna cu toată ființa lui în salvarea vieților omenești aflate în pericol.

Amber privi în continuare imaginile de pe micul ecran, stând ghemuită în fotoliu și rozându-și agitată unghiile, cum nu mai făcuse de pe vremea copilăriei.

Când acoperișul clădirii aflate în imaginile de la televizor se prăbuși, Amber sări disperată în picioare.

Apoi comentatorul transmisiei anunță că trei pompieri erau declarați dispăruți.

Amber așteptă cu sufletul al gură, pentru a vedea dacă se vor da și alte informații.

Nimeni nu mai pomeni însă nimic despre acest fapt, nici măcar câteva ore mai târziu, când focul fu în sfârșit învins.

Amber rămase mult timp cu ochii în gol, neștiind ce să facă, fiind trezită din această stare de telefonul care începu să sune în hol.

– Iubito, sunt Emily McCall, se auzi la celălalt capăt al firului.

– Oh, mulțumesc Cerului că m-ați sunat! exclamă Amber. Credeți că ați putea avea grijă de Taylor? Vreau să mă duc în oraș, să văd ce se întâmplă...

– Oh, Amber, ascultă-mă...

– Trebuie să mă duc acolo! Trebuie să știu! continuă Amber, izbucnind într-un plâns plin de durere și de disperare.

– Știu că ești îngrijorată, de aceea te-am și sunat. Dax e bine, draga mea. N-a fost rănit.

– Sunteți sigură? întrebă Amber oprindu-se din plâns, dar încă neputând să respire normal.

– Da. Thomas a fost acolo și s-a interesat. M-a sunat acum câteva minute.

Dax e bine, își spuse ea, căzând pe scaunul de lângă telefon și inspirând adânc.

– M-am temut pentru viața lui, continuă Emily, cu vocea înecată de plâns. Și acum, văd că și tu te-ai temut pentru el, iubito.

– Da. El... El... Eu... A fost îngrozitor să nu știu ce e cu Dax... Taylor are nevoie de tatăl ei...

– Bineînțeles că fetița are nevoie de tatăl ei... Dar mama... micuței...nu?...

– Ah, și eu am nevoie de el, replică Amber, apăsând cuvintele... Am atâta nevoie de el, repetă apoi, realizând că rostește adevărul-adevărat...

– Dax e viața mea, răspunse Emily, cu simplitate. Și fiica voastră la fel. Sunt foarte fericită să vă am în viața mea.

Vinovăția pe care o simți în sufletul ei, fu un sentiment foarte nou pentru Amber.

Gândul că o furase pe Tylor de la Dax și de la familia lui în aceste trei luni, o chinuia teribil.

„Cum am putut să fac așa ceva?" se întrebă ea, mușcându-și buzele.

Acum, faptul că dorise să fie singură, nu mai avea niciun sens.

– Vrei s-o aduci la mine pe micuța ta dulce?... Apoi, vei decide în legătură cu ce dorești să faci.

– Nu înțeleg la ce vă referiți...

– Nu pot să-ți spun mai multe acum, replică Emily cu o voce mai scăzută, ca și cum ar fi vorbit de un mare secret...

– Ah, vă rog, spuneți-mi.

– Mă rog... Știi că nu-mi place să mă amestec în viața personală a copiilor mei... Nu vreau să fiu cicălitoare.

Dacă n-ar fi fost în stare de șoc, Amber ar fi râs, probabil, pentru că Emily își cicălea tot timpul familia, deși cutoată dragostea.

– Dar cum insiști să-ți spun... Atunci... Ei, bine, mă gândeam că poate tu și cu Dax vă veți căsători...

„Oh, Dumnezeule, asta era!" se gândi Amber.

– Doamnă McCall...

– Ah, nu-mi spune așa... Vreau să-mi spui Emily...

– Bine, Emily...

– Sau poți să-mi spui „mamă", cum îmi spun copiii mei.

Amber se emoționă atât de tare, încât o podidiră din nou lacrimile.

– Îmi pare rău, spuse ea, după ce reuși să-și dreagă vocea, dar nu cred că vom auzi prea repede dangătul clopotelor pentru nunta mea cu Dax...

– Fiul meu nu te-a cerut în căsătorie? întrebă Emily, uimită și dezamăgită. Ah, nici nu mi-a trecut prin minte așa ceva.

– Ah, nu e vina lui că nu ne-am căsătorit, îngăimă Amber, neștiind cum să explice situația...

– Nu-l vrei, fetițo?...

– E foarte complicat să vă explic și acum sunt foarte stresată.

– Da, înțeleg... Ah, unde mi-a fost capul?... Te-am presat să vorbim de toate astea, acum când am trecut cu toții printr-o spaimă așa grozavă... Poate... nici nu-ți place să stai de vorbă cu mine, și eu...

– Ah, nu e asta... Îmi place foarte mult de tine, Emily, o asigură Amber. Numai că...

– Nu poți să te gândești la mine ca făcând parte din familia ta?... Asta e? întrebă Emily pe un ton din care se vedea foarte clar că se simțea umilită. Înțeleg, adăugă ea, cu tristețe.

– Emily, știi că nu e adevărat!

– Bine. De fapt, nu-mi datorezi nicio explicație.

– Ah, Emily... Ești foarte amuzantă.

– Da?

– Da, și mai cred că modul cum îți iubești familia e absolut minunat.

– Așa sunt toate mamele.

– Nu, nu sunt toate mamele așa, răspunse Amber, suspinând.

– Vrei să spui că a ta n-a fost așa?...

Amber ezită un moment să răspundă, dar simți brusc nevoia să se confeseze.

– Nu, a mea n-a fost așa. Mi-ar fi plăcut, să am o mamă ca tine.

– Oh, iubito, mă faci să plâng...

– Nu, să nu plângi, spuse Amber ștergându-și lacrimile care apăruseră din nou și în ochii ei. Dacă vei plânge acum, după toate emoțiile pe care le-am trăit în seara asta, cred că voi plânge fără oprire câteva zile.

– Să știi, iubito, că Dax va fi un soț foarte bun... Va avea mare grijă de tine. E foarte inimos.

„Da, Dax e un om minunat, într-adevăr", își spuse Amber. Poate să fie un tată și un soț extraordinar.

– Acum te las, draga mea... Sunt convinsă că ai multe pe cap, nu e cazul să te mai încarc și eu cu alte probleme, vorbind despre ce mi-aș dori eu... Să mi-o aduci pe Taylor. Pe urmă, vei putea merge să-l cauți pe Dax.

Dar Amber ajunse la concluzia că era mai bine să meargă împreună cu Taylor în căutarea lui Dax.

Sunt sigură că va fi foarte fericit s-o vadă, după tot ce a trăit în seara asta, se gândi ea.

În plus, dacă nu-l va găsi pe Dax, nu se va simți atât de singură, având-o pe Taylor în brațe...

Cu ceva timp în urmă, Dax îi dăduse o cheie a casei lui, pentru

a nu-l aștepta afară, în cazul că stabileau să se întâlnească acolo și el întârzia.

Amber acceptase cu greu cheia, gândindu-se că nu va avea niciodată nevoie s-o folosească, dar acum îi prindea foarte bine.

Astfel, se duse cu Taylor să-l aștepte acolo și în mai puțin de cinci minute de la intrarea lor, Dax sosi și el, deschizând încet ușa, cu umerii căzuți și cu fața răvășită.

Amber îl întâmpină cu fetița în brațe.

La început, Dax fu foarte uimit, dar pe fața lui apăru imediat o expresie de mare fericire, care avu darul să încălzească imediat inima lui Amber.

Capitolul 9

– Hei! exclamă el, privind când spre una, când spre cealaltă.

Fața lui marcată de oboseală fu greu de descifrat, astfel că Amber începu să se teamă că-l deranja prezența lor.

Regretă oare că mi-a dat cheia? se întrebă ea, privindu-l cu sprâncenele ridicate.

– Sper că nu te superi că am venit aici, murmură Amber.

Dax nu răspunse, dar scoase un oftat adânc și întoarse capul.

Apoi, cu un gest obosit, își scoase pantofii.

– Am folosit cheia pe care mi-ai dat-o, continuă timid Amber.

Dax își aruncă jacheta pe un scaun și se încruntă.

– Am adus-o și pe Taylor, spuse ea, simțindu-se din ce în ce mai prost și neștiind ce să mai spună... Mama ta m-a suant și s-a oferit să aibă grijă de ea, dar m-am gândit că o să-ți facă plăcere s-o vezi...

Dax tăcu în continuare, rotindu-și capul într-o parte și-n alta.

– Dacă ești prea obosit, plecăm...

– Nu sunt niciodată prea obosit pentru Taylor, spuse el în sfârșit, trăgându-și puloverul peste cap și făcând astfel ca vorbele lui să pară înăbușite. Și nici pentru tine, adăugă el, aruncându-și puloverul la întâmplare... Dacă vrei să știi.

– Totuși, dacă te deranjăm, îi dau doar supa și plecăm...

– N-ați venit de mult timp, nu?

– Nu. Am... văzut totul la televizor...

Dax nu făcu niciun comentariu.

– M-am speriat îngrozitor, adăugă Amber, cu respirația întretăiată, pentru că atitudinea lui o făcea să simtă că e foarte aproape de un leșin.

Dax continua să tacă.

– Când am văzut acoperișul clădirii prăbușindu-se, am crezut că voi muri de groază, spuse Amber din nou.

Dax făcu o grimasă, ca și cum faptul că-i amintise acel moment îi umpluse ființa de suferință.

– Oh, Dax! exclamă ea, impresionată, dar el nici măcar n-o privi.

Amber tăcu la rândul ei și peste câteva minute îl întrebă, pe un ton total diferit:

– Te superi dacă plecăm acum?...

– Mai bine mi-ai spune adevăratul motiv pentru care te afli aici.

– Așa... am simțit...

Dax veni foarte aproape de ea și o privi lung în ochi:

– Din câte știu, rareori faci ceea ce simți.

– Da, așa e, dar...

Dax puse o mână peste mâinile ei, care o strângeau cu putere

pe Taylor. Apoi, surprins, îi cercetă degetele cu cea mai mare atenție...

– Ți-ai ros unghiile? întrebă el, îngustând ochii. Parcă nu aveai obiceiul ăsta?

– Am scăpat de el cu foarte mulți ani în urmă, dar în seara asta mi-a revenit...

– Dar ce s-a întâmplat?... Ce te-a stresat așa încât nu te-ai mai putut stăpâni?...

– Păi am trecut prin toate chinurile iadului, când am văzut incendiul la televizor și m-am gândit că ești acolo.

– Așa e munca mea, Amber.

– Știu, dar... m-am gândit la ce putea fi mai rău.

– La ce te-ai gândit, mai exact?...

– M-am îngrijorat, asta-i tot... N-am vrut, dar nu m-am putut stăpâni.

Dax scoase un oftat adânc și parcă toată tensiunea din trupul lui dispăru ca prin minune.

Totuși, imediat, fu cuprins de un alt tip de tensiune, decât cel care-l măcinase până atunci.

– Da, spuse el și ochii îi sclipiră într-un mod ciudat... Asta e ceea ce am dorit să aud de la tine.

– Atunci, probabil o să-ți facă plăcere să auzi că am crezut că voi muri, la gândul că ți se va întâmpla ceva rău.

– Da, răspunse el, cuprinzându-i fața în mâini și trecându-și degetele mari peste buzele ei. Îmi face mare plăcere să știu toate astea.

– Da? întrebă ea, privindu-l cu atenție. Ești mândru de tine că s-a întâmplat așa?

– Mă bucur din inimă, răspunse el. Și locul mândriei nu e în inimă. Eu mă îngrijorez tot timpul pentru tine și e extraordinar să știu că și tu poți să-ți faci griji pentru mine.

– Și eu mi-am făcut tot timpul griji pentru tine, Dax...

Ochii lui se umeziră, apoi, punându-i capul pe pieptul lui, spuse încet:

– Au murit douăzeci și două de persoane în seara asta... Printre care și șase copii... Una dintre fetițe avea vârsta lui Taylor...

– Îmi pare atât de rău, replică ea, strângându-l cu un braț după gât, apoi își lipi obrazul de cel al fetiței lor. Dar nu trebuie să te învinovățești pentru această tragedie, continuă ea cu blândețe. Ai făcut tot ce ai putut să salvezi pe toată lumea... Ți-ai riscat propria viață pentru asta...

Dax scoase încă un oftat de durere, apoi se îndepărtă ușor de ea.

Amber nu știa ce-ar mai putea să spună sau să facă, pentru a-l liniști.

Dintr-odată, Taylor, care adormise între timp în brațele lui Amber, se trezi și începu să plângă.

– Dă-mi-o mie, spuse Dax, zâmbind. Am nevoie de ea...

Amber îi trecu cu grijă fetița, iar Dax trecu în sufragerie și se așeză cu ea pe canapeaua din piele, legănând-o ușor.

Fetița își vârî un degețel în guriță și adormi la loc.

Dax îi făcu semn lui Amber să se așeze lângă ei, apoi începu s-o mângâie cu o mână pe spate.

După ce stătură în tăcere, câteva minute, Dax murmură ceva la urechea fetiței, o puse pe canapea și ieși încet din încăpere.

– Dax? spuse Amber urmându-l în dormitor.

Acesta însă nu răspunse, dar în semiîntunericul din cameră, Amber observă că-și scoate cămașa și o aruncă pe podea.

– Dax?

– Sunt bine, murmură el. Nu trebuie să stai lângă mine.

– Vrei să te las singur?

– Nu, răspunse el râzând ușor, dar știu că te sperie apropierea de mine și în seara asta sunt prea obosit ca să te mai pot implora.

– Nu-mi pot stăpâni temerile, spuse ea încet. Fac parte din mine, dar n-am mai simțit pentru nimeni ceea ce simt pentru tine...

După ce spuse acestea, Amber inspiră adânc.

Nu-i fusese deloc ușor să facă această mărturisire.

– Înțeleg că ai fost nevoită să-ți domini emoțiile pentru a putea supraviețui, Amber, dar eu nu pot să fac la fel.

– Știu, șopti ea.

– Nu vreau să te rănesc și n-o voi face niciodată, ți-am mai spus. Dar nu pot să-mi controlez emoțiile, așa cum faci tu. Nu mă mai pot schimba, deși aș vrea... Am încercat, dar n-am putut să mă schimb nici măcar pentru tine.

Amber îi privi trupul întins pe pat, luminat de lună, și fu încă o dată nevoită să recunoască faptul că era un bărbat de o frumusețe extraordinară...

„Și ar putea fi al meu", se gândi ea.

Trebuia doar să creadă că era posibil.

Ca și cum ar fi vrut s-o anunțe că nu mai avea altceva de spus, Dax întoarse capul spre fereastră și-și acoperi fața cu un braț.

Era oare prea târziu să-i spună ce simțea pentru el? se întrebă Amber, frământându-și neliniștită mâinile... Poate nu trebuie decât să-și facă puțin curaj...

– Dax?

– Hm? mormăi el, dar nu-și schimbă poziția.

Amber se apropie de pat, apoi se întinse lângă el, punând o mână pe pieptul lui.

Dax nu făcu nicio mișcare, însă cum senzația pe care o avea atingându-l era atât de reconfortantă, Amber își lipi obrazul de pieptul lui.

După câteva minute, Dax se ridică brusc.

– Dacă te-ai întins lână mine crezând că dorm și nu voi mai avea puterea să reacționez, atunci stai liniștită. N-am nimic împotrivă să-mi ții companie.

Fură ultimele cuvinte pe care le auzi în acea seară de la el, pentru că după asta, se întinse ea loc și adormi buștean.

Amber îl sărută ușor pe umăr...

„E așa de bine să fiu cu el, chiar dacă stă doar întins lângă mine... Mă simt în siguranță", se gândi apoi, după care adormi la rândul ei.

***

În vis însă făcu dragoste cu el, îi mângâie și-i sărută tot trupul și arse cu întreaga ei ființă în brațele lui.

Visă de asemenea că și el o săruta și o mângâia cu degetele lui abile, privind-o extaziat...

Ah, dar nu e vis, își spuse ea, deschizând ochii.

Dax chiar o săruta peste tot, privind-o în același timp cu o admirație de nespus.

– Ah, te-ai trezit, șopti el ușor dezamăgit, pentru că probabil se temea că va fugi din brațele lui.

– Da, m-am trezit, dar vreau să continui, spuse ea cu respirația întretăiată.

– Nu știu dacă e bine să continui, replică el, frângându-i inima... Am hotărât deja că suntem fundamental diferiți și...

– Mmm, făcu ea, luându-i mâinile și plimbându-i-le peste corpul ei înfierbântat.

– Amber...

Ești incredibilă, dar...

– Vorbești prea mult, replică ea și începu să-l sărute cu ardoare.

Dax ezită o clipă, apoi o sărută cu toată pasiunea pe care și-o reținuse până atunci.

Deodată, Amber realiză că erau amândoi goi complet și-l îndepărtă, uimită:

– Hainele mele... Unde au dispărut?

Dax însă începu să-i sărute sânii, așa că nu-i răspunse.

– Și tu erai în pantaloni... Unde sunt hainele noastre?

– Probabil s-au evaporat în timpul nopții, răspunse el printre

săruturi.

– Dax...

– Sst... Vorbești prea mult, răspunse el.

Amber simțea că plutește de fericire...

Mai târziu, întinși unul lângă altul, extenuați dar fericiți, Amber zâmbi mulțumită, apoi adormi din nou.

Dax rămase însă treaz, ascultându-i respirația și privindu-i fața relaxată.

„O voi dori toată viața mea", își spuse el, sărutându-i ușor părul.

Ceea ce trăiau împreună era de-a dreptul incredibil.

„Cum s-o fac să creadă și ea acest lucru?" se întrebă el, oftând.

„Sau, reflectă el, poate crede, dar se teme să recunoască acest fapt.

Modul în care face dragoste cu mine, atât de pasional și fără nicio rezervă, modul cum mă privește atunci, mă determină să știu fără nicio urmă de îndoială că mă iubește și ea..."

Nicio altă femeie nu-l mai îmbrățișase cu atâta pasiune, deși Amber nu are experiența lor...

Îi plăcea totul la ea: inteligența, râsul dulce și cald, modul extraordinar în care-i îndeplinea îndatoririle de mamă.

„Sunt îndrăgostit de ea... Iremediabil... Trebuie s-o conving să ne căsătorim. Cu orice preț..."

„Dar", se gândi el imediat, „n-ar fi mai bine să aștept să văd ce dorește și ea?"

„Doamne, nu vreau să adorm și să n-o mai văd", își spuse, dar în cele din urmă, răpus de oboseală, căzu într-un somn adânc.

***

Când Taylor începu să plângă, Amber tresări imediat și deschise ochii. Apoi, cum glasul fetiței era pentru ea cel mai dulce sunet din lume, zâmbi fericită.

Pe urmă își aduse aminte că dormise în brațele lui Dax și în patul lui, așa că-l căută, sub pilota răvășită.

Nu după mult însă își dădu seama că nu era acolo și inima i se opri în loc.

Pe urmă, rotindu-și ochii prin cameră, observă pe măsuța de lângă pat un billet. Întinse mâna după el și citi cu atenție cuvintele scrise în grabă:

„Dragă Amber,

A trebuit să mă întorc la lucru.

Voi fi foarte ocupat timp de câteva zile, poate chiar o săptămână, așa că nu voi putea să cer curând o zi liberă. Te rog du fetița la părinții mei în zilele în care ar fi trebuit să stau eu cu ea. Ei o iubesc la fel de mult ca mine și vor avea grijă să-i fie bine.

Trebuie să ai încredere în ei, Amber.

Cu dragoste, Dax".

„Trebuie să am încredere în ei", își spuse ea. „De parcă n-aș

avea... Mă rog, e doar vina mea că l-am lăsat pe Dax să creadă că n-am încredere în nimeni"

Taylor continua să plângă, așa că Amber alergă la ea.

– Ah, ai dreptate să plângi, iubita mea... Ar fi trebuit să te fi trezit acum în patul tău, nu în aceste condiții.

Gândul îi zbură însă din nou la Dax.

Îl supărase, pentru că-l lăsase să înțeleagă tot timpul că-i dorea doar trupul, de aceea nu mai vrea să vină după Taylor... și să nu ne mai vedem...

„Va trebui să-l întâlnesc și să-i spun adevărul... Problema noastră nu este insurmontabilă... Îl iubesc și eu atât de mult!

Capitolul 10

Sunt o prefăcută, se gândi Amber, conducând nebunește spre apartamentul lui Dax, deși nu-i era deloc ușor să recunoască.

Nu mai pot să nu admit acest lucru, măcar față de mine însămi.

Dax mă iubește... E de necrezut, e un miracol, dar acesta e adevărul.

Eu îl iubesc de asemenea din tot sufletul și din toată inima... Atunci de ce nu i-am spus niciodată cât de mult îl iubesc? N-am nicio scuză pentru că n-am făcut-o.

Azi-noapte am fost aproape să-i strig în ureche că-l iubesc, dar cuvintele mi s-au oprit pe buze.

La ce mi-a folosit că am procedat așa?...

Dax are tot dreptul să știe că-l iubesc și eu...

Trebuie să mă schimb...

L-am iubit încă din prima zi... Merită să știe asta... Și trebuie să știe că m-a învățat să am încredere în oameni... Și bineînțeles, să-i

mulțumesc și pentru acest fapt.

Nu-l găsi însă acasă, și nici la serviciu...

Acum știu ce vreau, așa că voi lupta să obțin ceea ce vreau, se gândi ea... Îl vreau de soț pe Dax McCall...

Acum și pentru totdeauna...

În plus, o voi trece pe Taylor fără întârziere pe numele lui. Vreau ca fetița mea să fie o McCall...

Și mai e ceva ce trebuie să fac, până voi reuși să dau de Dax... Mândria mea va avea de suferit, dar fetița mea, ca și Dax, merită totul...

Astfel, imediat ce se întoarse acasă, Amber puse mâna pe telefon și formă numărul tatălui ei.

– Ce vrei? o întrebă bătrânul, când îi auzi vocea.

Amber abordă imediat o atitudine defensivă și-i spuse cu cea mai dulce voce a ei.

– I-ai spus lui Dax că dorești s-o vezi pe nepoata ta... E adevărat?

– Da, răspunse el, cu răceala obișnuită.

– Mai dorești?

– Da, dar mai vreau ceva...

– Ce anume?

– S-o văd și pe mama fetiței...

– Pe mine?...

– Da...

– Ai spus da?... întrebă ea tot mai uimită.

– Ai început să nu mai auzi bine, Amber?

– Aud încă foarte bine, replică ea râzând amuzată și realizând în același timp că între ei se făcuse în sfârșit pace, deși era convinsă că tatăl său nu-și va cere niciodată iertare pentru cele spuse sau făcute înainte. Și... când ești dispus să ne vezi?... De fapt, poți să vii oricând dorești.

– Voi veni imediat, răspunse el, și închise telefonul.

Amber zâmbi mulțumită...

Viața ei intrase într-adevăr pe un făgaș nou pentru ea.

***

Dax împinse teancul de dosare la marginea mesei și se ridică în picioare.

Se întorsese din deplasarea de patru zile în acea dimineață, dar nu reușise să treacă pe acasă nici măcar să se și schimbe.

În urma cercetărilor făcute după incendiu, toată lumea căzuse de acord că la mijloc fusese o mână criminală, așa că Dax fusese însărcinat să facă investigațiile necesare.

Astfel, timp de patru zile, muncise ca un nebun... Nu ajunsese însă la niciun rezultat...

Și prinderea criminalului depindea de ceea ce putea descoperi el...

La naiba! își spuse el, plimbându-se agitat prin birou... E greu să te poți concentra la treburile de serviciu, când ai inima rănită...

Dragostea nu făcuse parte din planurile lui glorioase. Dar dacă m-am îndrăgostit, trebuie să merg pe calea asta... Nu există o altă soluție... Nu în cazul meu...

Și mai e ceva... Am mâncat așa de puțin în ultimele zile, încât e de mirare că mă mai țin pe picioare, dar să mai am și eficiență la serviciu... Nici măcar nu-mi pot aminti când am mâncat ultima dată, își spuse el, trecându-și mâinile prin păr...

Și apoi, cum să mă gândesc la cercetările mele, când mi-e atât de dor să mă trezesc dimineața lângă femeia pe care o iubesc și să aud glasul fiicei mele?...

Dax aruncă o privire peste biroul lui, care arăta ca după un dezastru.

Masa lui de lucru era plină de dosare și foi cu rapoarte, iar pe jos abia mai aveai unde să calci, din cauza fișelor scoase din dulapuri și aruncate în grabă care încotro...

Apoi, pentru prima dată în cariera lui, simți că munca pe care o iubise până atunci din tot sufletul îl plictisea îngrozitor...

– Și mi-e teribil de foame, spuse el printre dinți, dând cu piciorul într-un dosar care-i stătea în cale.

Apoi ieși din încăpere și se îndreptă spre bucătărie.

Dar când ajunse acolo, observă că deși frigiderul era plin, nu exista mâncare preparată.

Astfel, trecu repede în sufragerie, unde colegii lui jucau cărți, sau se uitau la televizor.

– Hei! strigă el din prag. Cine știe să pregătească un prânz?

Nu-i răspunse însă nimeni.

Dax nu se supără, pentru că în echipă exista de multă vreme o înțelegere tacită: cine dorea primul să mănânce, trebuia să gătească pentru toți, iar ultimul care lua masa, făcea curățenie.

– Deci, numai eu sunt flămând, murmură Dax și cum nimeni nu se mișcă, se întoarse din nou în bucătărie și scoase din frigider niște ciuperci, pe care începu să le curețe, reflectând la relația lui cu Amber...

Colegii îi aduseseră la cunoștință că ea îl căutase în repetate rânduri și-i rugase să-i transmită s-o sune.

N-o sunase însă, ca s-o facă să sufere așa cum suferise el din cauza ei...

De când m-am făcut atât de răutăcios? se întrebă el oftând, cu ochii pe pereți, de parcă ar fi căutat acolo un răspuns.

În momentul următor, cuțitul cu care curăța una dintre ciuperci îl împunse în deget.

Dax îl aruncă imediat pe masă, dar ca și cum șocul l-ar fi trezit în sfârșit la realitate, se ridică de pe scaun și alergă la telefon.

Când auzi însă vocea lui Amber, se simți satisfăcut, așa că se mulțumi doar cu atât și închise telefonul.

Acum că se mai liniștise, putea să-și facă prânzul, se gândi el și se întoarse la masă, unde continuă să curețe ciupercile.

Peste un sfert de oră, când ajunsese la ultima ciupercă, o văzu pe Amber în pragul bucătăriei.

Nu, nu poate fi adevărat, își spuse el. Am început să am halucinații.

Apoi clătină cu putere capul, pentru a alunga vedenia, dar

Amber era tot acolo, privindu-l cu o expresie ciudată.

În plus, hainele pe care le purta nu erau în stilul ei obișnuit, ci mult mai feminine și mai sexy.

Dax o privea ca hipnotizat, mai ales că bluza înflorată pe care o îmbrăcase era deschisă la trei nsturi, lăsând să i se vadă jumătate din pieptul plin, fermecător.

„Doamne", își spuse el... „Niciodată n-a fost mai frumoasă! Cât de mult îmi doresc să fie a mea, pentru totdeauna!"

„Dar probabil a venit doar să-mi spună ceva despre Taylor", se gândi el.

– S-a întâmplat ceva cu Taylor? o întrebă el, fără să se ridice de la masă.

– Nu... Taylor e foarte bine. E cu mama ta.

– Mi-e foarte dor de ea...

– Știu, replică ea, frământându-și mâinile... Aș vrea să vorbesc ceva cu tine.

Dax realiză abia atunci că mai avea între degete cuțitul și ciuperca, așa că le puse pe masă și-și șterse mâinile cu un prosop... Tocmai îmi pregăteam prânzul, continuă el, arătând bolul în care pusese ciupercile curățate.

Buzele ei, nerujate acum, schițară un zâmbet blând.

Ce ciudat că nu se mai rujează, își spuse el, analizându-i din nou fața.

– Nu m-am gândit niciodată că te pricepi să gătești, spuse ea, apropiindu-se de masă cu pași nesiguri.

„Interesant, se gândi Dax. Nu mai pare să se autocontroleze, ca

înainte..."

– Îmi pare rău că te deranjez, adăugă ea, dar aștept de multe zile să-ți vorbesc și... n-am reușit să dau de tine...

– Da... Mă rog... O să discutăm despre asta...

– Știu că ai fost foarte ocupat...

„N-am nicio scuză că nu te-am sunat", își spuse el în gând.

– Da, am fost foarte ocupat... Și ca să fiu foarte sincer, prea nervos ca să mai am chef de discuții inutile cu tine... Am fost deci ocupat să-mi satisfac egoismul...

– Egoist? Tu, Dax? Mă îndoiesc că ai putea fi vreodată egoist.

– De fapt, am vrut și să-ți dau timp de gândire, replică el, mușcându-și buza de jos.

– Dax...

– Dar... Nu mi-a fost ușor... Nu pot sta departe de tine...

– E în ordine, acum...

– Pe naiba!

– Dax...

– Lasă-mă să termin ce am de spus... Pentru prima oară în viața mea mi-am încălcat o promisiune... Regret foarte mult că am făcut-o... Îmi pare rău...

– Oh, Dax... Nu-ți mai căuta atâtea scuze... Nu pentru asta am venit, aici... Am venit să-ți spun, continuă ea uitându-se la vârfurile pantofilor, că am ajuns la o concluzie; ridicându-și din nou capul, vocea ei deveni foarte fermă.

– Pare să fie de rău pentru mine, replică el îngustând ochii.

– Nu, surâse ea larg și expresia sofisticată dispăru. Doar că îmi e

foarte greu să-ți explic... Mult mai greu decât mi-am închipuit.

– Poți să vorbești cu mine despre orice, Amber, știi bine?

Amber începu să se plimbe încet prin cameră.

– M-am gândit foarte mult la tine, cât ai lipsit.

– Asta e bine, cred.

Amber se opri o clipă să privească fotografiile de pe peretele din fața ei... Erau fotografiile prietenelor băieților din echipă, ale părinților, ale fraților sau ale nepoților.

Întreaga lor viață, din ultimii zece ani când fusese înființat departamentul pompierilor în acel oraș.

„Ce-o fi văzut că se uită cu atâta insistență la fotografiile alea?" se întrebă Dax, nerăbdător s-o audă continuând...

– Știu că e o prostie să-ți spun că m-am gândit la tine, continuă ea, vorbind peretelui...

– Înțeleg perfect...

– E înnebunitor, dar nu mă pot opri să mă gândesc la tine, Dax, reluă ea, întorcându-se brusc spre el.

Dax clătină din cap, în sens că înțelege.

– Ești foarte diferit, știi bine... Ești diferit de toate persoanele pe care le-am întâlnit în viața mea.

– E o diferență bună, sau o diferență rea?...

Amber zâmbi atât de dulce, încât Dax avu impresia că-și pierde respirația.

– Am învățat multe lucruri de la tine... Am învățat că nu e nevoie să fiu puternică tot timpul... Că din când în când pot să mă las și pe mâna altor persoane... Că pot să fiu independentă chiar

dacă permit și altor persoane să intre în viața mea...

– Altor persoane? întrebă el, încruntându-se.

Amber izbucni în râs.

– Ție, adică, prostuțule. Pe tine te-am lăsat să intri în viața mea...

În timp ce Dax era ca o stană de piatră, uluit, privind-o fără să-și creadă urechilor, Amber se aplecă peste masă, astfel încât să fie foarte aproape de fața lui.

– Am învățat să am încredere în tine. Și că trebuie să te fac și pe tine să ai încredere în mine.

Ochii ei îl mângâiau cu o duioșie nespusă, după care mâna începu să-i atingă ușor pieptul.

– Și am mai realizat ceva, continuă ea, iar mâna ei abilă îi prinse bărbia. Știam că mă tem de multe, dar mi-a trebuit timp să înțeleg că ai și tu o mulțime de temeri în sufletul tău. Adevărul e, dragul meu Dax McCall că ești un fricos la fel de mare ca mine, spuse ea, răsucind pe un deget o șuviță din părul lui.

În spatele ei se auzi o voce alarmată și Amber se întoarse, uimită:

– Nu e gata încă prânzul ăla? întrebă tânărul pompier, după care se opri brusc în prag și privind-o admirativ pe Amber, spuse cu cel mai politicos zâmbet din lume:

– Ah, iertați-mă... N-am știut că avem companie.

– Tu n-ai nicio companie, replică Dax, dar cu ochii la Amber... Pleacă imediat de aici!...

– Dar... ce se aude cu prânzul? întrebă un alt tânăr pompier, care apăru și el în pragul bucătăriei. Mmm... Oricum, ceva miroase

foarte bine aici, comentă el în continuare... Tu? adăugă apoi, apropiindu-se de Amber și mirosindu-i părul...

Dax se ridică pe jumătate de la masă, privindu-i cu asprime, așa că cei doi tineri se retraseră în grabă în sufragerie.

– Dax, spuse Amber cu un reproș blând... Nu se face să-ți tratezi astfel colegii.

– Lasă-i pe ei, continuă...

Amber începu să curețe ciuperca lăsată de Dax și spuse, zâmbind:

– M-ai învățat multe lucruri importante, Dax. Unul dintre ele este că... dacă mie nu-mi pasă de cei din jur, nici lor nu le va păsa de mine, adăugă ea, privindu-l cu un zâmbet semnificativ pentru cele tocmai petrecute între el și colegii lui.

Dax se ridică de la masă, îi luă cuțitul din mâini și-l puse pe masă, apoi o îmbrățișă cu putere...

– M-am gândit întotdeauna că între noi e o legătură puternică, dar abia acum realizez cât de puternică este... E mai mult decât tot ce am îndrăznit să visez. Ai dreptate... Mi-a fost și mie teamă... Gândul că va trebui să-mi petrec toată viața lângă o singură femeie, m-a speriat îngrozitor înainte de a te cunoaște pe tine... De aceea nu m-am căsătorit. Dar de când te-am întâlnit pe tine, am știut că nu există nicio altă femeie potrivită pentru mine și nici nu va mai exista...

– Oh, Dax, spuse ea și o lacrimă îi alunecă pe obraz...

Dax o șterse imediat, cu vârful degetelor.

– M-am îndrăgostit de tine, Amber încă din ziua în care te-am

cunoscut și am fost fericit că s-a întâmplat așa. Asta a fost partea necomplicată a situației. Lucrurile au stat însă cu totul altfel când am realizat că tu nu simți la fel pentru mine. Și că probabil nu vei simti niciodată... Iartă-mă dacă te rănesc... Nu vreau, așa cum n-am vrut și nu voi vrea niciodată.

– Știu că nu vrei să mă rănești, Dax.

El o strânse cu putere la piept, întrebându-se ce se va întâmpla cu ei.

– L-am invitat pe tata s-o vadă pe Taylor... Am considerat că e important... pentru Taylor... De asemenea, mi s-a părut la fel de important ca numele ei de familie să fie McCall... I-am schimbat deci numele, adăugă ea uitându-se în ochii lui. De aceea am venit azi aici... Ca să-ți spun acest lucru, adăugă ea înainte ca Dax să fi reușit să-i răspundă.

„Ah, da? Ai venit să-mi sucești mințile cu apariția ta, doar ca să pleci din nou?" își spuse el, privind-o cu disperare cum se întoarce și se îndreaptă spre ușă, în timp ce inima lui muri de sute de ori, văzând-o îndepărtându-se.

Înainte de a ajunge însă la ușă, ezită...

– N-ai de gând să mă oprești? îl întrebă peste umăr, cu o voce senzuală și foarte dulce. N-ai înțeles că am nevoie de ajutor să merg mai departe?...

– Amber... Iubito... Nu înțeleg, spuse el, făcând un pas spre ea.

– Nu! stai... Nu vreau să mă ajuți... Mă voi descurca singură...

Amber trase aer în piept și continuă pe nerăsuflate:

– La naiba, Dax. Şi eu te iubesc... Asta înţelegi?...

Pentru o clipă, Dax înmărmuri, dar îşi reveni repede, de teamă ca ea să nu plece şi spuse, zâmbind:

– Asta-i foarte bine...

– Cred că e nevoie să-ţi şi dovedesc, spuse ea şi ajungându-se în pragul sufrageriei, strigă cât o ţinură puterile:

– Hei! Ascultaţi-mă cu atenţie.

Bărbaţii se întrerupseră din preocupările lor şi o priviră uimiţi.

– Îl iubesc pe Dax McCall!

Urmă un cor de exclamaţii de bucurie, iar Amber se întoarse la Dax, care o privea uluit, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

– Vorbesc serios, spuse ea, privindu-l cu ochii în lacrimi. Acum, eu sunt cea care îţi cere să ai mai multă încredere în mine...

Oh, el era deja gata să se schimbe şi să creadă în ea cu toată fiinţa lui.

Astfel, Dax o dădu uşor la o parte şi trecând în pragul sufrageriei, spuse, cu o voce tunătoate:

– Hei! Urmează un alt anunţ ... Am terminat cu burlăcia!

Urmară şi de astă dată exclamaţii de bucurie, dar şi câteva voci care-l întrebară dacă era sigur că va putea să doarmă toate nopţile acasă.

– O iubesc pe Amber şi mă voi căsători cu ea, pentru a petrece tot restul vieţii împreună cu ea şi doar cu ea, ceea ce mă va face cel mai fericit bărbat din lume. Spune-mi acum că vrei să te căsătoreşti cu mine, iubito, continuă el, îmbrăţişând-o pe Amber cu toată puterea. Spune-mi că vei fi a mea pentru totdeauna.

Amber se ridică pe vârfuri și cuprinzându-l cu brațele după gât, îl sărută ușor pe gură.

– Da, voi fi a ta pentru totdeauna...

Sfârșit